

1889—Α'.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΕΦΗΒΟΥΣ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ, 1889 — ΠΡΩΤΗ ΕΞΑΜΗΝΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

Ίδρυθη ἐν ἔτει 1879

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΔΡΑΙΟΣ

1889

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἄδειας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἑλλάδι φρ. 5. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ χρυσᾷ φρ. 6.

Ἡ συνδρομή εἶνε προπληρωτέα καὶ ἐτησία, ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου μέχρι 31^{ης} Δεκεμβρίου.

Ἐγγραφοῦνται κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν συνδρομηταὶ καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Ἀδέτου φρ. 2,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου φρ. 2,80

Χαρτοδέτου • 3,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου • 4—

Εὐρίσκονται ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδεδομένοι τόμοι

Ἀποτελεῖται δ' ἕκαστος ἐκ 12 φυλλαδίων.

Ἀγάπη (ἡ) τοῦ Ἀνδρέα	7	Μικρὸς (δ) ἀστρονόμος (μετὰ 3 εἰκόνων).....	152, 169
Ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.....	94	Μυθολογικά διηγήματα (Φιλήμων καὶ Βαυλὶς)	150
Ἀλληλογραφία τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.....	15,	Μοῦργος (δ) (μετὰ εἰκόνας).....	136
30, 46, 62, 79, 95, 111, 127, 143, 158, 175,	187	Νικητὴς (δ) τοῦ διαβόλου.....	122
Ἀμάξιον (τὸ) τοῦ μαθητοῦ (μετὰ εἰκόνας).....	105	Εὐλινον πόδι.....	74
Ἀντιγόνη (ἡ) καὶ ὁ σκύλος τῆς (μετὰ εἰκόνας)	186	Ὀλίγον ἀπ' ὅλα: [Ἀίσωπος καὶ ὁδοιπὸρος, 109.—	
Ἀποτελέσματα 19ου Διαγωνισμοῦ (λύσεων).....	173	Ἀστεία κεφαλὴ (μετὰ εἰκόνας) 109.— Ὁ ἔπ-	
20ου Διαγωνισμοῦ (λύσεων).....	186	πος τοῦ Κοσκιούσκου. 109.— Ποῖος ἀπὸ τού-	
Ἀσθενής !.....	38,	δύο μας 110.— Ὀφέλεια τῶν μελισσῶν. 110.—	
Ἀυτοβιογραφία ἐνὸς σπόγγου (μετὰ εἰκόνας) ..	72	Πῶς διατηροῦνται δροσεραὶ αἱ ἀνθοδέσμαι, 110.	
Ἀχάριστος (δ) Στρατῆς.....	75	— Παράδοξος συνταγὴ, 125.— Μία φωλεὰ καὶ	
Βασίλις τῶν Ἀνθέων (εἰκὼν συνδρομητρίας τῆς		τρεῖς ἀρχιτέκτονες, 125.— Τὶ ἀέρας φυσᾷ; 125.	
ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ βραβευθείσης εἰς τὸν 17ον δια-		— Ἡ ἰσορροπία τῶν περονίων (μετὰ εἰκόνας)	
γωνισμὸν).....	157	125.— Ὁ Παγανίνης καὶ ὁ μικρὸς βιολιστὴς,	
Δάκρυα (τὰ) τῆς μητρὸς.....	91	126.— Κύκλοι καὶ σταυροί, 126.— Εἰς μεθυ-	
Δεκαετία (ἡ) τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.....	14	σμένος παρὰ τῷ Δουμᾷ, 126.— Μὴ κοιμᾶσθε	
Δὲν κρύνει εὐκόλα (μετὰ εἰκόνας).....	45	πολὺ τὸ πρωῒ, 126.— Εὐγενὲς σκυλάκι, 126.—	
Διαγωνισμὸς 20ος (Λύσεις πνευματικῶν ἀσκήσεων)	16	Σοφὰ λόγια, 126.— Πῶς ἔμαθεν ὁ χωρικός τὸ	
21ος (Λύσεις πνευματικῶν ἀσκήσεων)	144	« Πάτερ ἡμῶν », 142.— Ἡ γέφυρα τῶν μα-	
Διάδοχος (δ) μικρὸς) τῆς Γερμανίας καὶ οἱ ἀδελφοί		χαιρῶν (μετὰ εἰκόνας) 142.— Ἡ φωλεὰ τῶν	
του (μετὰ εἰκόνας).....	108	γελιδόνων, 142.— Μία κατακεφαλιά, 147.—	
Διετεῖς διακοπαὶ (μετὰ 28 εἰκόνων).....	1,	Τὸ καλλίτερον πιστόλιον τῆς τσέπης, 142.]	
18, 33, 49, 65, 82, 97, 114, 129, 146, 161, 177		109, 125, 142	
Διεφθάρη !... (μετὰ εἰκόνας).....	88, 102, 118	Ὅσος καὶ ἔλαιον.....	86
Διηγῆσεις ἐκ τῆς Ἀγ. Γραφῆς (Τωβίτ καὶ Τωβίας)	10, 26	Παιδικὸν πνεῦμα.....	15, 30, 46, 62, 78, 95, 111,
Δύο συνδιαλέξεις.....	172	127, 143, 158, 175, 187	
Δῶρον (τὸ) τῆς Ἑλένης.....	23	Πατρίς !... (Παιδικὸς διάλογος).....	135
Εἰς μικρὸς πολίτης εὐεργέτης τῆς πατρίδος του..	6	Περικλῆτος (εἰκὼν συνδρομητοῦ τῆς « Διαπλάσεως »	
Εἰς παῖς βασιλεὺς (μετὰ εἰκόνας τοῦ βασι-		βραβευθέντος εἰς τὸν 17ον διαγωνισμὸν).....	184
λέως τῆς Σερβίας).....	61	Πιστὸς (δ) καὶ ὁ Νίκος (μετὰ εἰκόνας).....	17
Ἐπιστήμη (ἡ) μάγισσα (μετὰ εἰκόνας).....	93	Πνευματικαὶ ἀσκήσεις 16, 32, 48, 64, 80, 96, 112,	
Ἐπιστολὴ ἐνὸς νεκροῦ.....	106	128, 144, 160, 176, 188	
Ἐσπερία Αὖρα (εἰκὼν συνδρομητρίας τῆς ΔΙΑ-		Ποταμάκι (τὸ).....	139
ΠΛΑΣΕΩΣ βραβευθείσης εἰς τὸν 17ον Διαγω-		Πρὸς τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν.....	32
νισμὸν).....	173	Πρωτοφανεῖς κοῦκλαι (μετὰ δύο εἰκόνων).....	76
Ἐχει κλισιν (μετὰ εἰκόνας).....	121	Σκύλος (δ) τοῦ Ἀλκιβιάδου (κωμῳδία μονόπρακτος)	42
Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης.....	58	Σοβαραὶ ἡμέραι.....	167, 183
Θρίαμβος (δ) τοῦ γαϊδάρου.....	13	Σύννεφον (τὸ).....	174
Καλὴν ὄρεξιν (μετὰ εἰκόνας).....	9	Τραγουδάκια γιὰ παιδιά.....	93
Καλλίτερον (τὸ) σῶμα.....	156	Φοινίκων ὀρέγεται (μετὰ εἰκόνας).....	140
Καλὸς τυχερὸς (ἡ) κοῦκλα (μετὰ εἰκόνας).....	57	Χειμερινὰ (αἱ) ἐξετάσεις (μετὰ εἰκόνας).....	60
Κοιμᾶται ἡ μάμμη.....	155	Χειμῶν (δ) εἰς τὰ βόρεια κλίματα.....	24
Κουκουβάγια (ἡ) ποῦ ἔγραψεν ἐν βιβλίῳ (μετὰ		Χιονόπλαστη (ἡ).....	70
εἰκόνας).....	29	Χριστάκης (δ) (μετὰ εἰκόνας).....	40
Κυρὰ (ἡ) Σοφοῦλα.....	44	Χρυσὸς καὶ σίδηρος.....	78
Λίθος σιδηροῦχος.....	90	Ὀφέλεια τῶν πτηνῶν.....	98

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

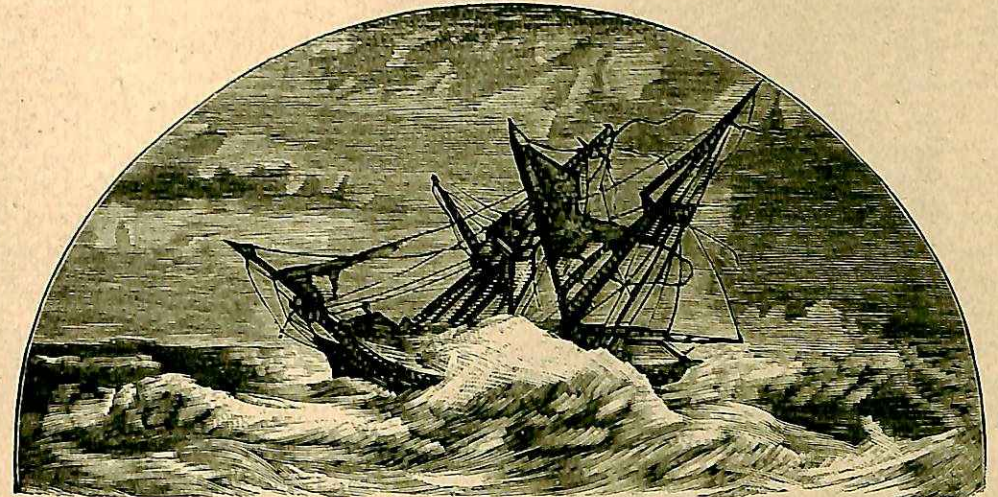
Γάτα μας (ή).....	120	Μήν τὸ λησμονῆς.....	120
Διδασκαλία (μετὰ εἰκόνας).....	25	Παιδῆκε καὶ αὐλῆκε.....	124
Εἰς βρέφος.....	124	Παιδίον καὶ ἡλιοτρόπιον.....	12
Εὐδατήριον.....	12	Παπαρρύννα (μετὰ μουσικῆς).....	78
Ἐτοιμόθνατο (τὸ).....	78	Πεταλούδα (ή).....	13
Εὐκόλος ζωγραφικὴ Ἡ χῆνα, μετὰ εἰκόνας).....	13	Πυροτέχνημα (τὸ) (μετὰ 3 εἰκότων).....	30
" " (Τὸ γουρουνάκι, μετὰ εἰκόνας).....	30	Πῶς ἤθελα γατὶ.....	23
Ἐφεξε ἑξημέρωσε.....	23	Σιγὰ κοπέλα μου! (μετὰ εἰκόνας).....	103
Ζίζικας (ὁ).....	103	Συνκυλίς.....	107
Κίκιωμα μητρός.....	107	Ταξεῖδι (τὸ τ' οὐρανοῦ).....	92
Κοῦκλά μου (ή) (μετὰ εἰκόνας).....	92	Τραγουδάκι (μετὰ εἰκόνας).....	136
Λουλοῦδι (τὸ).....	136	Ὑπνοὸν (ή).....	105
Μ' ἀγαπᾷ, δὲν μ' ἀγαπᾷ.....	105	Χελιδόνι γύρισε—καλοκαῖρι μύρισε.....	186
Μαλάκια (τὰ).....	186	Χελιδόνι μου γοργὸ (μετὰ μουσικῆς).....	

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 71 εἰκονογραφίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ.—ΚΑΤ' ΕΠΙΤΟΜΗΝ ΥΠΟ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΤΡΙΚΥΜΙΑ ΚΑΙ ΥΦΑΛΟΙ

Τὴν νύκτα τῆς 9 Μαρτίου τοῦ ἔτους 1860 τὰ νέφη ἑταυτίζοντο μετὰ τῆς θαλάσσης καὶ περιώριζον τὴν θέαν, ὥστε δὲν ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ πέραν ὀργυιῶν τινων.

Ἐπὶ τῆς τεταραγμένης ταύτης θαλάσσης, τῆς ὁποίας τὰ κύματα μετὰ πατάγου ἐθραύοντο, διαχέοντα λάμπεις ἀμαυρὰς μολυβδόχρους, σκάφος ταχύπλουον ἦτο παραδεδομένον εἰς τὸν ἄνεμον σχεδὸν ξυλάρμενα.

Ἦτο δὲ τὸ σκάφος τοῦτο θαλαμηγὸς ἑκατὸν τόννων, ἡμιολία ἢ σκουῆρ, ὡς λέγουσι τὰς ἡμιολίας ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ.

Ὡνομάζετο δὲ τὸ πλοῖον Σλώρι, ἀλλὰ μάτην ἤθελέ τις ἀναζητῆσαι τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπὶ τοῦ ἄβακος τῆς πρύμνης· διότι ἐκ τυχαίου τινός

συμβάντος — εἴτε σφοδροῦ κύματος εἴτε συγκρούσεως πρὸς ἄλλο πλοῖον — εἶχεν ἀποσπασθῇ μέρος τοῦ ἄβακος κάτωθεν τῆς κορώνης.

Ἦτο ἐνδεκάτη ὥρα τῆς νυκτός. Καὶ ναὶ μὲν μετὰ ἑξ ὥρας ἐμελλε νὰ ἐξημερώσῃ, διότι κατ' ἐκεῖνο τὸ γεωγραφικὸν πλάτος, ὅπου εὕρισκετο ἡ ἡμιολία αἱ νύκτες εἶνε ἀκόμη μικραὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Μαρτίου, καὶ περὶ τὴν πέμπτην ὥραν ἀρχίζει νὰ γίνεταί ἡμέρα· ἀλλ' ὅμως οἱ κίνδυνοι οἱ ἀπειλοῦντες τὸ πλοῖον θὰ ἦσαν ἄρα γε μικρότεροι ὅτε ὁ ἥλιος ἐφώτιζε τὴν θάλασσαν; Ἡ μήπως τὸ εὐθραυστον σκάφος θὰ ἀπηλλάσσετο τῆς μανίας τῶν κυμάτων;

Βεβαίως ὄχι· μόνον ἡ κατεύνασις τοῦ σάλου, ἡ στιγμιαία διακοπὴ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου ἠδύναντο νὰ το σώσωσιν ἐκ τοῦ δεινοτάτου τῶν ναυαγίων, τοῦ γινομένου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ὁκεανοῦ, μακρὰν πάσης γῆς ἐπὶ τῆς ὁποίας νὰ δύ-

νανται οἱ ἐπιζήσαντες νὰ εὕρωσι σωτηρίαν!

Ἐν τῇ πρύμνῃ τοῦ πλοίου τρία παιδία, τὸ μὲν δεκατεσσάρων ἐτῶν, τὰ δὲ δύο δεκατριῶν, καὶ ναυτόπαις μαῦρος δωδεκαέτης περίπου, ἴσταντο περὶ τὸ πηδάλιον συνενεῶντα τὰς δυνάμεις των πρὸς ἀποφυγὴν τῶν περιδινήσεων, ἐξ ὧν ἐκινδύνευε τὸ πλοῖον νὰ πλαγιάσῃ. Ἔργα δυσχερέστατα, διότι τὸ οἰκοστροφίον περιστρεφόμενον παρὰ τὰς προσπαθείας των ἠδύνατο νὰ τα τινάξῃ ὑπὲρ ἄνω τῶν θωρακίων. Μάλιστα δὲ ὀλίγον πρὸ τοῦ μεσονυκτίου τόση θάλασσα ἐπῆλθεν ἐπὶ τοῦ πλευροῦ τοῦ πλοίου, ὥστε μόνον ὡς ἐκ θαύματος δὲν ἀπεσπάρθη τὸ πηδάλιον.

Τὰ παιδία ἀνατραπέντα ὑπὸ τῆς ὀρμῆς τῶν κυμάτων, παρευθὺς σχεδὸν ἠδυνήθησαν νὰ ἐγερθῶσι.

« Ἐργάζεται τὸ πηδάλιον, Βριάν; ἠρώτησεν ἓν τῶν παιδίων.

— Μάλιστα, Γόρδων, ἐργάζεται », ἀπεκρίθη ὁ Βριάν, ὅστις ἔλαβε τὴν θέσιν του καὶ διετήρησε τὴν ἀταραξίαν του ὅλην.

Ἐπειτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν τρίτον, εἶπε:

« Κρατήσου στερεά, Δόνιφαν, καὶ μὴ ἀποθαρρύνεσαι!... διότι ἔχομεν καὶ ἄλλους νὰ σώσωμεν! »

Ὁ βραχυὺς οὗτος διάλογος ἐγένεν Ἀγγλιστὶ — καίτοι ἡ προφορὰ τοῦ Βριάν ἐμαρτύρει ὅτι οὗτος ἦτο καταγωγῆς Γαλλικῆς. Οὗτος δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν μαῦρον ναυτόπαιδα, τὸν ἠρώτησε:

« Μήπως ἐκτύπησες, Μόκο;

« Ὁχι, κύριε Βριάν, ἀπεκρίθη ὁ ναυτόπαις. Μοναχὰ νὰ κυττάξωμε πῶς νὰ κρατήσωμε τὸ πλοῖον ὄρθιον ὑπὸ τὰς κύματα, εἰ δὲ μὴ κινδυνεύομεν νὰ πάμε ἔς τὸν πάτο! »

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνοίγει βιαίως ἡ θύρα τοῦ σκεπασματος τῆς κλίμακος ἡ ὁποία ἔφερον εἰς τὴν ἀΐθυσαν τοῦ πλοίου, καὶ δύο μικρὰ κεφαλαὶ προβάλλουσιν, ὡς καὶ ἡ ἡμέρος ὅψις κυνός, τοῦ ὁποίου αἱ ὕλα καὶ ἠκούσθησαν.

« Βριάν!... Βριάν!... ἀνεφώνησε παιδίον ὡς ἐννέα ἐτῶν. Μὰ τί εἶνε λοιπόν;

— Τίποτε, Ἰβερσον, τίποτε! εἶπεν ὁ Βριάν. Μόνον κάμε μου τὴν χάριν νὰ ᾤπαστε κάτω... καὶ γρήγορα!...

— Μὰ ἡμεῖς φοβούμεθα πολὺ, εἶπε τὸ δεύ-

τερον παιδίον ὀλίγον τι μικρότερον τὴν ἡλικίαν.

— Καὶ οἱ ἄλλοι, εἶπεν ὁ Δόλ.

— Καλὰ, κάτω ὅλοι, εἶπεν ὁ Βριάν. Κἴστε καλὰ καὶ κουκουλωθῆτε μὲ τὰ σκεπασμασας, σφαλῆστε καὶ τὰ μάτια σας καὶ ἔνσας. Δὲν εἶνε κίνδυνος!

— Προσοχή! καὶ ἄλλο κύμα », ἀνεφώνησεν ὁ Μόκος.

Σύγκρουσις βιαία ἐγένεε κατὰ τὴν πρύμνῃ ἄλλὰ τὸ κύμα δὲν ἐξέσπασεν ἐπὶ τοῦ κατστρώματος εὐτυχῶς, διότι ἐὰν ἡ θάλασσα ἐνετο εἰς τὰ ἐντὸς τοῦ πλοίου διὰ τῆς θύρας τῆς κλίμακος, τὸ πλοῖον θὰ ἐβάρυνε καὶ θὰ ἀντεῖχεν εἰς τὸν σάλον.

« Καταιβῆτε λοιπόν! ἀνεφώνησεν ὁ Γόρδων. Καταιβῆτε... εἰ δὲ μὴ...

— Ἔλα, κάτω, μικρά μου, προσέθηκε Βριάν μετὰ φωνῆς φιλικωτέρας.

Αἱ δύο κεφαλαὶ ἐξηφανίσθησαν, ἐν ᾧ δὲ παιδίον προέκυψεν ἐκ τοῦ χείλους τῆς κλίμακος καὶ εἶπε:

« Δὲν μας χρειάζεσαι, Βριάν:

— Ὁχι, Οὐάξτερ, ἀπεκρίθη ὁ Βριάν. Κρός, ὁ Οὐέπ, ὁ Σέρβις, ὁ Οὐίλκοξ καὶ σὺ νετε μὲ τοὺς μικροὺς!... Ἡμεῖς οἱ τέσσαρ φθάνομεν! »

Καὶ ὁ μὲν Οὐάξτερ ἐκλείσει πάλιν τὴν θύραν, ὁ δὲ Δόλ εἶπεν:

« Ἀμ' καὶ αὐτοὶ φοβοῦνται! »

Ἀλλὰ μόνον παιδία ἦσαν ἐν τῷ πλοίῳ τὸ ὁποῖον παρέσυρεν ἡ καταιγίς; — Μάλιστα μόνον παιδία. — Καὶ πόσα ἦσαν; — Δεκατέσσαρ, συμπεριλαμβανομένων τοῦ Γόρδωνος, Βριάν, τοῦ Δόνιφαν καὶ τοῦ ναυτόπαιδος. Ἀλλὰ πῶς εὐρέθησαν ἐν τῷ πλοίῳ; — Τὸ εὐθὺς θὰ το μάθετε.

Ἀλλ' οὐδεὶς ἀνὴρ ἦτο ἐν τῷ πλοίῳ; Οὐδὲν πλοίαρχος νὰ το κυβερνᾷ; Οὐδεὶς ναυτικός βοηθῇ εἰς τὰς διαφόρους κινήσεις; Οὐδεὶς δαλιούχος νὰ οἰακίζῃ κατὰ τὴν τρικυμίαν ταύτην; — Ὁχι!... οὐδὲ εἰς!

Ὅθεν οὐδεὶς τῶν ἐν τῷ πλοίῳ ἠδύνατο εἶπε ὁποῖα τις ἦτο ἀκριβῶς ἡ θέσις τοῦ Σ. Λ. ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ὀκεανοῦ!... Καὶ ὁποῖου Ὀκεανοῦ; Τοῦ ἀχανεστάτου τῶν Ὀκεανῶν, Εἰρηνικοῦ Ὀκεανοῦ, ὅστις ἔχει πλάτος διαχιλίου λευγῶν ἀπὸ τῆς Αὐστραλίας καὶ τῆς Νέας Ἀλανδίας μέχρι τῶν ἀκτῶν τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Τὶ λοιπὸν συνέβη;

Μήπως τὸ πλήρωμα τῆς θαλαμηγοῦ ἐξηφανίσθη ἔνεκα καταστροφῆς τινος, ἢ πειρατὰι τῆς Μαλαισίας ἀπήγαγον τὸ πλήρωμα, ἀφῆσαντες μόνον τοὺς μικροὺς καὶ ἀνηλίκους ἐπιβάτας, τῶν ὑποίων ὁ πρεσβύτατος ἦτο μόλις δεκατεσσάρων ἐτῶν;

Θαλαμηγὸς ἑκατὸν τόννων ἀπαιτεῖ τοὺς ἀχιστον ἓνα κυβερνήτην, ἓνα δεύτερον, πέντε ἢ ἑξ ἄνδρας ἐκ τοῦ ἀπαραιτήτου δὲ τούτου προσωπικοῦ ὑπελείπετο εἰς καὶ μόνος ναυτόπαις!...

Τέλος πόθεν ἤρχετο τὸ πλοῖον τοῦτο, ἐκ τίνων ἀκτῶν τῆς Αὐστραλίας ἢ ἐκ τίνων τῆς Ὀκεανίας, καὶ ἀπὸ πότε ἔπλεε καὶ ποῦ κατηυθύνετο;

Εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας τὰς ὁποίας θὰ ἠρώτα πᾶς πλοίαρχος, ὅστις ἤθελε συναντήσῃ τὸ Σ. Λ. κατὰ τὴν ἀπωτάτην ἐκείνην θάλασσαν, τὰ παιδία ταῦτα βεβαίως θὰ ἠδύνατο νὰ ἀπαντήσωσιν. ἄλλ' οὐδὲν πλοῖον ἐφαίνετο οὔτε ἐκ τῶν ὑπερωκεανείων, τῶν ὁποίων τὰ δρομολόγια διασταυροῦνται ἐν τῷ Ὀκεανῷ, οὔτε ἐκ τῶν ἐμπορικῶν ἀτμοκινήτων ἢ ἰστιοφόρων, τὰ ὁποία ἡ Εὐρώπη ἢ ἡ Ἀμερικὴ ἀποστέλλουσι κατὰ ἑκατοστάς πρὸς τοὺς λιμένας τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὀκεανοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ἂν πλοῖόν τι ἐκ τούτων ἰσχυρότατον εἶτε ἔνεκα τῆς μηχανῆς του εἶτε ἔνεκα τῆς ἐξαρτύσεώς του, ἠθέλεν εὐρεθῇ κατὰ τὰς ἀκτὰς ταύτας ἀπησχολημένον εἰς τὸ νὰ παλαίῃ κατὰ τῆς τρικυμίας, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ βοηθήσῃ τὴν θαλαμηγὸν ταύτην, ἥτις ἦτο ἔρμαιον τῶν κυμάτων!

Ἐν τούτοις ὁ Βριάν καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἐπηγρύπουν ὅσον ἠδύνατο νὰ μὴ κλίνη τὸ πλοῖον εἶτε δεξιὰ εἶτε ἀριστερά.

« Τὶ ποιητέον!... εἶπε τότε ὁ Δόνιφαν.

— Ὅ τι εἶνε δυνατόν διὰ νὰ σωθῶμεν, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ », ἀπεκρίθη ὁ Βριάν.

Καὶ ὅμως μόλις θὰ ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ ὀλίγον τι καὶ ὁ δραστηριώτατος τῶν ἀνθρώπων!

Πράγματι ἡ ὀρμὴ τῆς τρικυμίας ἐδιπλασιάζετο. Ὁ ἀνεμὸς ἔπνεεν ὀρμητικῶς, ὡς κε-

ραυνός, κατὰ τὸ λέγειν τῶν ναυτικῶν, οἵτινες ἔχουσι δίκαιον, διότι τὸ Σ. Λ. ἐκινδύνευε νὰ « κατακεραυνωθῇ » ὑπὸ τῶν ἐπανειλημμένων προσβολῶν τῆς καταιγίδος.

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρῶν τὸ πλοῖον ἦτο σχεδὸν παραλελυμένον, ὁ μέγας ἰστός του εἶχε συντριβῇ τέσσαρας πόδας ὑπὲρ ἄνω τῆς πέδης καὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ δέσωσιν ἰστίον, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἐκυβερνᾶτο τὸ πλοῖον ἐτι ἀσφαλέστερον. Ὁ ἀκατιος ἰστός, ἀποκοπίσης τῆς ἀτράκτου, ἴστατο ἐτι ὄρθιος, ἀλλ' ἔπρεπεν ὅμως νὰ ἔχωσι πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι ἐπέκειτο ἡ στιγμὴ καθ' ἣν θὰ ἐχάλωντο οἱ ἐπιτονοὶ, καὶ ὁ ἰστός θὰ κατέπιπεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ἐν τῇ πρώτῃ τὰ ῥάκη τῆς ἀρτεμονίδος δαιρόμενα ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου, ἐκρότουν καὶ οἱ κρότοι ὁμοιάζον πρὸς ἐκφυροκροτήσεις. Τὸ μόνον δὲ σωζόμενον ἐκ τῶν ἰστιῶν ἦτο τὸ ἀκάτιον ἰστίον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἐκινδύνευε νὰ κατασχισθῇ, διότι τὰ παιδία δὲν εἶχον δύναμιν νὰ συλλάβωσι τὴν τελευταίαν τοῦ ἰστίου σειρὰν καὶ νὰ ἐλαττώσωσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ. Ἐὰν συνέβαινε τοῦτο, δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ κρατηθῇ τὸ πλοῖον, τὰ κύματα θὰ το προσέβαλλον ἐκ πλαγίων, θὰ περιετρέπετο, θὰ κατεποντίζετο καὶ μετ' αὐτοῦ οἱ ἐπιβάται θὰ ἐξηφανίζοντο εἰς τὴν ἄβυσσον.

Οὐδεμία νῆσος ἐφαίνετο μακρόθεν εἰς τὸ πέλαγος, οὐδεμία ἡπειρος πρὸς ἀνατολὰς! Εἰνέ τι φοβερόν καὶ ἀδύηλον τὸ νὰ ἐξοκείλῃ τὸ πλοῖον εἰς ἀκτὴν τινα, καὶ ὅμως τὰ παιδία ταῦτα πολὺ ὀλιγώτερον θὰ ἐφοβούντο τοῦτο, παρὰ τὴν μανίαν τῆς ἀχανοῦς ἐκείνης θαλάσσης.

Οἰαδήποτε ἀκτὴ ὅσας καὶ ἂν ἔχῃ ὑφάλους, ὅσους σκοπέλους, ὅσον φοβερόν σάλον, ὅση καὶ ἂν εἶνε ἡ βία τῶν κυμάτων τὰ ὁποία δαίρουν τοὺς βράχους τῆς, ἢ ἀκτὴ αὕτη, λέγομεν, θὰ ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν κινδυνεύοντων παιδίων, ὡς ἡ μόνη σωτηρία των, ὡς γῆ στερεά, ἀντὶ τοῦ Ὀκεανοῦ ἐκείνου, ὅστις σχεδὸν ἔχαιεν ὑπὸ τοὺς πόδας των.

Ὅθεν ἀνεζήτουν νὰ ἀνακαλύψωσι που φῶς,

Ο ΔΟΝΙΦΑΝ

ἵνα πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος προσπαθήσῃ νὰ ἐπιβάλῃσιν. . . Ἀλλ' οὐδὲ ἐν φῶς ἐφάνετο ἐν τῇ μέσῃ τῆς ζοφερωτάτης νυκτός!

Αἴφνης περὶ τὴν πρώτην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἠκούσθη φρικαλέα διάσχις ὑπερισχύσασα τῶν συριγμῶν τῆς καταιγίδος

α Ὁ ἀκάτιος ἰστὸς ἐσπασεν!... ἀνεφώνησεν ὁ Δόνιφν.

— "Ὁχι! ἀνεφώνησεν ὁ ναυτόπαις. Τὸ ἰστιὸν ἐξηλώθη!

— Πρέπει νὰ το ξεμπερδεύσωμεν, εἶπεν ὁ Βριάν. — Γόρδων, μέινε σὺ εἰς τὸ πηδάλιον μὲ τὸν Δόνιφν, καὶ σὺ, Μόκο, ἔλα νὰ με βοηθήσῃς!

Ὁ Μόκος, ὡς ναυτόπαις, ὤφειλε νὰ ἔχη γνώσεις τινὰς ναυτικὰς, ἀλλὰ καὶ ὁ Βριάν δὲν ἦτο ὁλωσδιόλου ἄμοιρος ναυτικῶν γνώσεων. Διαπλεύσας ἤδη τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ τὸν Εἰρηνικὸν ὅτε ἦλθεν ἐξ Εὐρώπης εἰς τὴν Ὠκεανίαν, εἶχεν ὅπως δὴ ποτε ἐξοικειωθῇ εἰς τοὺς χειρισμοὺς τοῦ

πλοίου. Ἐκ τούτου δ' ἐξηγεῖται ὅτι τὰ ἄλλα παιδιά, ἄμοιρα ναυτικῶν γνώσεων, εἶχον ἀναθήσει τὴν διοίκησιν τοῦ πλοίου εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὸν Μόκον.

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ Βριάν καὶ ὁ ναυτόπαις ἐσπευσαν θαρραλέοι πρὸς τὴν πρῶραν τῆς θαλαμηγοῦ. Διὰ νὰ μὴ στραφῇ δὲ τὸ πλοῖον πλάγιον, ἔπρεπε πάσῃ δυνάμει νὰ ἀπαλλαχθῶσι

τοῦ ἀκατίου ἰστίου, τὸ ὁποῖον ἐκολποῦτο πρὸς τὸ κάτω αὐτοῦ μέρος, καὶ ἠνάγκαζε τὸ πλοῖον νὰ κλίνη τόσο, ὥστε ἐκινδύνευε νὰ κατακλιθῇ. Ἐὰν δὲ συνέβαινε τοῦτο, δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ ἐγερθῇ, ἐκτὸς ἐὰν ἐκοπτον τὸν ἀκάτιον ἰστὸν ἀπὸ τῆς στέρνης ἂν οὐ ᾔθελον θραύσει τὰς μεταλλίνας ἐπιτόνους.

Ἀλλὰ πῶς νὰ κατορθώσῃ τούτο μικρὰ παιδιά;

Ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὁ Βριάν καὶ ὁ Μόκος ἐπέδειξαν ἐπιδεξιότητα ὑπερβάλλουσαν.

Ἀπόφασιν ἔχοντες νὰ διατηρῶσιν ὅσον τὸ δυνατόν πλεονέκτηρον ἰστιόν, διὰ νὰ συγκρατῶσι τὸ Σ. Λῶρι οὕτως ὥστε νὰ οὐριδρομῇ ἐφ' ὅσον διήρκει ἡ καταιγίς, κατάρθωσαν νὰ παραλύσῃ τὴν ὑπέραν τῆς κεραίας, ἥτις κατέβη τέσσαρες ἢ πέντε πόδας ὑπὲρ τὸ κατὰ στρωμα. Τὰ ῥάκη τοῦ ἀκατίου ἰστίου ἀπεκόπησαν διὰ μαχαί-

ρίου, αἱ δὲ κάτω γωνίαι αὐτοῦ συλληφθεῖσαι διὰ δύο ῥυμματίων, ἐδέθησαν εἰς τοὺς πασσαλίσκους. Εἰκοσάκις ἐκινδύνευσαν τὰ ἀτρόμητα παιδιά νὰ σαρωθῶσιν ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐν ᾧ προσεπάθουν νὰ κατορθώσῃ τὴν κινδυνώδεστέτην ταύτην ἐργασίαν.

Τὸ πλοῖον διὰ τῆς ἰστιοφορίας ταύτης εἰς τὸ ἔπακρον περιωρισμένης, ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ

τὴν διεύθυνσιν ἣν εἶχεν ἀπὸ πολλῶν ἡδὴ ὥρων. Διὰ τῆς βίας δὲ τοῦ ἀνέμου ὅστις εὗρισκεν ἀντίστασιν εἰς μόνον τὸ σκάφος, τὸ πλοῖον ἐπλεε ταχύτατα ὡς τορπιλλοβόλον. Τὸ σπουδαιότατον δὲ πάντων ἦτο νὰ δυνηθῇ νὰ ἀποφύγῃ τὰ κύματα, προτρέχον αὐτῶν μετὰ μειζονος ταχύτητος, διὰ νὰ μὴ προφθάνῃ ἡ ὁρμητικὴ θάλασσα καὶ το προσβάλλῃ αἴφνης εἰς πηδῶσα ὑπεράνω τῆς κορωνίδος.

Τούτου γενομένου ὁ Βριάν καὶ ὁ Μόκος ἐπανῆλθον πλησίον τοῦ Γόρδωνος καὶ τοῦ Δόνιφν διὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃσιν εἰς τὸ πηδάλιον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα τῆς κλιμακος ἀνοίγεται ἐκ δευτέρου καὶ παιδίον ἐξάγει τὴν κεφαλὴν του.

Ἦτο ὁ Ἰάκωβος ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βριάν, τρία ἔτη μικρότερος αὐτοῦ.

«Τί θέλεις; ἡρώτησεν ὁ Βριάν.

— Ἐλα!... ἔλα! εἶπεν ὁ Ἰάκωβος. Κάτω ἐγέμισε νερά!

— Τί μου λές; » ἀνεφώνησεν ὁ Βριάν, καὶ σπεύσας κατέβη εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ πλοίου.

Ἡ αἵθουσα ἐφωτίζετο ἀμυδρῶς ὑπὸ λυχνίας ἥτις ἐταλαντεύετο βιαίως ἕνεκα τοῦ παρακλισματος τοῦ πλοίου. Ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν τοῦτο φῶς ἐφάνιντο ὡς δέκα παιδιά ἐξηπλωμένα ἐπὶ τῶν διβανίων καὶ ἐπὶ τῶν κοιτῶν τοῦ Σ. Λῶρι. Τὰ μικρότερα—ὀκτὼ μὲχρι 9 ἐτῶν—συνεσφιγμένα ἔτρεμον ὑπὸ φόβου.

«Δὲν εἶνε τίποτε! εἶπεν ὁ Βριάν πρὸς τὰ παιδιά, θέλων νὰ δώσῃ εἰς αὐτὰ θάρρος. Δὲν εἶνε τίποτε!... Μὴ φοβεῖσθε!..»

Καὶ λαβὼν φανάριον περιέφερον αὐτὸ ἐπὶ τοῦ σανιδώματος τῆς αἵθουσας, καὶ πράγματι ἐβεβαιώθη ὅτι μικρὰ τις ποσότης ὕδατος ἔτρεχεν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἄλλον.

Ἀλλὰ πόθεν ἤρχετο τὸ ὕδωρ τοῦτο; Εἶχεν ἄρα γε εἰσδύσῃ διὰ τινος ῥωγμῆς τῆς ἐπηγερνίδος; Τοῦτο ἔπρεπε νὰ πληροφορηθῇ ὁ Βριάν.

Πρὸ τῆς αἵθουσας ἦτο ὁ μέγας θάλαμος ἔπειτα τὸ ἐστιατόριον καὶ τὸ δωμάτιον τοῦ πληρώματος.

Ὁ Βριάν διέτρεξε τὰ διάφορα ταῦτα διαμερίσματα τοῦ πλοίου, καὶ παρετήρησεν ὅτι τὸ ὕδωρ δὲν εἰσῆρχετο οὔτε ἀνωθεν οὔτε κάτωθεν τῆς ἰσάλου. Τὸ ὕδωρ τοῦτο κυλούμενον πρὸς τὴν πρύμναν ἕνεκα τῆς κυρτώσεως τοῦ πλοίου, προήρχετο ἐκ τῶν μεγάλων κυμάτων τὰ ὁποῖα εἰσῆρχοντο ἀπὸ τῆς πρῶρας, μέρος τῶν ὁποίων εἰσέδυνεν εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ πλοίου διὰ τῆς κλειστῆς θύρας τῆς κλιμακος.

Λοιπὸν οὐδεὶς κινδυνος.

Ὁ Βριάν διερχόμενος διὰ τῆς αἵθουσας, ἐνεθάρρυνε πάλιν τοὺς μικροὺς συντρόφους του καὶ ὀλιγώτερον ἀνή-

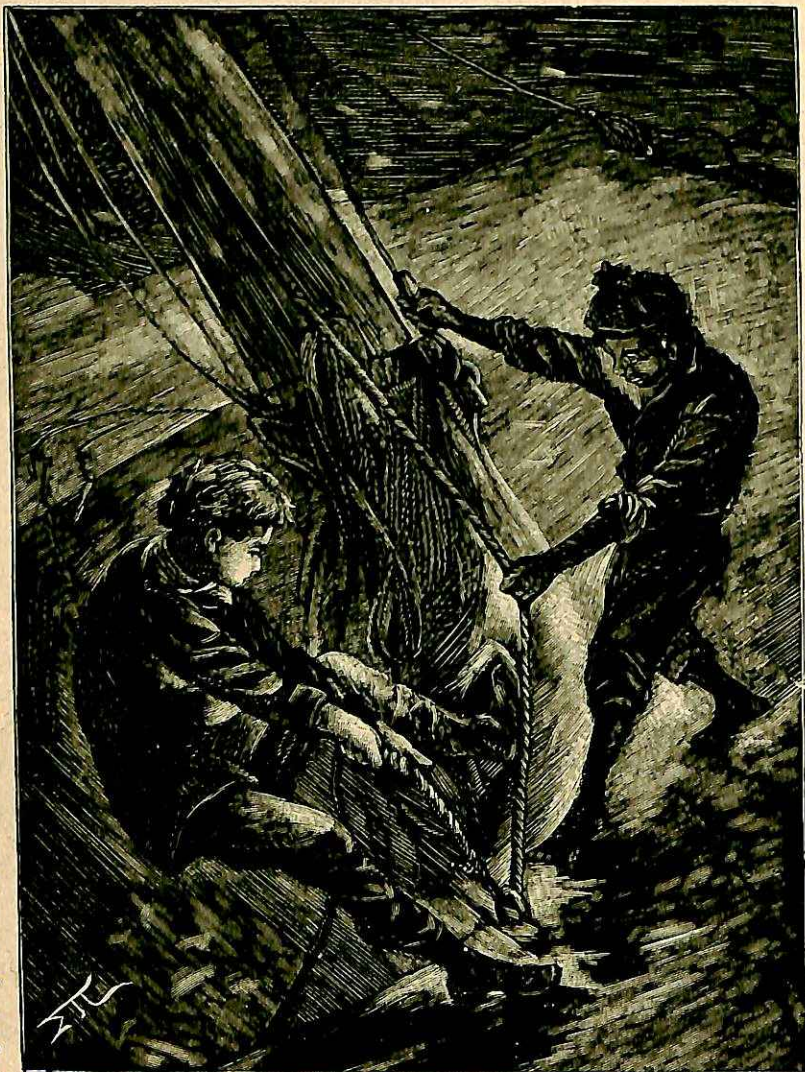
συχος ἦλθεν εἰς τὴν θέσιν του πλησίον τοῦ πηδαλίου.

Τὸ πλοῖον ἦτο στερεώτατον καὶ πρὸ ὀλίγου εἶχε καλῶς ἐπιχαλκωθῇ, ὥστε δὲν διέρρεε καὶ θὰ ἦτο εἰς κατὰστασιν νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐφόδους τῶν κυμάτων.

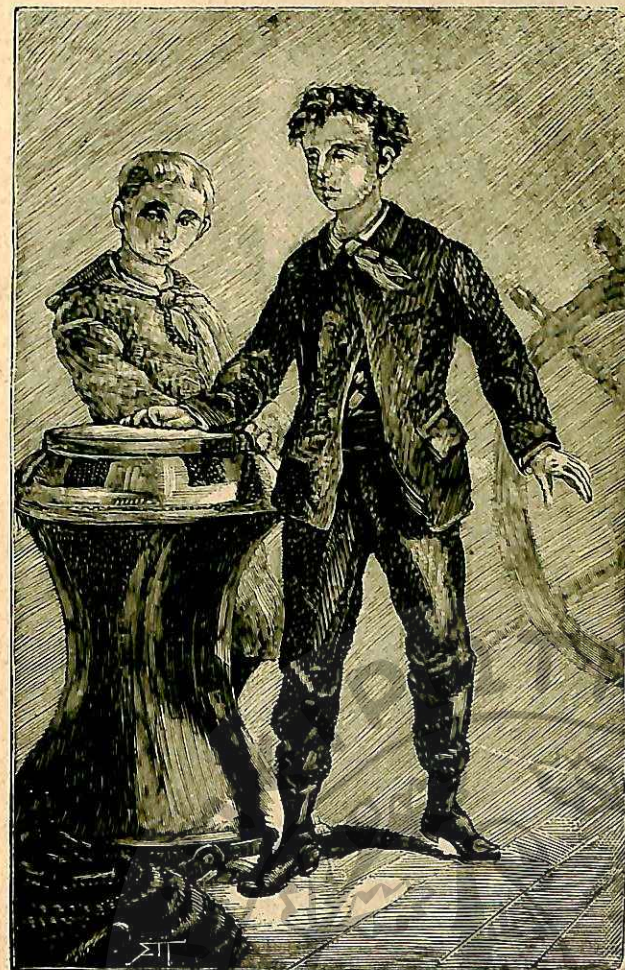
[Ἐπεται συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ.

Ο ΒΡΙΑΝ ΚΑΙ Ο ΜΟΚΟΣ

Ο ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΑΙ Ο ΒΡΙΑΝ

ΠΑΙΔΙΟΝ ΚΑΙ ΗΛΙΟΤΡΟΠΙΟΝ

ΠΑΙΔΙΟΝ

Ὑπερήφανόν μου ἄνθος δέν μου λέγεις τάχα ποία
σέ παρακινεῖ αἰτία
πάντοτε τὸ μέτωπόν σου τὸ μ' ἀκτῖνας ἐστεμμένον
νά το ἔχῃς πρὸς τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας ἐστραμμένον;

ΗΛΙΟΤΡΟΠΙΟΝ

Πρὸς τὸν ἥλιον γυρίζω πάντοτε τὴν κεφαλὴν μου
ἐπειδὴ καὶ εἰς ἐκεῖνον χρωστώ τὴν ὑπαρξίν μου·
ὅδε τον, φλόγας ζωογόνους ἐκ τοῦ ὕψους του ἀφίνει
καὶ ἐπάνω μου τὰς χύνει . . .

Τὰς χρυσὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας εἰς τὸ πρόσωπόν μου ρίπτει
καὶ μ' ἀκτῖνας τὸ καλύπτει . . .

Ἄν αὐτὸς δέν μ' ἐβοήθει δέν θά μ' ἐβλεπες νὰ θάλλω
ὥστε στρέφον πρὸς ἐκεῖνον, φίλε μου, δέν κάμνω ἄλλο
παρὰ μόνον τοῦ ἐκφράζω
τὴν εὐγνωμοσύνην ὅπου ἐνδομύχως δοκιμάζω.

Τὸ παράδειγμά μου τοῦτο καὶ σύ, φίλε μου, μιμήσου
κ' ἔχε πάντοτε τὸ ὄμμα καὶ τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς σου
ἐστραμμένα πρὸς ἐκεῖνον ὅστις πάντα κυβερνᾷ
κ' ὑπὲρ σοῦ καὶ ὑπὲρ πάντων φιλανθρωπῶς μεριμνᾷ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΕΙΣ ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΤΟΥ

Ἡ Πλάτσα εἶναι κωμόπολις ὡραία καιμέ-
νη ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ Ταυγέτου.
Ὅλα τὰ πέριξ εἶναι κατὰ φύττα ἀπὸ δένδρα·
ἄφθονα ὕδατα ἐκβλύζουσιν ἀπὸ ῥωγμὰς τῶν
βράχων, σχηματίζουσι μικρὰ ῥυάκια καὶ πο-
τίζουσι τὰ ἐπίπεδα μέρη, τὰ ὅποια εἶναι ἀρ-
κετὰ εὐφορα.

Εἰς τὴν Πλάτσαν κατῴκει ὁ Χρῆστος Πε-
τράκος, ἄνθρωπος πολὺ δυστυχῆς. Ἡ σύζυγός
του ἀποθανοῦσα ἀφῆκεν ὀρφανὰ τρία τέκνα
μικρά. Ὁ δυστυχῆς Χρῆστος ὅσον ἡδύνατο
ἐφρόντιζε διὰ τὰ τέκνα του, καὶ ἐπροσπάθει
νὰ κατασταίνει εἰς αὐτὰ ὀλιγώτερον ἐπαισθη-
τὴν τὴν πικρίαν τῆς ὀρφανίας. Ἀλλ' ἐντὸς
ἐνὸς ἔτους τὰ δύο τέκνα του ἀνῆρπασεν ὁ
Χάρος. Ὁ θάνατος αὐτῶν τόσην λύπην ἐπρο-
ξένησεν εἰς τὸν ἀτυχῆ πατέρα, ὥστε ἀσθενή-
σας ἠκολούθησε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν τάφον τὰ
ἀγαπητὰ του τέκνα μετὰ ἑξ μῆνας.

Ἐμείνεν μόνος ὁ Φίλιππος, ἀγόρι ἑξ ἐτῶν.
Οἱ συγγενεῖς του ἦσαν ἄνθρωποι πτωχοί, καὶ
μὲ ὅλην τὴν φιλοστοργίαν, τὴν ὁποίαν ἠσθά-
νοντο πρὸς τὸν ὀρφανὸν Φίλιππον, δέν ἦσαν
ὅμως εἰς θέσιν ν' ἀναδεχθῶσι τὸ βάρος τῆς
συντηρήσεως καὶ ἀνατροφῆς του.

Εὐτυχῶς κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας διήλθεν
ἐκ Πλάτσης ἀγαθὸς τις δικαστής. Οὗτος πλη-
ροφορηθεὶς περὶ τοῦ ἐγκαταλειμμένου παι-

δίου, ἐλυπήθη αὐτὸ καὶ τὸ παρέλαβε μεθ' ἑαυ-
τοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Κατῴρθωσε δὲ νὰ εἰσαγάγῃ τὸν μικρὸν
Φίλιππον εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον Χατζηκώστα.

Ὁ Φίλιππος ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ λαμπρὸν
ἐκεῖνο ἄσυλον τῆς ὀρφανίας καὶ δυστυχίας,
ὅταν ἐνεδύθη τὴν καθαρὰν ἐνδυμασίαν του,
ὅταν ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν ὁμοῦ μὲ ἑκα-
τοντάδας ἄλλων παιδῶν ὁμοιομόρφως ἐνδεδυ-
μένων, δέν ἡδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὅλα αὐτὰ
εἶναι ἀληθινὰ, καὶ ἔτριβε τοὺς ὀφθαλμούς του
διὰ νὰ βεβαιωθῇ μήπως ὄνειρεύεται.

Τέλος ἐβεβαιώθη ὅτι ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀγαθὰ
ἦσαν πραγματικά, καὶ μόνον θὰ ἐλυπεῖτο ὅτι
δέν ἦσαν καὶ οἱ δύο ἀδελφοί του, ἀν ὁ πατήρ
του δέν τῷ εἶχεν εἰπῇ ὅτι ἐκεῖνοι ἐπῆγαν εἰς
τὴν μητέρα των.

Ὁ Φίλιππος ἐμάνθανε γράμματα, ἐμάνθανε
τέχνες, ἐμάνθανε νὰ παίξῃ ἐν μουσικὸν ὄργα-
νον. Ἦτο εὐτυχῆς.

Δέν ἐλησμόνει ὅμως τὴν πατρίδα του. Πολ-
λάκις ἀπεσύρετο εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἔμενε
συλλογισμένος. Τί ἄρᾳ γε ἐσυλλογίζετο ὁ μι-
κρὸς Φίλιππος;

Δέν ἐσυλλογίζετο, ἀλλὰ [τῷ ἐφαίνετο τότε
ὅτι ἐβλεπε τώρα τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα
καὶ τοὺς ἀδελφούς του, τώρα τὰ δάση τῆς
πατρίδος του καὶ τὰ δροσερὰ νερά· τώρα τὰ

παιδιὰ τῆς Πλάτσης, τὰ ὅποια ἄεργα καὶ
ἄτακτα ἔτρεχον ἐπάνω κάτω καὶ συνήθως
ἐκαμναν καὶ ἀταξίας καὶ μικρὰς βλάβας. Ἡ
τελευταία αὕτη ἀνάμνησις ἐφαίνετο ὅτι ἐπρο-
ξένει εἰς αὐτὸν λύπην.

Παρήλθον ἔτη πολλά· ὁ Φίλιππος ἔμεγά-
λωσε καὶ ἀφῆθη ἀπὸ τὸ ὀρφανοτροφεῖον.

Ἐκ τῆς ἐργασίας του εἶχεν εἰς τὸ μερίδιόν
του ὀλίγας δραχμὰς.

Ἐμείνεν ἔτι μῆνας εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ
ἐργαζόμενος ἠϋξήσε τὸ κεφάλαιόν του εἰς
δραχμὰς 250.

Μὲ 250 δραχμὰς, εἶπεν, εἰμπορῶ νὰ ἀρχίσω
τὴν ἐργασίαν μου εἰς τὴν πατρίδα μου, καὶ
τὴν ἐπιούσαν ἀνεχώρησεν.

Ὁ Φίλιππος εἶχε διδαχθῇ τὴν λεπτοσυγι-
κὴν, ἀλλὰ ταῦτοχρόνως ἔμαθε νὰ πλέκῃ κα-
πέλλα ἀπὸ στάχυν.

Ἐχάρη πολὺ, ὅταν ἐπανεῖδε τὴν πατρίδα
του· ἀλλ' ἐλυπήθη, διότι εἶδεν ὅτι παῖδες καὶ
νέοι ἡλικίας 10—20 ἐτῶν διήρχοντο ὥρας ὁλο-
κλήρους εἰς τὰς ὁδοὺς ἀργοί, φλυαροῦντες, ἀσχη-

μονοῦντες, πολλάκις δὲ καὶ διαπληκτιζόμενοι.

Ἦτο θέρους. Ὁ Φίλιππος συνέλεξε πολλὰ
στάχυν, προπαρεσκεύασεν αὐτὰ, καὶ ἀνοίξας
ἐν μικρὸν παράπηγμα ἤρχισε νὰ πλέκῃ ψάθυνα
καπέλλα.

Πλήθος νέων ἀργῶν συνηθροίζοντο πρὸ τοῦ
παράπηγματος, διὰ νὰ βλέπωσι πῶς ἐργάζεται
ὁ Φίλιππος, ὁ ὅποιος ἐσώρευε καθ' ἑκάστην ἐν
ἐπὶ τοῦ ἄλλου εὐμορφα καπέλλα. Ἡ ἀπλὴ κατ'
ἀρχὰς περιέργεια διήγειρε μετ' ὀλίγον τὴν σκέψιν
εἰς τοὺς νέους, καὶ τώρα ἤρχισαν νὰ παρακαλῶσι
τὸν Φίλιππον νὰ δεχθῇ αὐτοὺς μαθητάς του.

Ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς εἴκοσι νέοι εἰργάζοντο ὑπὸ
τὴν ὁδηγίαν τοῦ Φιλίππου, καὶ ἡ Πλάτσα ἀνε-
δείχθη εὐθὺς ἐργαστήριον ψαθίνων καπέλλων.

Ἡ νέα ἐργασία δίδει καλὰ κέρδη εἰς τοὺς
τεχνίτας, καὶ ἔκτοτε δέν βλέπει τις πλέον
ἀργούς νέους εἰς τὰς ὁδοὺς.

Πάντες ἐργάζονται.

Ὁ Φίλιππος ἐγείνεν εὐεργέτης τῆς πατρίδος
του χωρὶς καν νὰ τὸ γνωρίζῃ.

ΒΑΣΙΛΙΟΣ Γ. ΣΚΟΡΔΕΛΗΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ

Ὁ Μικρὸς Ἀνδρέας ἀγαπᾷ πολὺ, πάρα
πολὺ τὴν μαμὰ του. Τὴν γεμίζει κάθε ὥρα,
κάθε στιγμή χάδια καὶ φιλήματα καὶ τῆς
λέγει τόσα τρυφερὰ λόγια, ὅσα μπορεῖ νὰ
φαντασθῇ τὸ μικρὸ ξανθὸ κεφαλάκι του. «Κα-
λὴ μου μαμὰ. Μαμὰ μου ἀγαπημένη. Μικροῦ-
λά μου μαμὰ.» Καὶ δέν περιορίζεται ἕως ἐδῶ
ἡ ἀγάπη τοῦ Ἀνδρέα, ἀλλὰ φθάνει ἀκόμη καὶ
εἰς ἔργα. Τὸ πρῶτ' παραδείγματός χάριν ποῦ
θὰ ξυπνήσῃ δέν θέλει κανένα ἄλλον νὰ τὸν
ἐνδύσῃ καὶ νὰ τὸν πλύνῃ ἀπὸ τὴν μαμὰ του.

— Ὅχι, ὄχι, δέν θέλω κανένα, θέλω τὴν
μαμὰ μου, τὴν καλὴ μου μαμὰ, φωνάζει. Ἡ
μαμὰ θὰ μοῦ βάλῃ τὸ πουκάμισό μου, τὰ ροῦχά
μου. Ἡ μαμὰ ποῦ μὲ ἀγαπᾷ τόσῳ πολὺ.

Καὶ ἄμα πάγῃ εἰς τὸ τραπέζι νὰ προγευμα-
τίσῃ, πάλι δέν θέλει ἄλλον ἀπὸ τὴν μαμὰ.

— Ποῦ εἶνε ἡ μαμὰ νὰ μοῦ δώσῃ τὸ γάλα
μου; Ἐγὼ τὴν μαμὰ θέλω, φύγετε σεῖς. Ἐγὼ
τὴν μαμὰ ἀγαπῶ.

Τὸ μεσημέρι πάλι, ἄλλες φωνές καὶ ἄλλες
ιστορίες.

— Ἐσύ, μαμὰ, νὰ μοῦ κόψῃς τὸ κρέας μου
καὶ τὸ ψωμί κομματάκια κομματάκια, γιατί
ἐγὼ ἐσὲν ἀγαπῶ περὶ πολὺ ἀπ' ὅλους.

Ἐρχεται ἡ ὥρα τοῦ περιπάτου, ἀλλὰ ὁ Ἀν-
δρέας δέν ἐννοεῖ νὰ τὸν συνοδεύσῃ ἄλλος κανεὶς
ἀπὸ τὴν μαμὰ του. Ἡ μαμὰ θὰ τὸν κρατῇ ἀπὸ
τὸ χέρι, ἡ μαμὰ θὰ τὸν ὁδηγῇ, ἡ καλὴ του
μαμὰ θὰ τὸν σηκώῃ ἅμα πρόκειται νὰ περάσῃ
κανένα δρόμο λασπωμένο γιὰ νὰ μὴ λερωθῇ.

Καὶ ὅταν πάλιν θέλει νὰ παίξῃ τὸ τόπι ἡ
μὲ τὸ στεφάνι του, ἡ νὰ κουβαλήσῃ ἄμμιον μὲ
τὸ καροτσάκι, εἰς τὸ Φάληρον ἢ τὸν βασιλικὸν
κῆπον, πάλιν ἡ μαμὰ του πρέπει νὰ τὸν συν-
τροφεύῃ. Ποῖον ἄλλον ἀπὸ τὴν μαμὰ του
ἀγαπᾷ τόσῳ πολὺ καὶ ποῖος ἄλλος πρέπει νὰ
ἔχῃ αὐτὴν τὴν τιμὴν;

Ἀρὰ δὲ θέλει καὶ ἡ μαμὰ του νὰ κάμῃ
ἐπισκέψεις καὶ τὸν στέλλει περίπατον μὲ τὴν
μπόνα του, τότε ἀρχίζει τῆς φωνές καὶ τὰ
κλάματα.

— ὦ! καλὴ μου μαμὰ, πάρε με μαζὶ σου,
μαζὶ σου θέλω νάρθω.

Καὶ ὁ μικρὸς Ἀνδρέας σκαλώνει εἰς τὰ φορέματα τῆς μαμᾶς του μὲ ὅλην τὴν δύναμί του καὶ μὲ μεγάλα βάσανα κατορθώνει ἡ καϊμένη ἡ μαμά του νὰ τὸν ἡσυχάσῃ ἀφοῦ ἐσήκωσε μὲ τῆς φωνῆς του ὅλην τὴν γειτονιά 'ς τὸ ποδᾶρι.

Ὅταν πάλι ἡ μαμά του μένει σπίτι γιὰ νὰ δεχθῇ ἐπισκέψεις, τότε εὐρίσκει περιστάσιν ὁ Ἀνδρέας νὰ δείξῃ ὅλην τὴν ἀγάπην του γιὰ τὴν καλὴν του μαμά.

Τόσῳ πολὺ ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του καὶ τόσῳ ἀποστρέφεται τὰς κυρίες ποῦ ἦλθαν νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν καὶ νὰ τὴν χωρίσουν ἀπ' αὐτόν, ὥστε ἀνοίγει τὴν θύραν τῆς αἰθούσης καὶ ἀντὶ νὰ πάγῃ νὰ χαιρετίσῃ, στέκεται ἀπ' ἐξω καὶ ἀρχίζει πρῶτα σιγὰ σιγὰ, ἔπειτα δυνατὰ καὶ ἔπειτα μὲ φωνές:

— Καλὴ μου μαμά, ἄφησε τῆς κυρίας αὐτὲς καὶ ἔλα μαζί μου ποῦ σ' ἀγαπῶ πολὺ. Ἔλα, ἔλα νὰ σὲ φιλήσω. Καὶ τελειώνει ἡ μέρα καὶ ἀρχίζουν τὰ ἴδια πάλι τὴ νύκτα. Γιὰ νὰ φάγῃ, νὰ γδυθῇ, νὰ κοιμηθῇ πρέπει νὰ εἶνε κοντὰ καὶ ἡ μαμά του.

Καὶ τὰς παρακλήσεις διαδέχονται αἱ φωναὶ καὶ τὰς φωνὰς αἱ κραυγαὶ καὶ τὰ δάκρυα. Καὶ ἂν κατὰ τύχην ἡ μαμά του εἶνε ἄλλοῦ προσκεκλημένη, τότε ὁ θόρυβος τὸν ὁποῖον προκαλεῖ εἶνε ἀπερίγραπτος καὶ μόλις μετὰ πολὺ παύει ἀπὸ τὸν κόπον ἡ τὴν κούρασιν τὴν πολύν.

Σὰς παρακαλῶ λοιπόν, μικροὶ μου ἀναγνώσται, εἰπέτε μου εἰλικρινῶς, εἶνε ἀγάπη αὐτὴ, ἔτσι πρέπει τὰ καλὰ παιδιὰ ν' ἀγαποῦν τὴν μητέρα των; Νομίζω ὅτι ἡ μαμά τοῦ Ἀνδρέα θὰ ἐπρωτίμα νὰ τὴν ἀγαποῦσε μὲ ἄλλον τρόπον.

Δὲν νομίζετε ὅτι τὸ πρῶτ' ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφίνη ἡσυχον ὀλίγον, ν' ἀναπαυθῇ περισσό-

τερον εἰς τὸ κρεβάτι τῆς ὅταν εἶνε κοιμμένη, ὅπως συμβαίνει πολλάκις, ἀπὸ τὸς ἐργασίαν τῆς προτεραιᾶς; καὶ ὅτι τὸ μεσημῆρ' ἔπρεπε νὰ τὴν ἐνοχλῇ περισσότερο ἀπὸ ὅλον τὸ πρῶτ' τὴν ἡνάγκασε νὰ τοῦ κάμῃ συντροφιά καὶ νὰ παίξῃ μαζί του; Καὶ δὲν ἦτο ὀρθὸν καὶ εὐγενὲς ἐκ μέρους του νὰ ἀπαιτῇ νὰ τὸν βοηθῇ εἰς τὰ παιγνίδια του καὶ εἰς τὸν περίπατον καὶ νὰ μὴ τῆς λερῶναι ἐνδύματα, ὅταν τὴν ἀναγκάζει νὰ τὸν σηκῶ εἰς τὰ χέρια τῆς ἀντὶ τῆς μπόνας του ὅτι πρόκειται νὰ περάσῃ κἀνένα δρόμον λασπόμενον; Ὅσον δὲ διὰ τὰς ἀπαιτήσεις του ὅτι δέχεται ἡ πηγαίνει νὰ κάμῃ τὰς ἐπισκέψεις, αὐτὸ πάλιν εἶνε μία ἀπὸ τὰς μεγαλειότητας τοῦ ἀνοησίας καὶ ἀναγκάζει τὴν ταλαίπωρον μητέρα του νὰ συγχίζεταί καὶ νὰ ὑποφέρει.

Καὶ ὅμως πόσες φορές ἡ μαμά του τοῦ τὸ εἶπεν, ὅτι αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ νὰ τὴν ἀγαπᾷ τημαίνει βασανίζω, καὶ ὅτι ἡ τρυφὴ τοῦ αὐτῆ εἶνε καθαρὸς ἐγωϊσμός!

Τὸ νὰ προτιμᾷ νὰ τὸν περιποιεῖται ἡ μαμά του ἀπὸ τὴν μπόνα του εἶνε πράγμα φυσικὸν ἀφοῦ μάλιστα ἡ ἴδια τὸν συνέθισεν ἔτσι ὅτι ἦτο μικρός. Μὰ τώρα ἐμεγάλωσε καὶ εἶνε ὁ μόνον ἄνθρωπος ἀλλὰ καὶ γελοῖον ἀφοῦ μόνος του νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς.

Ὅταν δὲ προσπαθεῖ πάντοτε νὰ μὴ πρὸς ξενὴ λύπας καὶ κόπους περιττοῦς εἰς τὴν καλὴν του μαμά, τότε δεικνύει πράγματι ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, καὶ μ' ἐκείνην τὴν ἀγάπην, τὴν ὅποιαν πρέπει κάθε φρόνιμο παιδί νὰ αἰσθάνεται ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, τοὺς ἀδελφούς καὶ τοὺς φίλους του.

(Κατὰ τὸν F. Dupin de Saint-André)

ΔΙΕΩΘΟΣ

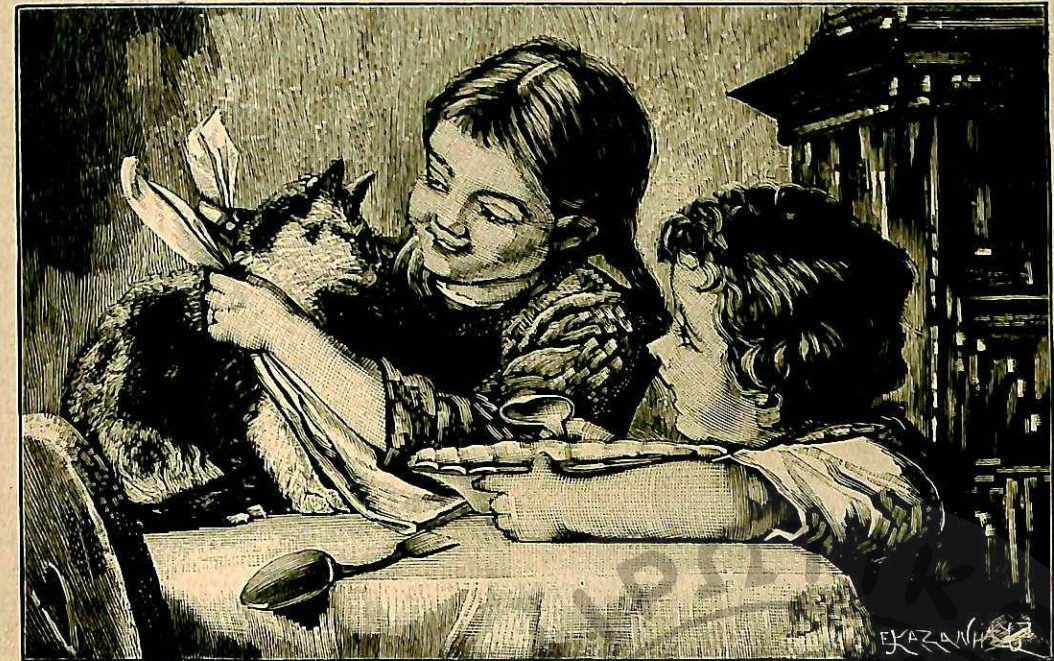
ΚΑΛΗΝ ΟΡΕΞΙΝ!

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ Νικολάκης καὶ ἡ Μαρίκα, δύο ἀδελφάκια φρόνιμα καὶ χαριτωμένα θὰ πίνουν τώρα τὸ γάλα των. Ἡ μητέρα τους ἔφερε δύο φλυζάνια καὶ τὰ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

«ὦχ! τί εὐωδία, τί εὐωδία!» ἔλεγε μέσα του ὁ Σταχτερός καὶ ἐτριγύριζε τριγύρω ἡ τὰ παιδάκια περιμένον νὰ τὸν προσκαλέσουν.

Ἀλλὰ τὰ παιδάκια δὲν εἶχαν τὸν νοῦν τους εἰς τὸν γάτον, διότι ἐπεινύσαν. Λοιπὸν

καὶ αὐτὸς δίνει μία καὶ πηδᾷ ἐπάνω 'ς τὸ τραπέζι διὰ νὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς τὸ μερίδιόν του.

— Μὰ τί κακὴ ἀνατροφή που ἔχει αὐτὸς ὁ κύρ Σταχτερός, εἶπεν ἡ Μαρίκα· δὲν περιμένει κἂν νὰ τὸν καλέσωμε;

Ἀλλὰ ὁ κύρ Σταχτερός δὲν ἤξεύρει πολλά πολλά, αὐτὸς εἶνε ὀλίγον χωριάτης καὶ πηγαίνει μόνος του χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τὸν καλέσουν. Καὶ ἔπειτα κάθε πρῶτ' τοῦ δίδουν κάτι τι οἱ μικροὶ του κύριοι καὶ εἶνε συνηθισμένος· ἀλλὰ σήμερον δὲν ἤξεύρω τί τῆς ἦλθε τῆς Μαρίκας καὶ δὲν τὸν ἐσυλλογίσθη.

— Κύρ Σταχτερέ, θέλεις νὰ μας κάμῃς συντροφιά; Ἐρχεσαι νὰ φᾶμε μαζί; εἶπεν ὁ Νικολάκης. — Νιάου! εἶπεν ὁ γάτος.

— Ναί! λέγει, εἶπεν ὁ Νικολάκης, ἀκοῦς, Μαρίκα; ναι λέγει, ἄς τοῦ βάλωμε καὶ αὐτουνοῦ νὰ φάγῃ τοῦ καϊμένου.

— Ναί, ναι, ἄς τοῦ βάλωμε, εἶπεν ἡ Μαρίκα. Ἀλλὰ πρῶτα στάσου νὰ του δέσω μία ποδίτσα 'ς τὸ λαιμό του νὰ μὴ λερῶσῃ τὸ κάτασπρο ποκάμισό του.

Ὁ κύρ Σταχτερός δὲν καταλαμβάνει τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά, ἀλλ' ὅμως στέκεται 'σάν φρόνιμος ποῦ εἶνε, καὶ τὰ μάτια του ἀστράπτουν ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ὀρεξίν ὅπου ἔχει.

— Ἀ! τί ὁμορφος ποῦ εἶνε ὁ κύρ Σταχτερός! ἐφώναξεν ὁ Νικολάκης.

Κυττάξατέ τον πότον ἥσυχα κάθετα, πολὺ ἥσυχότερα ἀπὸ πολλὰ μικρὰ παιδία τὰ ὅποια γνωρίζω. Καὶ τί καθαρὸς ποῦ εἶνε! Τὰ μουστάρια του καὶ τὰ ποδαράκια εἶνε καθαρὰ καθαρὰ, διότι ἀπὸ τὸ πρῶτ' δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ τὰ πλύνῃ καὶ νὰ τὰ πλύνῃ μὲ τὴν τριανταφυλλιά γλωσσίτσα του.

Πόσα παιδάκια κάθονται ἐς τὸ τραπέζι νὰ φάγουν χωρὶς νὰ πλύνουν πρῶτα τὰ χεράκι τους. Ἄς λάβουν παράδειγμα καὶ μᾶθημα ἀπὸ τὸν κύρ Σταχτερόν.

Τώρα λοιπὸν εἶνε ὥρα νὰ ἐρχίσῃ τὸ φαγητόν. Καλὴ σας ὀρεξίν!

ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ ΤΩΒΙΤ ΚΑΙ ΤΩΒΙΑΣ

Α'.

Βαρέως ἐστένχον οἱ Ἰσραηλῖται εἰς τὴν δουλείαν ἀφ' ὅτου ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων Σαλμανασσάρ ἐκυρίευσεν τὴν πρωτεύουσιν Σαμάρειαν καὶ ἐσυρεν αἰχμαλώτους εἰς τὴν Ἀσσυρίαν ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ βασιλείου τοῦ Ἰσραὴλ. Οἱ δυστυχεῖς ἐσυλλογίζοντο μὲ πόνον τὸ προσφιλὲς ἐδάφος τῆς πατρίδος ὅπου ἔζων ἐλεύθεροι καὶ εὐτυχεῖς, ἐν ᾧ ἐκεῖ εἰς τὴν ἄξενον χώραν τῶν τυράννων τῶν ὑφίσταντο τὰ πένδειναι. Τὰ δὲ δάκρυα τὰ ὅποια ἔχονον ἦσαν πικρότερα, διότι ἤξευρον ὅτι ἐξ αἰτίας τῶν ἰδίων των ἀμαρτιῶν ἐτιμωροῦντο.

Εἰς τῶν αἰχμαλώτων τούτων ἦτο ὁ Τωβίτ, ἀνὴρ θεοσεβὴς καὶ ἐνάρετος, ὅστις μετὰ τῆς γυναικὸς του καὶ τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ του Τωβίας ἀπήχθη αἰχμαλώτος εἰς τὴν Νινευῆ, τὴν πρωτεύουσιν τῆς Ἀσσυρίας. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ξένην γῆν ἐφύλαττε τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἦτο παράδειγμα ἀρετῆς καὶ εὐσεβείας. Ὁ δὲ βασιλεὺς Σαλμανασσάρ, τιμῶν τὸν Τωβίτ ἐπέστρεψεν εἰς αὐτὸν νὰ περιέρχεται ἐλευθέρως τὸ κράτος του.

Τότε ὁ Τωβίτ ἤρχισεν εὐγενὲς καὶ θεάρεστον ἔργον· περιήρχετο τὰ λατομεῖα ὅπου εἰργάζοντο οἱ ὁμοεθνεῖς του ὑπὸ τὴν μάστιγα ἀπανθρώπων ὀδηγῶν, περιήρχετο τοὺς ἀγρούς τῶν ὁποίων τὸ χῶμα ἔβρεχεν ὁ ἰδρὼς τῶν κουρασμένων Ἰσραηλιτῶν, περιήρχετο τὰς πενιχρὰς καλύβας καὶ τὰς τρώγλας ὅπου ἔκειντο ἀσθενεῖς οἱ συμπατριῶταί του, καὶ παρηγόρει τοὺς λυπημένους, ἔδιδε θάρρος εἰς τοὺς ἀπηλπισμένους, συνεβούλευε καὶ ὠδήγει εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν τοὺς λησμονοῦντας τὰ ἔθιμα τῆς πατρίδος των. Ἐβόηθει δὲ ὅσον ἠδύνατο τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην βοηθείας.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἦτο ἐπὶ τοῦ Τωβίτ.

Σαλμανασσάρ περισσότερον ὀλονεν ἐκτιμῶν θαυμάζων τὸν εὐλαβῆ ἄνδρα προσέφερεν εἰς τὸν δέκα τάλαντα. Ὁ Τωβίτ τότε μετέβη τὴν πόλιν Ῥάγοις ὅπου ἦσαν πολλοὶ ὁμοεθνοὶ αἰχμαλῶται, διὰ τὰ τοὺς παρηγορήσει τοὺς εὐεργετήσῃ. Ἐκεῖ μετὰ τῶν ἄλλων Ῥαηλιτῶν εὗρε καὶ ἓνα συγγενῆ του, πολὺ εὐσεβεῖς ἀλλὰ καὶ πολὺ πτωχὸν ὀνομαζόμενον Γαβθὰ. Ὁ Τωβίτ τὸν ἐλυπήθη καὶ τῷ εἶπε:

— Ἀδελφέ, σοῦ δανείζω τὰ δέκα τάλαντα ὅποια μοῦ ἔδωκεν ὁ Σαλμανασσάρ. Δὲν θέλω τόκον, οὔτε καμμίαν ἄλλην ὠφέλειαν. Ὅταν ἔχῃς μοῦ τὰ δίδεις.

— Δέχομαι τὸ δάνειον, δέχομαι νὰ εἶνε χωρὶς τόκον ἀφ' οὗ θέλεις, ἀλλ' ἀπαιτῶ ἐν προέμα, νὰ δεχθῇς νὰ σοῦ δώσω ἐν ὁμολογόν· ἔχω ζῶν καὶ θάνατον εἰς τὸ μέσον.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Τωβίτ.

Ὁ Τωβίτ ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν Νινευῆ καὶ ἐξηκολούθει τὸν εὐσεβῆ βίον του. Ἀλλὰ μετὰ τινα ἔτη ἀπέθανεν ὁ Σαλμανασσάρ, καὶ εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀσσυρίας ἀνέβη ὁ υἱὸς αὐτοῦ Σενναχηρείμ. Οὗτος ἔτρεφεν ἀσπονδὸν μὴ κατὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ ἦτο σκληρότατος πρὸς αὐτούς. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτοῦ οἱ Ἰσραηλιταὶ περιήλθον εἰς δεινὴν θέσιν. Οἱ πλείστοι ἐπείνων καὶ δὲν εἶχον οὔτε τεμάχιον ψωμοῦ δὲν εἶχον ἔνδυμα καὶ περιέτρεχον τοὺς δρόμους μετὰ κοίλας παρειάς, σκελετοὶ ῥακέन्दυτοι. Ὁ πάνθρωπος βασιλεὺς προσέταξε προσέτι νὰ ναιτῶνται πολλοὺς Ἰσραηλίτας καὶ νὰ ῥίπτωσι τὰ πτώματά των ἐξω τῶν τειχῶν διὰ νὰ τρώγῃσι τὰ ὄρνεα καὶ οἱ κύνες.

Ἐν μέσῳ τῆς φρικτῆς ταύτης συμφορᾶς ὁ Τωβίτ ἔδειξε τὸν μέγαν αὐτοῦ χαρακτήρα. Ἦρ' ὅτι διεκινδύνευε τὰ πάντα ἂν ἐφαίνετο συνεπάθει πρὸς τοὺς ὁμοεθνεῖς του, ἀλλ' αὐτὸς ἠφῶν καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον περιήρχετο ἀπὸ τῆς θύρας, ἔδιδεν ἄρτον εἰς τοὺς πεινῶντας, ἔμαρτα εἰς τοὺς γυμνοὺς, καὶ ἐξερχόμενος τοῦ οἴκου ἐθαπτε τοὺς νεκροὺς ὁμοεθνεῖς του.

Ὁ βασιλεὺς, ὅτε ἐφθασε τοῦτο εἰς τὴν ἀκοήν του, ἐφρόνεν ἐξ ὀργῆς.

— Ἀμέσως νὰ δημευθῇ ἡ περιουσία τοῦ Τωβίτ! ἀνέκραξε· ὅχι, αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ· νὰ μοῦ ῥετὲ καὶ τὴν κεφαλὴν του!

Ἀλλ' ὁ Τωβίτ κατώρθωσε καὶ ἐδραπέτευσε νόκτα μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ υἱοῦ του.

Ἦλκε ὅλην τὴν περιουσίαν καὶ ἐφυγε πτωχός, μὴ ἔχων τίποτε, ἀλλ' ἦτο ἀρκετὸν ὅτι ἔλαβε τὴν κεφαλὴν του· τὸν ἐκρυψαν ὁμοεθνεῖς τινες, οἵτινες τοσάκις εἶχον εὐεργετηθῇ παρ' αὐτοῦ ὥστε δὲν ἐδίσταζον νὰ ἐκθέσωσιν εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν των ὑπὲρ τοῦ εὐεργέτου των.

Ἀλλ' αἰφνης μετὰ ἓνα καὶ ἡμισυ μῆνα ὁ ἀπὸ πάρος βασιλεὺς ἐφρονέθη παρὰ τῶν ἰδίων του υἱῶν. Τότε ὁ Τωβίτ ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἀνέκτησε πάλιν τὴν περιουσίαν του. Τὴν ἡμέραν τοῦ πάσχχα ὁ Τωβίτ ἠτοιμάσεν ἑστῆς ἡμέρας γεῦμα εἰς τὴν οἰκίαν του. Εἶπε δὲ πρὸς τὸν υἱόν του:

— Τέκνον μου, πήγαινε νὰ προσκαλέσῃς μετὰ σοῦ ἐκ τῶν ἀδελφῶν μας τῶν αἰχμαλώτων Ἰσραηλιτῶν, τοὺς περισσότερον εὐσεβεῖς, διὰ νὰ φάγωσι μαζί μας.

Ὁ υἱὸς του ἐξῆλθε καὶ ἐξεπλήρωσε τὴν παραγγελίαν τοῦ πατρὸς του· ἀλλ' ὅτε ἐπέστρεψε ἦτο τετραγαγμένος.

— Εἰς ὁμοεθνή μας κεῖται εἰς τὸν δρόμον φονεμένος! εἶπε.

Ὁ Τωβίτ τότε ἀφῆκε τὸ δεῖπνόν του, ἀνέβη ἐκ τῆς τραπέζης, καὶ ὤρμησεν εἰς τὴν πόλιν λαβὼν δὲ τὸ σῶμα ἐκρυψεν αὐτὸ εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ τὸ θάψῃ, κρυφίως, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· ἔπειτα δὲ ἐκάθισεν εἰς τὴν τραπέζαν περίλυπος.

— Ὀλίγον ἔλειψε νὰ φονευθῇ δι' αὐτὰ τὰ ἔργα σου, μόλις διέφυγες τὸν θάνατον καὶ ἤρ' ἔλαβες πάλιν νὰ θάπτῃς τοὺς νεκρούς; ἔλεγον πρὸς τὸν Τωβίτ μετὰ τὸν ἐπιπλήξεως οἱ παρακαθήμενοι εἰς τὴν τράπεζαν.

— Φοβοῦμαι περισσότερον τὸν Θεὸν παρὰ τὸν βασιλέα, ἀπήντησε μεγαλοφρόνως ὁ Τωβίτ.

Β'.

Μίαν ἡμέραν ὁ Τωβίτ ἐπέστρεψε κουρασμένος εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἐπλάγιασε πλησίον ἐνὸς τοίχου καὶ ἀπεκοιμήθη. Ἀλλ' ἐκεῖ κόπρος θερμῆ χειλιδόνης ἐπέσεν ἐκ μιᾶς φωλεᾶς καὶ τὸν ἐτύφλωσε.

Οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τοῦ Τωβίτ, περιπαίζοντες αὐτὸν διὰ τὴν εὐλάβειάν του ἔλεγον:

— Τί σοῦ ὠφέλησαν αἱ τόσαι καλοσύναι τὰς ὁποίας ἔκαμες;

Ἀλλ' ὁ Τωβίτ ἔμεινεν ἀκλόνητος εἰς τὴν πίστιν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ συχνὰ προσηύχετο μετὰ δακρύων λέγων: «Κύριε, ἐλέησόν με καὶ μὴ με παιδεύσῃς διὰ τὰς ἀμαρτίας μου· ἐλέησόν με καὶ λάβε τὴν ψυχὴν μου ἀπ' ἐμοῦ, ἐὰν εἶνε θέλημα σου.»

Ὁ Τωβίτ νομίζων ὅτι πλησιάζει τὸ τέλος τῆς ζωῆς του προσεκάλεσε τὸν υἱόν του καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν: «Υἱέ μου! Ἀκουσον τοὺς ἐξῆς λόγους ἀπὸ τοῦ στόματός τοῦ πατρὸς σου, καὶ θέσε αὐτοὺς εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας σου: Δίδε ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς. Βοήθει ὅσον δύνασαι. Μὴ εἶσαι ὑπερήφανος, διότι ἡ ὑπερηφάνια εἶνε ἡ ἀρχὴ πάσης κακίας. Ὅ,τι δὲν θέλεις νὰ σοὶ κάμῃ ἄλλος τοῦτο μὴ κάμῃς καὶ σὺ εἰς ἄλλον. Ζῆτει τὴν συμβουλὴν τοῦ σοφωτέρου καὶ καλλιτέρου σου.»

Ὁ νέος Τωβίας ἀπήντησεν εἰς ὅλα ταῦτα:

— Πάτερ μου, ὅλας σου τὰς παραγγελίας θὰ ἐκτελέσω πιστῶς.

— Ἐχω ἀκόμη καὶ τι ἄλλο νὰ σοὶ εἰπῶ, εἶπεν ὁ Τωβίτ· ἐδάνεισα εἰς τὸν συγγενῆ μας Γαβθὰήλ, ὅτε ἦσο ἀκόμη μικρὸν παιδίον, δέκα τάλαντα. Ἐχω καὶ τὸ ὁμολογόν του. Πήγαινε νὰ εὕρῃς πιστὸν ἄνθρωπον ὁ ὅποιος νὰ σε ὀδηγήσῃ πρὸς αὐτόν καὶ νὰ λάβῃς τὰ χρήματα.

Ὁ Τωβίας ἐξῆλθεν ὅπως ζητήσῃ ὀδηγὸν διὰ τὴν πόλιν ὅπου κατῴκει ὁ Γαβθὰήλ. Πρὸ αὐτοῦ δὲ συνήντησε ἓνα νέον ἐξαισίου καλλονῆς, ὁ ὅποιος ἦτο ἐτοιμὸς πρὸς ἀναχώρησιν.

Ὁ Τωβίας ἐχαίρει τὴν φιλοφρόνως τὸν νέον ἐκεῖνον, μολονότι δὲν τὸν ἐγνώριζε, καὶ εἶπε:

— Παληκὰρι, μήπως γνωρίζεις τὸν δρόμον ὁ ὁποῖος πηγαίνει εἰς τὴν Μηδιάν;

— Ὡ, πολὺ καλὰ! ἀπήντησεν ὁ ἄγνωστος· ἔχω

κάμνη πολλάκις αὐτὸν τὸν δρόμον, καὶ πολλὰς φορές μάλιστα ἔμεινα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γαβαήλ.

Ὁ Τωβίας ἔτρεξε καὶ ἀνήγγειλε τὴν εὐχάριστον εἰδήσιν εἰς τὸν πατέρα του, ὁ δὲ Τωβίτ προσκαλέσας τὸν νέον εἶπε: «Θέλεις νὰ ὁδηγήσῃς τὸν υἱόν μου πρὸς τὸν Γαβαήλ;

— Ναί, θὰ τὸν ὁδηγήσω, καὶ θὰ τὸν φέρω πάλιν ὀπίσω, εἶπεν ὁ ἄγνωστος.

Ἦτοιμάσθη λοιπὸν καὶ ὁ Τωβίας καὶ ἀποχαιρετίσας τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ νέου· ὁ πιστὸς κύων τῆς οἰκίας, ὅστις ἠγάπα πολὺ τὸν Τωβίαν, παρηκολούθησεν αὐτὸν εἰς τὸ μακρὸν ταξίδιον.

Γ'.

Οἱ δύο συνοδοιπόροι τὴν πρώτην ἡμέραν ἔφθασαν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Τίγγρεως ποταμοῦ· εἰς δὲ τὴν ὄχθην αὐτοῦ ἐπλησίασεν ὁ Τωβίας διὰ νὰ πλύνῃ τοὺς πόδας του.

Ἄλλ' ἑξαφνα φοβερὸν κῆτος ὥρμησεν ἀπὸ τὸν ποταμὸν καὶ ἤθελε νὰ τὸν καταπῇ ζῶντα· ὁ Τωβίας κατετρόμαξε.

— Μὴ φοβεῖσαι, τῷ λέγει ὁ ἄγνωστος· ἄρπασε αὐτὸ ἀπὸ τὰ πτερύγια καὶ σύρε το ἔξω.

Ὁ Τωβίας ἔπραξε τοῦτο καὶ ὁ τεράστιος ἰχθὺς ἐσπαρτάριζε πρὸ τῶν ποδῶν του.

— Σχίσσε τὸ ψάρι, εἶπεν ὁ συνοδοιπόρος,

ἀφίρесе τὴν καρδίαν, τὴν χολὴν καὶ τὸ καὶ φύλαξέ τε, διότι χρησιμεύουν ὡς ἰατρὰ.

— Καλὰ εἶπεν ὁ Τωβίας· ἀφ' οὗ δ' ἐκ τούτου, ἔφησε μερικὰ τεμάχια καὶ ἐγευμα παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

Μετὰ ταῦτα ἐξεκίνησαν καὶ ὠδοίποισιν ἡμέρας· τέλος ἡμέραν τινὰ περὶ δύοσιν τοῦ ἡλίου ἔφθασαν εἰς μίαν μικρὰν πόλιν.

— Ποῦ θὰ καταλύσωμεν; ἠρώτησεν ὁ Τωβίας τὸν ἄγνωστον.

— Ἐδῶ κατοικεῖ εἰς συγγενῆς σου, ὁ Ραγουήλ· αὐτὸς ἔχει θυγατέρα, καλοῦσιν Σάρραν, ἥ ὅποια εἶνε μονογενὴς καὶ θάρονόμησεν ὅλην τὴν περιουσίαν τοῦ πατρὸς μετὰ τὸν θάνατόν του. Ζήτησέ την εἰς πόλιν καὶ θὰ σοὶ τὴν δώσῃ.

— Τί λέγεις; εἶπε περίτρομος ὁ Τωβίας· ἤκουσα ὅτι ἐνυμφεύθη ἐπτά ἄνδρες· ἀλλὰ μόνος τὴν ἐνυμφεύθησαν ἀπέθαναν· καὶ ἐν ἴδιον θὰ πάθω. Καὶ δὲν μὲ μέλει δι' ἄλλον ἄλλὰ συλλογίζομαι τοὺς δυστυχεῖς γονεῖς· ὁ θάνατός μου θὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὸν τάφον.

Ἄλλ' ὁ ἄγνωστος ἀπήντησεν.

— Ἀκουσέ με· οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἀπὸ τὸν διότι δὲν εἶχον εἰς τὰς καρδίας των τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ· καὶ ἐπὶ τούτῳ.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

Εἰς Χαλδαιίαν

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΕΜΒΑΤΗΡΙΟΝ

Ἐμπρός, ἔμπρός, παιδιά,

Ἡ δόξα μᾶς προσμένει.

Μὲ θάρρος καὶ καρδίαν

Καθένας ὡς πηγαίνει.

Ἐμπρός, ἔμπρός, παιδιά,

Ἡ δόξα μᾶς προσμένει.

Κανεῖς ὡς μὴν εἶπῃ

Πῶς εἴμεθα ὀλίγοι,

Κ' αἰώνια ἐντροπὴ

Ἐκείνον ποῦ θὰ φύγῃ.

Κανεῖς ὡς μὴν εἶπῃ

Πῶς εἴμεθα ὀλίγοι.

Τῆς μάχης ἡ στιγμήν

Ἐντὸς ὀλίγου φθάνει

Καὶ ἀληθὲς τιμὴν

Ἐν αὐτὸν ποῦ θὰ πεθάνῃ.

Τῆς μάχης ἡ στιγμήν

Ἐντὸς ὀλίγου φθάνει

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΓΑΪΔΑΡΟΥ

Εἰς μίαν αὐλὴν ἐκατοικοῦσαν πολλοὶ οἰκογενεῖαι καὶ εἶχαν διάφορα ζῷα. Ἐκατοικοῦσε καὶ ἓνας λαχανοπώλης καὶ εἶχε τὸν γαῖδαρόν του διὰ νὰ τὸν φορτώνῃ τὰ λαχανικά του.

Μίαν ἡμέραν, ποῦ ὁ γαῖδαρος φορτωμένος ἦεν ἐβγῇ μετὰ τὸν ἀφέντην του, ἡ χήνα ἐπροσέλασεν ὁλόγυρά της ὅλα τὰ ζῷα καὶ ἄρχισε λέγειν: «Αὐτὸς ὁ γαῖδαρος μετὰ τὴν φωνάραν εἶνε ἀνυπόφερτος. Τὴν νύκτα ὀγκανίζει καὶ δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ κοιμηθούμεν. Ἄν ἤμφορῶσαμεν νὰ τὸν ξεκάμωμεν ἀπὸ τοῦ δῶ μέσα, καλὰ ποῦ θὰ ἦταν.»

Ὅλα τὰ ἄλλα ζῷα ἄκουον μετὰ προσοχὴν καὶ ἦν νὰ ἐσυμφωνοῦσαν μετὰ τὴν χήναν, ἀλλὰ ὁ πετεινὸς ἐβγῆκεν εἰς τὴν μέση καὶ μετὰ φωνὴν δυσηκτὴν εἶπε: «Τῷ ὄντι ὁ γαῖδαρος φωνάζει τὴν νύκτα, ἀλλὰ μήπως καὶ ἐγὼ δὲν φωνάζω τὴν νύκτα; Καὶ σύ, κυρὰ γάτα, δὲν ἀναβάνεις τὴν νύκτα εἰς τὰ κεραμίδια καὶ ξεκουφαίνεις τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὴν φωνή σου; Καὶ σύ, Φουντοῦκο, ἔν γαυγίζεις καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν καὶ σηκὸς τὴν γειτονιά στὸ πόδι;»

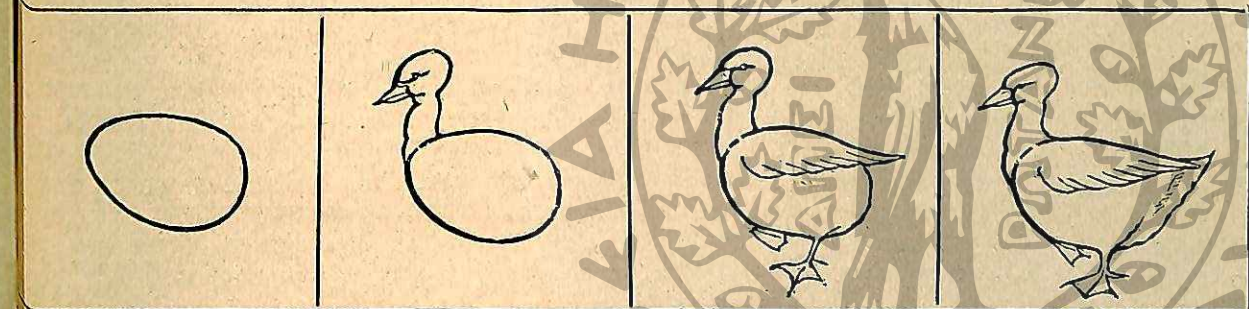
Αὐτὰ εἶπεν ὁ πετεινὸς καὶ ἐσιώπησεν. Ἡ χήνα δὲν εἴξευρε τί νὰ εἰπῇ, καὶ ὁ πετεινὸς ἠκολούθησε: «Συλλογισθῆτε καὶ ἓνα ἄλλο· ὁ γαῖδαρος μᾶς κάμνει καὶ καλόν, ποῦ δὲν τὸ κάμνει κανεὶς ἄλλος ἀπὸ ἡμᾶς. Ὅταν τὸν φορτώνουν καὶ τὸν ξεφορτόνουν πέφτουν φύλλα ἀπὸ τὰ καλάθια καὶ τὰ τρώγομεν ἡμεῖς, ποῖος νὰ πρωτοπροφθάσῃ.»

«Ἐχεις δίκαιον,» εἶπε τότε ἡ γάτα· «Μίαν ἡμέραν, τὸ ἐνθυμοῦμαι σὰν νὰ ἦτον τόρα, ἔφερε καὶ ψάρια καὶ ἔφαγα ἐγὼ τὰ κοκαλάκια.» Καὶ ὁ Φουντοῦκος εἶπε: «Δὲν φέρνει συχνὰ καὶ κρέας καὶ τρώγω ἐγὼ τόσες κοκαλάρες;»

Ἐκατάλαβαν λοιπὸν ὅλοι, ὡς καὶ αὐτὴ ἡ χήνα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ξεκάμουν τὸν γαῖδαρον, ἀλλὰ μάλιστα πρέπει νὰ τὸν ἀγαποῦν καὶ ἀπεφάσισαν, ὅταν ἐπιστρέψῃ, νὰ τὸν δεχθῶν μετὰ πολὺ καλὸν τρόπον, καὶ διὰ νὰ δείξουν ἀγάπην, νὰ τοῦ κάμουν μουσικὴν. Νάτος καὶ ὁ γαῖδαρος ποῦ ἐμβαίνει μετὰ τὸν ἀφέντην του. Τὸν ἐπερικύκλωσαν λοιπὸν ὅλοι, σκύλοι, ὄρνιθες, γάτες, χήνες, πάπιες, γουρούνια, καὶ ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦν μετὰ ὅλην τὴν δύναμιν. Ὁ καίμενος ὁ γαῖδαρος εἰς τὴν μέση δὲν εἴξευρε τί τρέχει (καὶ ἀκόμα καὶ σήμερον δὲν τὸ ἔμαθεν)· ἐπειδὴ ὅμως ὅλοι ὁλόγυρά του ἐτραγουδοῦσαν, τοῦ ἐφάνη ἄνοστον μόνος αὐτὸς νὰ σιωπᾷ. Ἐσῆκωσε λοιπὸν τὰ αὐτιά του καὶ τὸ κεφάλι καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδῇ καὶ αὐτὸς καὶ ἔγεινε μία περίφημη μουσική, ποῦ ἐθαύμασεν ὁ κόσμος.

Ὁ μῦθος φανερόναι ὅτι ὅλοι ἔχομεν τὰ ἐλαττώματά μας καὶ ὅτι, ὅταν κρίνωμεν τοὺς ἄλλους, δὲν πρέπει νὰ βλέπωμεν μόνον τὸ κακὸν μέρος. Α. Κ.

ΕΥΚΟΛΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Αὐτὸ εἶνε ἓν' αὐγὸν Ἄν τοῦ βῆνω ἓνα κεφάλι Εἰς τὸ στρογγυλὸν τοῦ σώματος Παιδιά, πέτε τί θὰ γένῃ; Ὅλοι βέβαια θὰ πῇτε. Καὶ μιὰ μύτη μακροῦλη, Ἄν κολλήσω δυὸ πτερὰ Τὸ εὐρήκατε; αἱ, τί; Νὰ ἰδῇτε πῶς ἐγὼ Θαῦμα! ἑξαφνα προβάλλει Καὶ δυὸ πόδια, καὶ ἀκόμα —Νά, μιὰ χήνα φουσκωμένη Νὰ τ'ἀλλάξω νὰ ἰδῇτε. Ἐνα πρᾶγμα σὰν πουλί! Τοῦ κολλήσω μιὰ οὐρά, Ὅπου πάει καμαρωτή.—

ΜΙΧΑΗΛ Δ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

Δέκα ἔτη, δέκα ολόκληρα ἔτη παρήλθον ἀπ’ οὗτου ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εἶδε τὸ φῶς. Πόσον ταχέως παρήλθον τα ἔτη! Νομίζει τις ὅτι εἶνε χθὲς ἀκόμη ὅτε ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον τῆς φυλλάδιον. Ἀλλ’ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ δὲν εὐρίσκεται εἰς τὴν θέσιν ἐκείνων οἵτινες ἀφῆκαν νὰ παρέλθῃ ἀνωφελῶς ὁ πολῦτιμος χρόνος καὶ ἔπειτα μετάνοον καὶ θλίβονται καὶ στενάζουν. Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἔχει τὴν εὐχάριστον συναισθησιν ὅτι ἐξεπλήρωσε τὸν προορισμὸν τῆς, ὅτι ἐχορησιμοποίησε τὸν καιρὸν τῆς.

Οἱ μῆνες διεδέχθησαν τοὺς μῆνας καὶ τὰ ἔτη τὰ ἔτη, ἀλλὰ καὶ τὰ τεύχη διεδέχθησαν τὰ τεύχη καὶ σήμερον ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ δύναται νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ ἑλληνικὸν κοινὸν δέκα τέσσαρας τόμους. Ἐν τοῖς τόμοις τούτοις περιέχεται ὕλη πεντήκοντα, ἑκατὸν ἴσως βιβλίων. Ὑλὴ πολῦτιμος, δι’ ἣν εἰργάσθησαν οἱ κάλλιστοι τῶν παρ’ ἡμῖν παιδαγωγικῶν συγγραφέων, ὕλη μοναδική δι’ ἣν ἐχορησιμοποίησαν ἐξ ἑλληνισθῆντα τὰ ἀρίστα ἔργα τῶν ἐξοχωτέρων ἀλλοδαπῶν συγγραφέων. Καὶ τί λείπει ἐκ τῆς παιδικῆς ταύτης ἐγκυκλοπαιδείας, τί λείπει δυνάμενον νὰ ἀνυψώσῃ τὸ φρόνημα, νὰ κρατύνῃ τὸν χαρακτήρα, νὰ ἀναπτύξῃ τὸν νοῦν, νὰ διωπλάσῃ τὴν καρδίαν;

Ὁ παιδικὸς καὶ ἐφηβικὸς βίος μετὰ τὰς περιπετείας καὶ τὰ ἐπεισόδια του, μετὰ τοὺς πόθους καὶ τὰς ὀνειροπολήσεις του, ἐγκατοπτρίζεται εἰς τὴν μεγάλην σειρὰν τῶν ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ μυθιστοριῶν, διηγημάτων, δραματίων, διαλόγων, ποιημάτων, μύθων, ἀνεκδότων καὶ ἄλλων εἰδῶν ἄρθρων. Ὁ παῖς, ὁ ἐφηβὸς ὁ ἀναγινώσκων τὰς σελίδας τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ γίνεται καλλίτερος ἐκ τοῦ, ἂν ἔχῃ ἐλάττωμα τι διορθοῦται, ἂν ἔχῃ λύπην ἀναισθητοῦται, ἂν ἔχῃ ἀποθάρρυνσιν λαμβάνει ὁρμήν, ἂν ἔχῃ στενοχωρίαν εὐρίσκει πιστὴν καὶ ἀγαπητὴν σύντροπον ὅπως διέλθῃ τὰς ὥρας του. Εἰς χιλιάδας ἀριθμοῦνται αἱ ἐπιστολαὶ ἃς ἔλαβεν ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἐκ παιδίων ἀσθενῶν τὰ ὅποια εἶχον αὐτὴν παρηγορίαν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἀσθενείας των, παιδίων ἐν θλίψει καὶ πένθει τὰ ὅποια εἰς πικρὰς καὶ ὀδυνηρὰς στιγμὰς κατέφυγον εἰς αὐτὴν ὡς εἰς τὴν ἀρίστην φίλην των.

Πόσαι μορφαὶ συνεκινήθησαν ἡ ἐγγέλσαν πρὸ τῶν σελίδων τῆς κατὰ τὰ δέκα ταῦτα ἔτη! Καὶ σχεδὸν πανταχοῦ τοῦ κόσμου! Εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Τουρκίαν, καὶ τὴν Ρουμανίαν καὶ τὴν Ρωσίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον, καὶ τὴν Ἑσπερίαν Εὐρώπην, καὶ τὴν Ἀμερικὴν. Διήλθε θαλάσσας καὶ γεφύρας καὶ ὄρη, ἐταξείδευσεν ἐπὶ ἡμέρας διὰ σιδηροδρόμων, δι’ αἰθροπλοίων. Εἰσῆλθεν εἰς πλοῦσια μέγαρα, καὶ εἰς πενιχρὰ χαμόσπιτα. Ἡ ἀδελφὴ τὴν ἀνεγίνωσκε παρὰ τὸ λίκνον τοῦ βρέφους ἀδελφοῦ τῆς καὶ τώρα τὸ

βρέφος ἐκείνο ἐμεγάλωσε καὶ τὴν ἀνυμνῶνται λαὶ ἐφῆβοι κόραι, αἵτινες μετὰ τῆς προσοχῆς σχολοῦντο ἄλλοτε εἰς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις, σήμερον μητέρες καὶ ἐν τῇ θωπεύσει φιλοῦσι τὰ χαριτωμένα ἀγγελουδία των συζονται τὴν στιγμὴν καθ’ ἣν θὰ δώσωσιν εἰς αὐτὰς δευτέραν μητέρα—τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ.

Παρέσχευεν ἀληθεὶς ὑπηρεσίας εἰς χώραν ἡμῶν, γράφει ἐπισήμως ἡ ἐγκύκλιος Ὑπουργείου τῶν Ἑκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δι’ Ἑκκαίδευσως.

Τοῦτο συναισθάνεται καὶ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ καὶ εὐλογημένην τὴν ἐργασίαν τῶσων ἐτῶν, καὶ λανθεῖ τὰς δυσχερείας καθ’ ὧν ἀντεπάλασε, τὰ κόματα τὰ ὅποια ὑπερνήκησε, λησμονεῖ τὰ ἀρκυτὰ ἀνταρμυδία τῆς θεωροῦσα ὅτι ἐξεπλήρωσε τὸ καθήκον τῆς πρὸς τὴν ἀγαπητὴν Πατρίδα.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀπὸ τοῦ φύλλου τούτου εἰσέρχεται εἰς τὸ ἐνδέκατον αὐτῆς ἔτος. Χωρεῖ ὅμως εἰς τὸ ἔργον τῆς, πολῦτιμον ἐφόδιον ἔχουσα πείρα τὴν ὅποιαν ἐπὶ ταῦτα ἔτη ἀπέκτησε. ἡ πείρα εἶνε βεδαιῶς παιταχοῦ ἀναγκία, ἀλλ’ ἀναγκαιοτάτη, εἶνε ἀπαραίτητος ἰδίᾳ εἰς περὶ ἀποτεινόμενον εἰς χιλιάδας ψυχῶν, ἔχον σκοπὸν διαπαιδαγώγησιν χιλιάδων χαρακτήρων. Οὐδὲ δυνάμενον νὰ βλάψῃ πρέπει νὰ παρηγορησῇ αὐτὸ, καὶ ἀπαιτεῖται μεγάλη δεξιότης, καὶ πρὸς τοιοῦτον καὶ παιδαγωγικὴ ἐμπειρία.

Οἰκία καὶ σχολεῖον! Εἰς τὰ δύο περιστρέφεται τὸ πρόγραμμά τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ. Πληροῦσα τὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ τῷ σχολεῖν ἀνταρμυδία καὶ διδασκαλίαν τῶν παιδίων φιλοτιμεῖται νὰ στη βροχὴ τῆς μητρὸς καὶ βοήθους τοῦ διδασκαλῆς διὰ τοῦτο κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο θὰ ἐπιβλέψῃ βεβαίως καὶ ἐκτελέσῃ αὐτὴν ἐν μᾶλλον ἀξίαν τῆς ἀντικειμένης καὶ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν.

Πλὴν τῆς ἄλλης ἐπαγωγῆς ὕλης, τῶν πρωτογενῶν διηγημάτων τῶν ἀπρὸ μιλλίων μυθιστορημάτων, ἄλλης τερπνῆς καὶ ἡθικῆς καὶ διδασκατικῆς ὕλης θὰ μοσιεύσῃ καὶ σκηναὶ ἐκ τῆς ἀρχαίας ἢ καὶ μεσαιωνικῆς τῆς Ἑλλάδος, καὶ διηγήσεις ἐκ τῆς ἈΓραφῆς, καὶ ἐπιστημονικὰς διαλέξεις, καὶ ἄρθρα οἰκιακῆς οἰκονομίας, καὶ πρακτικῆς γνώσεως, ποικίλα ἀξιοπεριεργα, καὶ διαφόρους ὁδηγίας εἰς καθ’ ἡμέραν βίον.

Εἰς δὲ τοὺς πρὸς σύνθεσιν διηγήματος διαγνομῶν, οὗς τόσον ἀγαπῶσιν οἱ φίλοι μας, καὶ οἱ τόσον ἐξασκοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὸ γράφειν, θὰ εἰσέλθῃ μεγάλην μεταρρύθμισιν. θὰ δημοσιεύῃ ἐκ κρίσεως ἐπὶ τῶν στελλομένων ἔργων μετὰ παρὰ

ρήσεων τῶν πλεονεκτημάτων καὶ ἐλαττωμάτων, ἐκαστοῦ καὶ ὁδηγίων περὶ ὕψους καὶ συνθέσεως. Ἐννοεῖται πόσον ὠφέλιμος ὅτι εἶνε ὁ νεωτερισμὸς οὗτος οὐ μόνον εἰς τοὺς λαμβάνοντας μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἀναγινώτας. ὅτι προκηρύξῃ δὲ καὶ ἄλλους διαγωνισμούς, τοὺς ὅποιους οἱ ἀναγινώται ὅτι τῶσιν ἐν κερῶ τῷ δέοντι.

Μετὰ ταῦτα ἐφόδια, μετὰ ταῦτα σχέδια ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εἰσέρχεται εἰς τὸ ἐνδέκατον αὐτῆς ἔτος. Τὸ παρὲλθὸν ἐγγράφεται περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ εἶνε βεβαιῶν, ἀπὸ κατενικήθησαν πλέον ὅλα τὰ ἐλπίδια, ὅτι θὰ ἐξέλθῃ ὁδηγία πλήρης ζωῆς καὶ ἀκμῆς τὸν δρόμον ἐν διεσχάρξει.

Ἀλλὰ τὴν ἀκμὴν αὐτὴν καὶ τὴν ζωὴν τὴν ὀφείλει κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπ’ ἐνὸς μὲν εἰς τὸν γλαφυρὸν καὶ δόκιμον κάλαμον τῶν συνεργατῶν αὐτῆς, ἀπ’ ἑτέρου δὲ εἰς τοὺς φίλους τῆς οἵτινες μετ’ ἀγάπης καὶ ἐνθουσιασμοῦ εἰργάσθησαν ὑπὲρ αὐτῆς. Καὶ εἰς τοὺς φίλους τούτους, εἴτε παῖδες εἶνε εἴτε γέροντες, εἴτε κορσὰς εἶνε εἴτε μητέρες, εἴτε διδάσκαλοι εἶνε εἴτε μαθηταί, ἐκρᾶζει ἐκ βάρους καρδίας θερμὰς, θερμότητας εὐχαριστήσεις, εἰς αὐτοὺς ἐλπίζουσα, ἐπ’ αὐτῶν στηρίζουσα τὴν ἀνεπιτήδεον ἐκπλήρωσιν τοῦ μεγάλου καὶ ἐθνωφελοῦς σκοποῦ τῆς.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Ἀνδρέας πρῶτην φοράν βλέπει αἰτμόπολιν.
— Μπαμπά, ἀναφωνεῖ ἐκπληκτος, ἰδὲς ἓνα σιδηρόδρομον ποῦ κολυμβᾷ!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Γλυκετάτου.

Ὁ Διδάσκαλος ἐρωτᾷ τὸν Ἀλέκον:
— Ἀνὸς πατὴρ σου δανεισθὲν ἀτόκως χιλίας δραχμὰς μετὰ τὴν συμφωνίαν νὰ ἀποδίδῃ κατ’ ἔτος 250 δραχμὰς, πόσος θὰ ὀφείλῃ ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ πέμπτου ἔτους;
— Χιλίας δραχμὰς.
— Μὰ σὺ, παιδί μου, δὲν ξεύρεις οὔτε πρόσθεσιν, βλέπω.
— Πιθανόν... ἀλλ’ ὅμως ξεύρω πολὺ καλὰ τὸν... μπαμπά μου ἐγώ.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μαρίας τοῦ Κωλέττη.

Ὁ Δημητράκης ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ σχολεῖον ἀσθμαίνων καὶ ἀναγγέλλει μετὰ χαρὰν εἰς τὴν μητέρα του ὅτι ἐμύηκε εἰς

τὰ ῥήματα καὶ εἰμπορεῖ νὰ κλίνη ὅλα τὰ ῥήματα τῆς πρώτης συζυγίας.

— Κλίνει μου λοιπὸν τὸ ῥήμα λαμβάνω, λέγει ἡ μήτηρ του.

Καὶ ὁ Δημητράκης χωρὶς οὐδὲ στιγμὴν νὰ δισταῇ:

— Λαμβάνω, πληρόνεις, πληρόνεις, λαμβάνομεν, πληρόνεις, πληρόνουςι.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μαρίας τοῦ Ἀποριελλοῦ.

Ὁ θεὸς ἐρωτᾷ τὴν Μαρρίαν:

— Τί βιβλία θέλεις νὰ σοῦ αγοράσω διὰ δῶρον τῆς πρωτοχρονιάς;

Ἡ Μαρρίκα, ἡ ὅποια εἶνε περισσότερον λαίμαργος παρὰ φιλομαθής, ἀποκρίνεται:

— Ἀπ’ αὐτὰ τὰ βιβλία ποῦ πωλοῦν ’ς τὰ ζαχαροπλαστεῖα, γεμάτα κουφέτα μέσα.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Σπιδας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,”

Ἀγαπητοί μου φίλοι καὶ φίλαι, πόσος καιρὸς ἐπέρασε χωρὶς νὰ λάβετε ἀπάντησιν μου εἰς τὰς χαριτωμένας ἐπιστολάς σας! Τὰς ἐδιάβασα μετὰ μέγαλον πόθον ὅλας, ἀνεκρίτως ὅλας ὅσας μοῦ ἐστειλάτε καὶ ἂν δὲν σὰς ἀπήντησα τόσον καιρὸν μὴ νομίζετε ὅτι τὸ ἔκαμα ἐπιτήδεον. Ἀλλ’ ὄχι. Ἦθελα πολὺ νὰ σὰς γράψω, ἀλλὰ πάντοτε μοῦ ἐτύχαινε κάποιο ἐμπόδιον καὶ ἔλεγα: «Εἰς τὸ ἄλλο φύλλο θὰ τοὺς γράψω».

Σήμερον πάλιν ἦλθεν ἡ ἡμέρα ποῦ ἔπρεπε νὰ γράψω τὴν ἀλληλογραφίαν διὰ νὰ τὴν στείλω εἰς τὸ τυπογραφεῖον νὰ τυπωθῇ, καὶ εἶπα μέσα μου: «Ἀ! τέλος πάντων τώρα θὰ ἀφήσω ὅλα τὰ ἄλλα κατεπείγοντα καὶ θὰ καθίσω νὰ ἀπαντήσω εἰς τοὺς μικροὺς μου φίλους εἰς ὅλους, δὲν θὰ ἀφήσω κανένα παραπονεμένον.»

Ἐπίασα τὴν πέννα καὶ ἤρχισα νὰ ἀπαντῶ εἰς τὴν πρώτην τυχοῦσαν ἐπιστολήν, ὅταν ἔξαφνα τὰκ! τὰκ! τὰκ! κτυπᾷ τὴν θύραν κάποιος. «Ἐμπρός!» φωνάζω. Ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ εἰσέρχεται ποῖος νομίζετε; ὁ βοήθους τοῦ στοιχειοθέτου καὶ τί θέλει, ἂν μαντεύσεται; νὰ με εἰδοποιήσῃ ὅτι μίλις μίαν στήλην ἀλληλογραφίας χωρεῖ τὸ φύλλον.

Μίαν μόνον στήλην, ἐνῶ ἐγὼ ἐσκόπευα νὰ γεμίσω τοῦλάχιστον τέσσαρας! Φαντασθῆτε πόσον ἐπικράθηκα, διότι ἐσυλλογίσθηκα ὅτι θὰ λυπηθῆτε νὰ μὴ λάβετε καὶ με αὐτὸ τὸ φύλλον ἀπάντησιν.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἦλθε νὰ με ἐπισκεφθῇ ὁ ἀγαπητὸς συνεργάτης μου κ. Ἀλ. Κατακουζηνός. Μετὰ εἶδε ἔτσι λυπημένην καὶ ἅμα ἔμαθε τὴν αἰτίαν μοι λέγει: «Ἐγὼ νο-

μίζω, φιλότατη ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ὅτι οἱ μικροὶ σου φίλοι καὶ μίαν μόνον στήλην ἀλληλογραφίας ἂν ἔχῃ αὐτὸ τὸ φύλλον θὰ χαροῦν πολὺ. Ἀφοῦ δὲν ἔχεις σήμερον θέσιν νὰ ἀπαντήσῃς χωριστὰ εἰς τὸν καθένα, εὐχῆσου τοὺς ὅλους μαζί διὰ τὸ νέον ἔτος καὶ εἰπέ τοὺς ὅτι ἀπὸ τὸ ἄλλο φύλλον θὰ ἀρχίσῃς πάλιν τακτικὴν ἀλληλογραφίαν μαζί τους. Ἀν θέλῃς, σὲ βοηθῶ καὶ ἐγὼ εὐχαρίστως ὅσα νὰ γράψῃς σὺ τὰ ἄλλα, σοῦ γράφω ἐγὼ τὴν εὐχὴν σου διὰ τὸ νέον ἔτος, εἰς στίχους.»

Ἐδέχθην τὴν εὐγενὴ πρότασιν τοῦ καλοῦ φίλου μου καὶ φίλου σας καὶ ἐνῶ ἐγὼ ἔγραφα τὰ ἀνωτέρω ὁ κ. Κατακουζηνός διερμηνεύων ἐμμέτρως τὰ αἰσθήματά μου συνέθεσε τοὺς ἑξῆς δώδεκα στίχους:

Εἰς σὰς συνδρομεῖται μου,
Ποῦ δὲν λησμονῶ ποτὲ μου
Καὶ πολὺ σὰς ἀγαπῶ,
Ἐρχομαι συγυρισμένη
Καὶ τὰ κόκκινα ντυμένη
Τὴν εὐχὴν μου νὰ σὰς πῶ.

Εὐχομαι λοιπὸν νὰ ζῆτε
Νὰ προκόπτετε, ν’ ἀνθῆτε
Σὰν λουλούδια ὁροσερά
Καὶ νὰ εἶνε ’ς τὴν ζωὴν σας
Σύντροφοι ἀχώριστοί σας
Εὐτυχία καὶ χαρὰ.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθεσμένων ἐν τοῖς οἰκτῷ φυλλαδίοις τῆς "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", τῶν μηνῶν Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου ἐνεστῶτος ἔτους.

Οἱ ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων εἶνε γνωστοὶ εἰς τοὺς ἡμετέρους συνδρομητάς, καθ' ὃ δημοσιευθέντες κατὰ τὸ παρ' ἑθὺς ἔτος, εἰ τοῖς φυλλαδίοις τῆς 15ης Ἰανουαρίου καὶ τῆς 15ης Μαΐου. Χάριν τῶν νέων συνδρομητῶν ἐν τούτοις, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ συμμετάσχῃ τοῦ διαγωνισμοῦ ἀναδημοσιεύομεν τοὺς ὅρους ἐν τῇ ἀντικρῇ σελίδι τοῦ ἐξαφύλλου. Πᾶς συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς ἀπὸ τῆς ἡλικίας του.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αἱ λύσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15ης Φεβρουαρίου.]

1. Συλλαβογρίφος.

Συνδέσμοις δύο, φιλότατη μου, κοντὰ κοντὰ ἀν θέσης.
Ἐν ὄνομα τοῦ φύλου σου εὐρύς θ' ἀποτελέσης.

Ἐστὼν ὑπὸ τῆς Ἑργατικῆς Μελίσσης.

2. Στοιχειογρίφος.

Ὅπως εἶμαι ἐς τὴν γῆν μ' ἔχεις καὶ παράγω καὶ αὐξάνω.
Ἄν στερήσης ἐν μου γράμμα νῆσον τότε θὰ σημάνω.
Καὶ ἂν πάλιν σὺ θελήσης νὰ με ἀποκεφαλίσης.
Υψηλὸν τι πρᾶγμα τότε ἔμπροσθέν σου θ' ἀπαντήσης.

Ἐστὼν ὑπὸ τοῦ Ζήνωνος τοῦ Κιτίου.

3. Αἵνιγμα δημῶδες.

Σιδερένια 'ν' τὰ πλευρά,
Τ' ἄντερα βαμπακερά.

Ἐστὼν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου.

4. Αἵνιγμα.

Τὸ θηλυκὸν μου χάρις μοιράζει.
Τὸ οὐδέτερον μου εὐωδιάζει.

Ἐστὼν ὑπὸ τῆς Βασιλίδος τῶν Ἀθηνῶν.

5. Αἵνιγμα.

Μ' εὐρίσκεις κατὰ μῆνα, καθ' ἡμέραν, εἰς πᾶσαν στιγμήν,
ἀλλ' οὐχὶ καὶ κατ' ἔτος.

Ἐστὼν ὑπὸ τῆς Γαληνισαίας Θαλάσσης.

6. Ἑρώτησις.

Ποία ἐνδοξος πόλις τῆς Ἑλλάδος γράφεται μὲ 6 σύμφωνα
καὶ μὲ 5 φωνήεντα;

Ἐστὼν ὑπὸ τοῦ Ἀσπρου Γάτου.

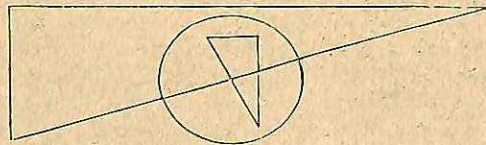
7. Παλίντιον.

Τίνος ἀρχαίου συγγραφῆς τὸ ὄνομα ἀναγραμματιζόμενον
ἀποτελεῖ τὴν φράσιν: «Ναὶ ὁ λύκος»;

Ἐστὼν ὑπὸ τοῦ Ἑρριανοῦ Σπινθηροῦ.

8. Μονοκονδυλιά.

Διαγράψατε τὸ κάτωθι σχῆμα διὰ μονοκονδυλίας χωρὶς
νὰ διέλθῃ δις ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σημείου ἢ γραφίς.

Ἐστὼν ὑπὸ τῆς Μαγεμένης Ἀκρογιαλίας.

9. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἐπομένων γραμμάτων σχηματίσων δημῶδη παροιμίαν.

ΑΑΑ, Γ, ΕΕ, Ζ, ΙΙΙΙ, ΚΚ, ΛΛΛ, Μ, ΟΟΟΟΟ, ΣΣΣ, ΤΤ, ΥΥΥ, ΦΦ.

Ἐστὼν ὑπὸ τοῦ Πύρρου τοῦ Ἠπειρώτου.

10. Κεκρυμμένα ὀνόματα πόλεων.

1. Τις εἶνε ἡ αἰτία τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, ὁ Πάρις ἢ ἡ Ἑλένη;— 2. Πᾶν μὴ καλὸν δεινὸν ἐστὶ πρόξενον.— 3. Ἀπόφευγε τὰ πάθη νέος ὢν.— 4. Ὡ γύναι! οἱ ὄρκοι εἰσὶ βλασημίαι παρὰ τῷ Θεῷ.— 5. Οὐδενὶ νόμος χαρίζεται.

Ἐστὼν ὑπὸ τοῦ Ἰωνικοῦ Ἀστέρος.

11. Λογοπαλίνδιον.

Κατὰ τι διαφέρει τὸ μεγάλο λουκούμι ἀπὸ τοῦ μεγάλου ψέμματος;

Ἐστὼν ὑπὸ τοῦ Μίλανος Ἀιτωλοῦ.

12. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελεῖ τὸ ὄνομα ζώου.

1. Νῆσος; τῆς Τουρκίας. 2. Μέρος τοῦ παραθύρου. 3. Ἐκτεταμένη θάλασσα. 4. Ἀρχαία θεοῦ.

Ἐστὼν ὑπὸ τοῦ Θελοῦ Ποταμίου.

13. Διπλῆ ἀκροστιχίς.

Καὶ τὰ ἀρχικά καὶ τὰ τελικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μιᾶς ἡπείρου.

1. Χερσόνησος τῆς Ἀσίας. 2. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 3. Λαὸς τῆς Ἀσίας. 4. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστὼν ὑπὸ Δ. Ρούσσου.

14. Φωνηεντόλιπον.

γ' π' — τ' ν. — Δ' π' λ' σ' ν. — δ' τ' — π' ν' τ' — σ' — σ' μ' λ' — ν' — π' τ' τ' — τ' — κ' λ' ν — κ' — ν' — π' φ' γ' — κ' κ' ν.

Ἐστὼν ὑπὸ Ἀνδρέου Δ. Μόρφη.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς 15 καὶ 31 Ὀκτωβρίου καὶ 15 καὶ 30 Νοεμβρίου π. ἔ. Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

54. Σέλας (σ, ε, λ, α, σ). — 55. Κυναίγειρος, αἶγας.

— 56. Τὸ Ο — 57. Τὰ καλὰ κόπων κτώνται. — 58. ΔΟΙΝ

(1. Ἀστρον. 2. Θῶς. 3. Ἡρα. 4. Νάξος. 5. Ἀγ

Ἰον). — 59. Βρέφος (Βρέ, φῶς). — 60. Νέφος (Ναί, φῶς).

61. Ἰαπωνία (Ἰα-πων-Ἰα). — 62. Ἀραψ, Ψαρά. — 63.

δος, δῆμος. — 64. Χελή, χεῖλη. — 65. Τὸ γράμμα λ.

66. Φ Α Κ Η 67. Δ Η Τ Ω 68. Α

Α Γ Ι Σ Η Τ Α Α Ν Α

Κ Ι Ν Α Τ Α Α Δ Α Η Σ

Η Σ Α Υ Ω Α Ν Α Υ Δ Ο

69. Εἰς τὴν Σκωτίαν (σκοτίαν).

70. Ψῆφος (Ψ, φῶς). — 71. Φωσ

φόρος (Φῶς, φόρος). — 72. Σπά

ρος, Πάρος. — 73. Ἐλικῶν, εἰκῶν. — 74. Γέρον, ἔργον

75. Ἐπιμελής, ἀμελής. — 76. Τὸ γράμμα Θ. — 77. Ἡ γ

— 78. 1. Ἡ Κῶς. 2. Τῆνος. 3. Κέα. — 79. Μακρο

σταυρῷ σταυρούμενον ἄλλον ἑαυτοῦ ὁ φθονερὸς Διοφάν

ἐγγὺς ἰδὼν ἐτάκη. — 80. 30 πουλιά. — 81. Πίθος (Π, θ

— 82. Σιτῶ (Σ, τῶ). — 83. Ἰκτίς, τίς. — 84. Πεῦκη, λε

— 85. Ἡ θάλασσα εἶνε ἡ μάσσα καὶ τὰ κύματα τὰ πα

της. — 86. Ὁ ἀριθμὸς 87. — 87. ΣΟΦΙΑ (1 Σαρω

κόλπος. 2. Ὅσσα. 3. Φίλιππος. 4. Ἰσπανία. 5. Ἀλ

λεύς). — 88. Ὅσους ἐπιθυμεῖς νὰ κάμῃς φίλους καλὸν

λέγε περὶ αὐτῶν, διότι ἀρχὴ τῆς μὲν φίλης εἶνε ὁ ἔπαι

τῆς δὲ ἔχθρας ἡ κατηγορία.

Ο ΠΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΝΙΚΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου ὀλίγον παρακάτω ἀπὸ τὸ Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον εἶνε μία μικρὴ οἰκία εἰς τὴν ὁποίαν κατοικοῦν οἱ γονεῖς τοῦ Νίκου.

Ὁ Νίκος εἶνε μικρὸν παιδάκι πέντε ἐτῶν· ἀλλὰ ὡς προχθὲς ἦτο ἀκόμη πολὺ ἄτακτον καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ ὃ τί του ἔλεγαν οἱ γονεῖς του.

Ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν των περνᾷ ὁ σιδηρόδρομος καὶ πηγαίνει εἰς τὸ Παλαιὸν Φάληρον.

Ὁ Νίκος ἡγάπα πολὺ νὰ τρέχῃ ἐπάνω εἰς τὰ σιδηρὰ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ νὰ παίξῃ τὸν σιδηροδρόμον. Ἐτρεχε λοιπὸν καὶ ἔκαμε: Πφφ! πφφ!

ὅπως κάμνει ἡ ἀτμάμαξα ὅταν τρέχῃ.

Μίαν ἡμέραν ἐν ᾧ ὁ Νίκος ἔπαιζε νὰ σου καὶ ἀκούεται ἀπὸ μακρὰν ὁ ἀληθινὸς σιδηροδρόμος. Ἡ μηχανὴ του ἔκαμνε: Πφφφ! πφφφ! καὶ ἐσύριζε Σσσύι! σσσύι!

Ἡ μητέρα τοῦ Νίκου ἐσιδέρωνε καὶ καθὼς εἶδεν ὅτι ὁ Νίκος δὲν ἤτο εἰς τὴν οἰκίαν ἔτρεξεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ τοῦ ἐφώνησε:

— Νικό μου, ἔλα μέσα γρήγορα, νὰ μὴν ἔλθῃ ὁ σιδηροδρόμος καὶ σὲ πλακώσῃ. Ἀλλὰ ὁ Νίκος δὲν ἀκούει.

Βλέπετε πῶς φαίνεται ὅτι εἶνε ἄτακτον παιδίον καὶ ἀπειθέστατον;

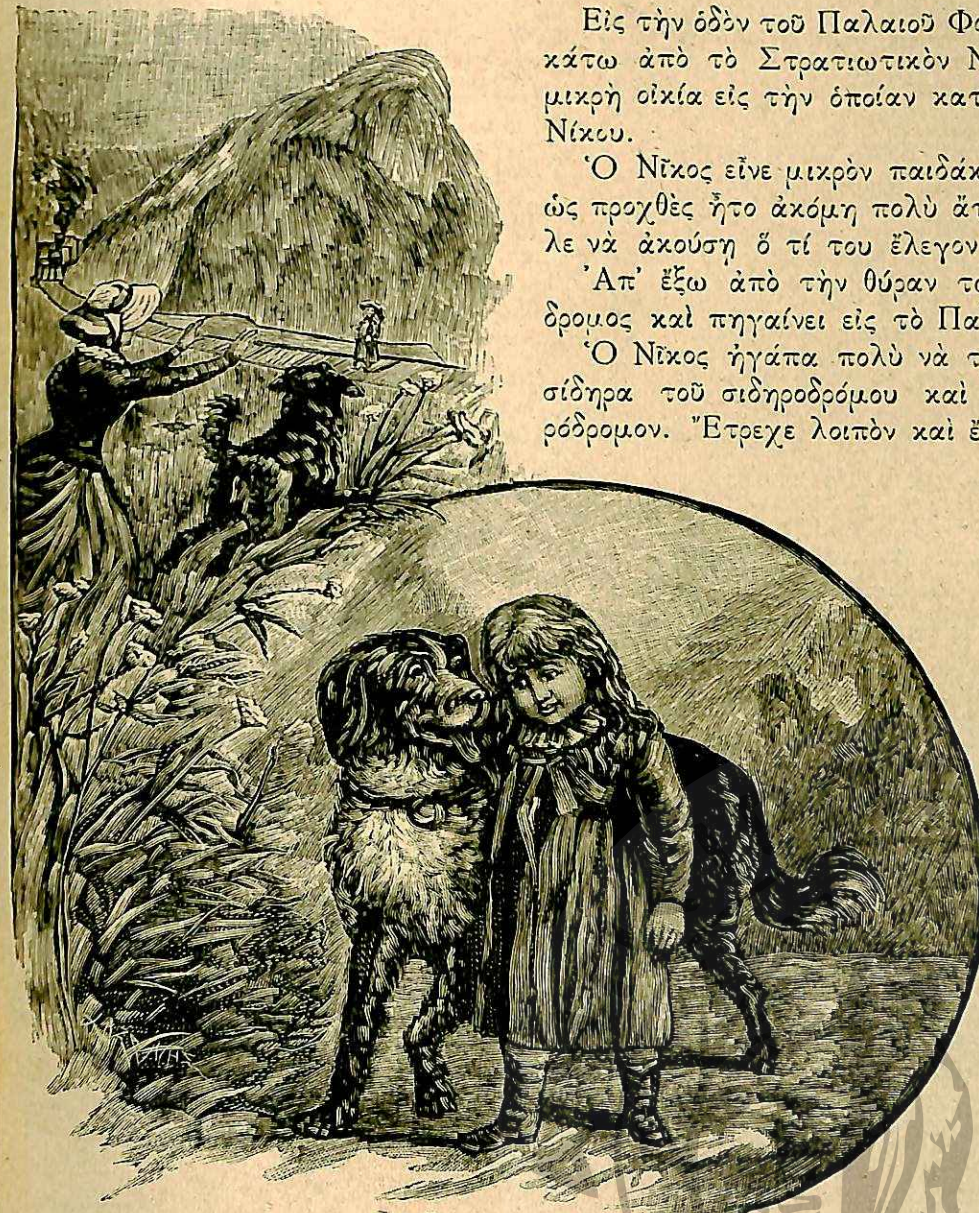
Ἡ ἀμαξοστοιχία ὁλονὲν πλησιάζει . . . πλησιάζει.

Ἀλλὰ ὁ ἄτακτος Νίκος τὴν δουλειά του.

Κατὰ καλὴν του τύχην ἔτυχε μία κυρία καὶ ἐπεριπύχτει εἰς τοὺς ἀγρούς· καὶ ἐν ᾧ ἐσύ-

ΕΤΟΣ 11^{ον}. — ΤΕΥΧΟΣ 2^{ον}.

ΤΟΜΟΣ 15^{ος} — 2

ναζεν ἄνθη εἶδεν ἀπὸ μακρὰν τὸν κίνδυνον τοῦ Νίκου. "Ἦρχισε λοιπὸν νὰ τρέχῃ καὶ τοῦ φωνάζῃ: «Μικρέ μου, τρέξε ἐδῶ γρήγορα καὶ θὰ σε πλακώσῃ ὁ σιδηρόδρομος!»

Ἄλλ' αὐτὸς ἔκαμνεν ὅτι τάχα δὲν ἀκούει καὶ ἐξηκολούθει νὰ πηδᾷ καὶ νὰ γελά.

Καὶ ἡ κυρία ἐφώναζε, καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία ὁλονὲν ἐπλησίαζε!

Ἐξω ἀπὸ τὴν θύραν τῆς οἰκίας τοῦ Νίκου ἦτο ἐξηπλωμένος ὁ πιστὸς σκύλος των. Καθὼς ἤκουσε τὰς κραυγὰς τῆς κυρίας, ἐπετάχθη διὰ μιᾶς καὶ ἤρχισε νὰ τῆς γαυγί.

Ἀλλὰ συγχρόνως εἶδε καὶ τὴν ἀμαξοστοιχίαν ἣ ὁποία ἔτρεχε κατ' ἐπάνω τοῦ Νίκου.

Εὐθὺς λοιπὸν δίνει μίαν καὶ ὀρθῶς ἀστραπὴ καὶ σοῦ τον ἀρπάζει τὸν κύρ Νίκον ἀπὸ τὴν μέση καὶ τὸν σύρει ἔξω ἀπὸ τὴν γραμμὴν.

Ὁ Νίκος ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ ἀπὸ τὸν φόβον του, διότι δὲν ἤμπορεῖ νὰ καταλάβῃ διὰ τὸν μεταχειρίζεται ὁ Πιστὸς μὲ τὸσον βάρβαρον τρόπον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ καὶ ἐπέρασεν ἀπ' ἐμπρὸς του ἡ ἀμαξοστοιχία καὶ ἡ ἀτμὴ μαζὰ φυτᾶ σὰν λαχανιασμένος ἄνθρωπος.

Τότε μόνον ἐκατάλαβε ὁ κύρ Νίκος τί τρέχει.

Τότε μόνον ἐκατάλαβε τί θὰ ἐπάθαιεν ἂν δὲν ἔτρεχεν ὁ Πιστὸς νὰ τον σώσῃ.

Θά τον κατεπάτει ὁ σιδηρόδρομος καὶ σήμερον δὲν θὰ ὑπῆρχεν εἰς τὰς Ἀθήνας.

Τρέχει τότε, ἀρπάζει τὸν Πιστὸν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν καὶ τον καταφιλεῖ καὶ του ζυγαυγώρησιν.

Συγχώρησέ με, Πιστέ μου, καὶ δὲν ἐκατάλαβα, ὅτι μὲ ἀρπάξες διὰ νὰ με σώσῃς. σε ἀγαπῶ καὶ θὰ σε εὐγνωμονῶ.

Καὶ ὁ καλὸς Πιστὸς ἔσπει τὴν οὐράν του καὶ ἐκύτταζε τὸν Νίκον ὡς νὰ του ἔλεγε:

—Θά σε συγχωρήσω, μικρέ μου κύριε, καὶ θὰ σε ἀγαπῶ, μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως εἶσαι ἄλλοτε φρόνιμος καὶ νὰ ἀκούῃς τὴν μητέρα σου.

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — Κατ' ἐπιτομὴν ὑπο Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΥΤ

Ἦτο ἤδη μία μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Καὶ τὸ μὲν σκότος ἦτο πυκνότερον ἕνεκα τοῦ νεφελώδους οὐρανοῦ, ἣ δὲ τρικυμία ἐγίνετο σφοδρότερα.

Τὸ πλοῖον ἔπλεεν ὡς ἐάν εἶχε βυθισθῇ ὁλόκληρον ἐντὸς τῶν ὑδάτων.

Κραυγαὶ ὀξεῖαι θαλασσίων πτηνῶν διέσχίζον τὸν ἀέρα. Τὰ πτηνὰ ταῦτα ἦσαν θαλασσοβάται. Ἀλλ' ἄρ' ἔτι ἐκ τῆς ἐμφανίσεως τούτων ἠδύνατο τις νὰ συμπεράνῃ ὅτι ἡ γῆ δὲν ἀπείχε πολὺ; Οὐχί· διότι τὰ πλοῖα συναντῶσι τοὺς θαλασσοβάτας πολλὰς ἑκατοστῆς λευγῶν μακρὰν τῆς ἀκτῆς. Πλὴν δὲ τούτου ἐπειδὴ δὲν δύνανται νὰ ἀντισταθῶσι κατὰ τοῦ ρεύματος τοῦ ἀνέμου, ἠναγκάζοντο καὶ αὐτὰ νὰ παρακολουθῶσι τὰ ρεύματα ὅπως καὶ τὸ πλοῖον, τοῦ ὁποίου τὴν ταχύτητα οὐδεμία δύναμις ἀνθρώπινη θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναστείλῃ.

Μετὰ μίαν ὥραν ἠκούσθη δευτέρα διάσχις. Κατεκερματίσθη τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἀκατίου στίου, καὶ τὰ ῥάκη διεσκορπίσθησαν εἰς τὸ δίστημα ὅμοια πρὸς πελωρίους γλάρους.

«Δὲν ἔχομεν πλέον ἰστίον, ἀνεφώνησεν ὁ Δόνιφαν, καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ βάλωμεν ἄλλο ἰστίον.»

—Τί πειράζει! ἀπεκρίθη ὁ Βριάν. Νὰ βάλωμεν ὅτι δὲν θὰ τρέχωμεν ὀλιγώτερον.

—Ὁραία ἀπόκρισις! ὑπέλαβεν ὁ Δόνιφαν. Ἄν κυβερνᾷς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον...

—Φυλαχθῆτε ἀπὸ τὰ κύματα τῆς πύμνης, εἶπεν ὁ Μόκος. Νὰ δεθοῦμεν καλὰ, εἰ δὲ θὰ μας σαρώσουν τὰ κύματα...

Καὶ πρὶν ἢ τελειώσῃ τὴν φράσιν του ὁ Μόκος, πολλοὶ τόννοι ὑδάτος κατέκλυσαν τὸ πλοῖον· καὶ ὁ Βριάν, ὁ Δόνιφαν καὶ ὁ Γόρδων παρέσύρθησαν μέχρι τοῦ σκεπάσματος

κλίμακος, ὅπου καὶ κατῴρθωσαν νὰ κρατηθῶσιν. Ἀλλ' ὁ ναυτόπαις ἐξηφανίσθη μετὰ τῶν ὑδάτων τὰ ὁποῖα ἐσάρωσαν τὸ Σιλῶρι ἀπὸ τῆς πρύμνης εἰς τὴν πρῶραν, καὶ παρέσυραν τὰς δύο λέμβους καὶ τὸν κέλητα, διάφορα ἄλλα ξύλα καὶ τὴν πυξιδόθηκην. Ὅπως δὲ ἴσως ὅμως τὰ ὑδάτα διέρρηξαν τὰ δρύφακτα καὶ ἐχύθησαν πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν ταχέως, καὶ τὸ πλοῖον ἐσώθη ἐκ τοῦ κινδύνου τοῦ νὰ καταποντισθῇ ἕνεκα τοῦ ὑπερμέτρου ἐκείνου βάρους.

«Μόκο!... Μόκο!!...», ἀνεφώνησεν ὁ Βριάν εὐθὺς ὡς ἠδυνήθη νὰ λαλήσῃ.

—Μήπως ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν;... ἀπεκρίθη ὁ Δόνιφαν.

—Ὁχι!... δὲν φαίνεται πούθεν, δὲν ἀκούεται, εἶπεν ὁ Γόρδων, ὅστις εἶχε κύψῃ πρὸς τὴν θάλασσαν ἀπὸ τοῦ τοίχου τοῦ πλοίου.

—Πρέπει νὰ τον σώσωμεν... νὰ του ρίψωμεν σωσίδιον... σχοινί!... ἀπεκρίθη ὁ Βριάν.

Καὶ διὰ φωνῆς ἥτις ἀντήχησεν ἰσχυρῶς κατὰ τὸ ὀλιγόστιγμον διάστημα καθ' ὃ ἤλαττώθη ὀλίγον ἡ τρικυμία, ἀνεφώνησε πάλιν:

«Μόκο;... Μόκο;...»

—Βοήθεια!.. βοήθεια! ἀπεκρίθη ὁ ναυτόπαις.

—Δὲν εἶνε εἰς τὴν θάλασσαν, εἶπεν ὁ Γόρδων· ἡ φωνὴ του ἔρχεται ἀπὸ τὴν πρύμναν!...

—Θά τον σώσω! ἀνεφώνησεν ὁ Βριάν.

Καὶ εὐθὺς ἔρπει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐκκλίνει ὅσον δύναται τοὺς τροχήλους, οἵτινες ἐκυλίσθησαν τῇδε κἀκεῖσε, προσπαθεῖ νὰ κρατηθῇ, διότι ἕνεκα τοῦ παρακυλισματος εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ πέσῃ βαδίζων ἐπὶ τοῦ ὀλισθηροῦ ἐκείνου καταστρώματος.

Ἡ φωνὴ τοῦ ναυτόπαιδος ἠκούσθη καὶ πάλιν, ἀλλὰ εὐθὺς ἔπειτα ἐγίνετο σιωπὴ.

Ἐν τούτοις μετὰ πλείστας ὅσας προσπαθείας ὁ Βριάν κατῴρθωσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ σκεπάσμα τῆς κλίμακος.

Ἐφώναξε...

Ἀλλ' οὐδεμία ἀπάντησις.

Μήπως δεύτερον κύμα εἶχε παρασύρῃ τὸν Μόκο; Ἀλλὰ τότε ὁ δὺσμοιρος παῖς θὰ ἦτο πολὺ μακρὰν, διότι ὁ σάλος δὲν θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τον ὠθεῖ τὸσον ταχέως ὅσον ἔτρεχε τὸ πλοῖον. Καὶ τότε, θὰ εἶχε πνιγῇ...

Ὁχι!

Φωνὴ ἀσθενεστέρα ἠκούσθη καὶ ὁ Βριάν ἔσπευσε πρὸς τὸν βαροῦλκον, εἰς τὰ σκέλη τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐγγομφωθῇ ὁ πούς τοῦ προβόλου. Ἐκεῖ δὲ ψηλαφῶν εὗρε σῶμα ἀσπαῖρον.

Ἦτο τὸ σῶμα τοῦ Μόκου συγκρατούμενον ἐν τῇ γωνίᾳ τὴν ὁποίαν ἐσχημάτιζον τὰ δρύφακτα συνενούμενα μετὰ τῆς πρῶρας. Περὶ τὸν τράχηλόν του ἦτο σχοινίον, τὸ ὁποῖον τον ἐσφιγγε τὸσον περισσότερον, ὅσον αὐτὸς προσεπάθει νὰ ἀπαλλαχθῇ. Ὅτε τον παρέσυραν τὰ κύματα καὶ ἔμελλον νὰ τον τινάξωσιν εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ σχοινίον ἐκείνο τυχαίως τον ἐκράτησε. Ἀλλ' ἐν ᾧ τον ἔσωσεν ἐκινδύνευσεν τὴν νὰ τον στραγγαλίσῃ...

Ὁ Βριάν ἤνοιξε τὸ μαχαίριόν του καὶ μετὰ μεγίστης δυσκολίας κατῴρθωσε νὰ ἀποκόψῃ τὸ σχοινίον.

Ἐφεραν ἔπειτα τὸν Μόκον εἰς τὴν πρύμναν καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδυνήθη νὰ ἡμιλήσῃ.

«Εὐχαριστῶ, κύριε Βριάν, εὐχαριστῶ!» εἶπε.

Καὶ ἐπανελάβε πάλιν τὴν θέσιν του πλησίον τοῦ πηδαλίου.

Καὶ οἱ τέσσαρες παῖδες εὐθὺς ἐδέθησαν στερεὰ διὰ νὰ μὴ σαρωθῶσιν ὑπὸ τῶν σφοδρῶν κυμάτων.

Ἡ ταχύτης τοῦ πλοίου εἶχεν ὀλίγον ἐλαττωθῇ, ἀφ' ὅτου ἔλειψε τὸ ἀκάτιον ἰστίον· ἡ ἐλάττωσις δὲ αὕτη ἠδύνατο νὰ φέρῃ ἄλλον κίνδυνον. Δῆλα δὲ τὰ κύματα ἐπειδὴ ἔτρεχον πολὺ ταχύτερον τοῦ πλοίου, ἠδύνατο νὰ το προρῥάσωσι καὶ νὰ τὸ θαλασσοσώσωσιν.

Ἀλλὰ τί ποιητέον; Ἦτο ἀδύνατον νὰ δέσωσιν ἰστίον, ἔστω καὶ μικρότατον.

Ἦτο ἤδη ὥρα τετάρτη.

Μετ' οὐ πολὺ ὁ ὀρίζων ἔμελλε νὰ φωτισθῇ πρὸς ἀνατολάς, τοῦτ' ἐστὶ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἡ τρικυμία παρέσυρε τὸ Σιλῶρι. Ἰσως δὲ τότε θὰ ἐκόπαζεν ἡ καταιγίς, ἴσως θὰ διεκρίνετο μακρόθεν γῆ, καὶ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν θὰ ἐλύετο τὸ πρόβλημα περὶ τῆς τύχης τῶν παιδίων.

Ἀς περιμένωμεν ὀλίγον.

Περὶ ὥραν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν ἐφάνησαν ἐν τῷ οὐρανῷ λάμψεις τινὲς συγκεχυμένα. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ὁμίχλη ἐκρυπτε τὴν θέαν. Τὰ παιδία ἠσθάνοντο ὅτι τὰ νέφη διήρχοντο μετὰ φρικαλέας ταχύτητος. Ἡ δὲ σφοδρότης τῆς τρικυμίας κατ' οὐδὲν εἶχεν ἐλαττωθῇ, μα-

κράν δὲ εἰς τὸ πέλαγος ἡ θάλασσα ἐκαλύπτετο ὑπὸ πυκνοτάτου ἀφροῦ.

Τὸ δὲ πλοῖον ὅτε μὲν ἀνυψούμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων, ὅτε δὲ κατακρημνιζόμενον εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἀβύσσου, εἰκοσάκις ἤθελε περιτραπῇ ἐὰν προσεβάλλετο ἐκ τοῦ πλαγίου.

Τὰ τέσσαρα παιδιά παρατήρουν τὸ χάος ἐκεῖνο τῶν κυμάτων. Ἡσθάνοντο δὲ καλῶς ὅτι ἐὰν ἤθελε βραδύνη νὰ κοπάσῃ ἡ τρικυμία, ἡ κατάστασις τῶν ἦτο ἀπελπιστική· διότι οὐδέποτε θὰ ἠδύνατο τὸ Σλώρι νὰ ἀνθέξῃ ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ἔτι ὥρας εἰς τὴν βίαν τῶν κυμάτων.

Αἶφνης ὁ Μόκος ἀνεφώνησε :

« Γῆ!... γῆ!!... »

Διὰ τινος ῥήγματος τῆς ὁμίχλης ὁ ναυτόπαις ἐνόμισεν ὅτι διέκρινε τὸ σχῆμα παραλίης τινὸς πρὸς ἀνατολάς.

Ἀλλὰ μήπως ἡπατᾶτο; Διότι εἶνε δυσκολώτατον νὰ διακρίνῃ τις τί παριστῶσιν αἱ ἀόρισται ἀμαυραὶ ἐκεῖναι γραμμαῖ, αἱ ὁποῖαι τόσον εὐκόλως συγχέονται πρὸς τὰς σπείρας τῶν νεφῶν.

« Γῆ;... » ἠρώτησεν ὁ Βριάν.

— Μάλιστα... ὑπέλαβεν ὁ Μόκος... γῆ... πρὸς ἀνατολάς! »

Καὶ ἐδείκνυε σημείον τι τοῦ ὀρίζοντος ὅπερ ἐκρύπτετο ἤδη ὑπὸ πυκνῶν ἀτμῶν.

« Εἶσαι βέβαιος;... » ἠρώτησεν ὁ Δόνιφαν.

— Ναί!... ναί!!... βέβαια!... ἀπεκρίθη ὁ ναυτόπαις. Ἐὰν ἀνοίξῃ πάλιν ἡ ὁμίχλη... παρατηρήσατε καλὰ... ἐκεῖ πέραν... ὀλίγον δεξιὰ τοῦ ἀκατίου ἰστοῦ... Νά!... νά!!... »

Ἡ ὁμίχλη εἶχεν ἀνοίξῃ ὀλίγον καὶ ἤρχιζε νὰ ἀποχωρίζεται ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ νὰ ἀναβαίνει ὑψηλότερα. Μετ' ὀλίγην δὲ ὥραν ὁ Ὠκεανὸς ἀνεφάνη εἰς ἑκτασιν πολλῶν μιλλίων ἔμπροσθεν τοῦ πλοίου.

« Νά!... γῆ!... γῆ εἶνε!... » ἀνεφώνησεν ὁ Βριάν.

— Καὶ γῆ πολὺ χαμηλὴ» προσέθηκεν ὁ Γόρδων παρατηρῶν προσεκτικώτερον.

Οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν πλέον. Πέντε ἢ ἑξ μίλια μακρὰν τοῦ πλοίου ἐφαίνετο τὸ σχῆμα γῆς ἡπείρου ἢ νήσου. Κατὰ τὴν διεύθυνσιν δὲ τὴν ὁποίαν εἶχε τὸ πλοῖον, καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας ἡ τρικυμία δὲν το ἄφινε νὰ παρεκκλίνει, θὰ ἐρ-

ρίπτετο ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ἐξ ἀπαντος ἐντὶ μιᾶς ὥρας.

Καὶ ἦτο μὲν φόβος μήπως συντριβῇ κατὰ τῶν σκοπέλων πρὶν προφθάσῃ νὰ ῥιφθῇ ἐξωστὴν τὴν γῆν, ἀλλὰ τὰ παιδιά οὐδὲ καν ὑπόπτεσαν ὅτι διέτρεχον τοιοῦτον κίνδυνον. Τὸναιτίον μάλιστα τὴν γῆν ταύτην, ἣτις ἀνελπίστως εὐρέθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν, ἐνόμιζον καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ τὴν νομίζωσιν ὡς τὴν μνην τῶν σωτηρίαν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ ἄνεμος ἤρχισε νὰ πνέῃ μετὰ μεγαλητέρας σφοδρότητος καὶ μανίας. Τὸ δὲ Σλώρι παρασυρόμενον ὡς πτερόν ἐφέρετο βιαίως πρὸς τὴν ἀκτὴν, ἣτις ἐσημαιοῦτο ἐπὶ τοῦ ὑπολεύκου οὐρανοῦ καθαρά ὡς γραμμὴ διαγραφείσα διὰ μελάνης. Ὅπισω τῆς γραμμῆς ταύτης ὑψούντο βράχοι ἀπότομοι, τῶν ὁποίων τὸ ὕψος δὲν ἐφαίνετο περισσότερον τῶν ἑκατὸν πεντήκοντα μέχρι διακοσίων ποδῶν ἀπέναντι δὲ ἐξετείνεται ἀμμώδης ἀκτὴ ὑπὸ ξανθοῦ, περιβαλλομένη πρὸς τὰ δεξιὰ ὑπὸ ὀγκῶν στρογγυλομένων, οἵτινες ἐφαίνοντο ἀντικοντες εἰς δάσος κείμενον εἰς τὰ ἐνδότερα.

Ἄ! ἐὰν κατάρθωνε τὸ Σλώρι νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀμμώδη ταύτην παραλίαν χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ ὑφάλους, ἐὰν ὑπῆρχεν ἐκβολὴ ποταμοῦ τινος εἰς τὴν ὁποίαν νὰ εὕρῃ καταφύγιον ἴσως οἱ μικροὶ ἐπιβάται ἴσως διέφευγον τὸ ἐπικείμενον κίνδυνον σῶσι καὶ ἀβλαβεῖς!

Ἐν ᾧ δὲ ὁ Δόνιφαν, ὁ Γόρδων καὶ ὁ Μόκος ἔμενον παρὰ τὸν οἶακα τοῦ πηδαλίου, ὁ Βριάν ἔδραμε πρὸς τὴν πρῶραν καὶ παρατήρει τὴν γῆν ἣτις προφκνῶς ἐφαίνετο πλησιάζουσα, διότι ταχύτης τοῦ πλοίου ἦτο μεγίστη.

Παρατήρει, παρατήρει, ἀλλὰ μάτην ἀνεξέτει τόπον τινὰ ὅπου τὸ πλοῖον θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξοκείλῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἀκινδύνως. Τοῦναντίον μάλιστα πρὸ τῆς παραλίας ἐξηπλοῦτο σείρξ σκοπέλων, τῶν ὁποίων αἱ μαῦραι κορυφαὶ ἐθαλασσώνοντο ὑπὸ τῶν κυματισμῶν τοῦ σάλου καὶ ἐπλήττοντο ἀδιακόπως ὑπὸ τῶν σφοδρῶν κυμάτων. Ἐὰν ἐπλησίαζεν εἰς τοὺς σκοπέλους τούτους πλοῖον θὰ κατεκερματίζετο.

Ὁ Βριάν ἐσκέφθη τότε ὅτι προτιμότερον εἶνε πάντα τὰ παιδιά ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καθ' ἣν στιγμὴν ἐμελλε νὰ καθίσῃ τὸ πλοῖον. Ἀνοίξας λοιπὸν τὴν θύραν τοῦ σκεπάσματος τῆς κλίμακος ἀνεφώνησεν :

« Ἐπάνω, ὅλοι! »

Παρευθὺς ὁ κύων πρῶτος ἐξώρμησε καὶ μετ' αὐτοῦ ἀνέβησαν δέκα παιδιά, καὶ συρόμενα ἦλθον καὶ ἐκάθισαν εἰς τὴν πρύμναν.

Τὰ μικρότερα παιδιά καθὼς εἶδον τὰ κύματα, τὰ ὁποῖα ἐγίνοντο ἐπιφοβώτερα ἔνεκα τῶν ὑφάλων, ἐτρόμαξαν καὶ ἤρχισαν νὰ κλαῖ-
ωσι δυνατά.

Ὅλιγον δὲ πρὸ τῆς ἑκτῆς ὥρας τὸ πλοῖον ἐπλησίασεν εἰς τοὺς σκοπέλους πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὀδυμνῆν τῆς θαλάσσης ἦτο βαθύς.

« Κρατηθῆτε καλὰ!... Κρατηθῆτε καλὰ! » ἀνεφώνησεν ὁ Βριάν.

Καὶ ἐκδυθεὶς ἦτο ἔτοιμος νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν τῶν παιδίων, ἐὰν τυχὸν ἤθελον παρασυρθῇ ὑπὸ τῶν θραυομένων κυμάτων, διότι βεβαίως τὸ πλοῖον ἐμελλε νὰ ῥιφθῇ ἐπὶ τῶν ὑφάλων.

Αἶφνης ἡσθάνθησαν τιναγμόν, διότι τὸ πλοῖον προσέκρουσε κατὰ τὴν πρύμναν Ἀλλὰ καίτοι ἐκλονίσθη ὅλον τὸ σκάφος, ἀλλ' ὅμως δὲν εἰσέδυσεν ὕδωρ διὰ τῶν ἐπηγκενίδων.

Δεύτερον κύμα ἀνεσήκωσε τὸ πλοῖον καὶ το ὥθησε πεντήκοντα πόδας εἰς τὰ ἔμπρὸς χωρὶς καν νὰ ἐγγίσῃ τοὺς βράχους, τῶν ὁποίων αἱ κορυφαὶ ἐξεῖχον καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἑκτασιν τῆς θαλάσσης. Ἐκλινεν ἔπειτα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ τοίχου καὶ ἔμεινεν ἀκίνητον ἐν τῷ μέσῳ τῶν παφλαζόντων κυμάτων.

Καὶ δὲν ἦτο μὲν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πελάγους, ἀλλ' ὅμως ἀπεῖχεν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς ἐν τέταρτον μιλλίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΕΝ Τῷ ΜΕΣῳ Τῶν ΚΥΜΑΤΩΝ. — ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ ΒΡΙΑΝ

Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐκαθάρισεν ὀλίγον ὁ ὀρίζων, καὶ οἱ ἐν τῷ πλοίῳ ἠδύνατο νὰ διακρίνωσιν εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν. Τὰ νέφη ἐφέροντο μετὰ μεγίστης ταχύτητος, τῆς δὲ τρικυμίας ἡ σφοδρότης δὲν εἶχεν ἐλαττωθῇ. Ἰσως ὅμως ἐμελλε νὰ κοπάσῃ μετ' ὀλίγον.

Καὶ εὐχῆς ἔργον ἦτο νὰ κοπάσῃ ἡ τρικυμία· διότι ὁ κίνδυνος δὲν ἦτο μικρότερος τώρα τὴν ἡμέραν παρὰ χθὲς τὴν νύκτα, καὶ τὸ πλοῖον ἀντεπάλασε κατὰ τῶν κυμάτων.

Ὁ Βριάν καὶ ὁ Γόρδων κατέβησαν κάτω εἰς τὰ δωμάτια, καὶ ἐβεβαιώθησαν ὅτι τὰ νερά δὲν εἰσέρχονται εἰς τὸ κύτος.

Τὰ παιδιά ἔτρεμον ἐκ τοῦ φόβου.

« Μὴ φοβεῖσθε!... » ἔλεγεν ὁ Βριάν εἰς τὰ παιδιά. Τὸ πλοῖον εἶνε στερεόν!... Ἡ ἀκτὴ δὲν εἶνε πολὺ μακρὰν!... Ἄς περιμένωμεν, θὰ προσπά-

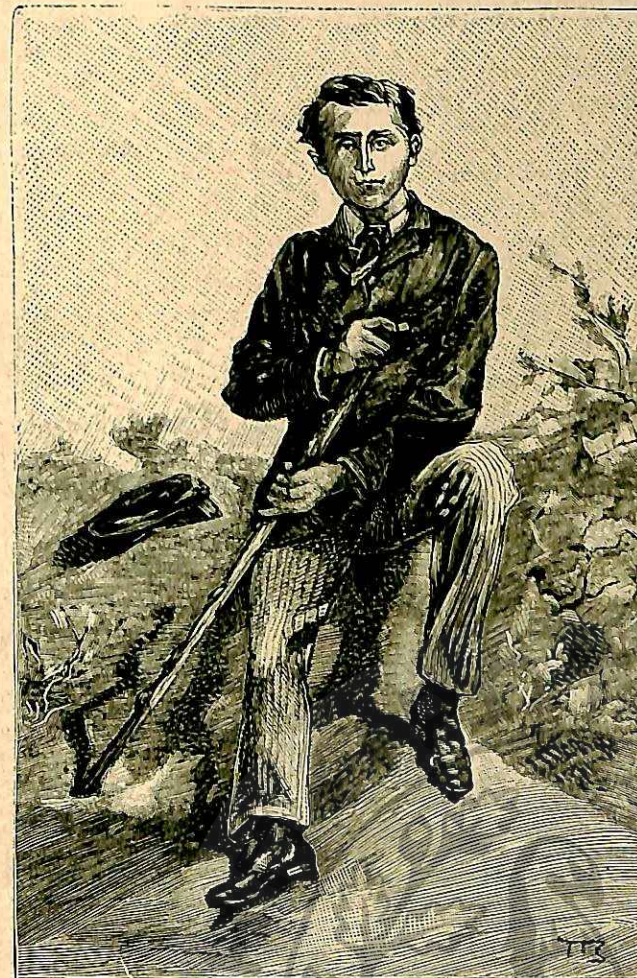
θῶμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἀμμουδιά.

— Καὶ διατί νὰ περιμένωμεν;... » ἠρώτησεν ὁ Δόνιφαν.

— Μάλιστα... διατί; εἶπεν ὁ Οὐίλκοξ, παιδίον δωδεκαετής. Καλὰ λέγει ὁ Δόνιφαν.... Διατί τάχα νὰ περιμένωμεν;

— Διότι ἡ θάλασσα εἶνε ἀκόμη ταραγμένη καὶ εἰμπορεῖ νὰ μας καταρρακυλίσῃ ἔπάνω εἰς τοὺς βράχους! ἀπεκρίθη ὁ Βριάν.

— Καὶ ἀν σπάσῃ τὸ πλοῖον; ἀνεφώνησεν

Ο ΓΟΡΔΩΝ

ἄλλο παιδίον ὀνομαζόμενον Οὐέπ, σχεδὸν τῆς αὐτῆς ἡλικίας καὶ ὁ Οὐίλκοξ.

— Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε φόβος, ἀπεκρίθη ὁ Βριάν, τοῦλάχιστον ὅσον διαρκεῖ ἡ πλημμυρίς. Ὅταν ἀποσυρθοῦν τὰ νερά ὅσον τὰ ἀφήσῃ ὁ ἄνεμος, τότε πλέον θὰ φροντίσωμεν περὶ τῆς σωτηρίας μας!»

Καὶ ὁ Βριάν εἶχε δίκαιον. Διότι μετ' ὀλίγας ὥρας, ἐὰν μάλιστα ἤθελε κοπᾶσῃ ὀλίγον ὁ ἄνεμος, ἴσως θὰ ἀπεσύροντο τὰ νερά καὶ θὰ ἔφινον ἐλεύθερον μέρος τῶν ὑφάλων. Τότε δὲ θὰ ἦτο ὀλιγώτερον κινδυνῶδες νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τοῦ πλοίου, καὶ εὐκολώτερον νὰ διέλθωσι τὸ τέταρτον τοῦ μιλλίου ὅπερ ἀπεχώριζεν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἀκτῆς.

Ἄλλ' ὅμως ὁ Δόνιφαν καὶ δύο ἢ τρία ἄλλα παιδιά δὲν ἤθελον νὰ συμφωνήσωσιν εἰς τὴν εὐλογον γνώμην τοῦ Βριάν. Συνήλθον εἰς τὴν πρῶραν καὶ συνδιελέγοντο χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

Ἦτο δὲ φανερώτατον πλέον ὅτι ὁ Δόνιφαν ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Οὐέπ καὶ ἄλλο παιδίον ὀνομαζόμενον Κρός, δὲν εἶχον σκοπὸν νὰ συμφωνήσωσι μετὰ τοῦ Βριάν.

Καὶ ναὶ μὲν καθ' ὅλον τὸν πλοῦν ἐπείθοντο καὶ αὐτοὶ μετὰ προθυμίας, ἀλλ' ὅμως ἐπείθοντο διότι, ὡς εἴπομεν, ὁ Βριάν εἶχε πεῖράν τινα εἰς τὰ ναυτικά. Εἶχον ὅμως πάντοτε κατὰ νοῦν νὰ μὴ τον ὑπακούωσι πλέον ἀφ' οὗ ἀποβιβάσθωσιν εἰς τὴν ξηράν· μάλιστα δὲ ὁ Δόνιφαν, ὅστις ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἀνώτερον τοῦ Βριάν καὶ τῶν συμμαθητῶν του κατὰ τὴν παιδείαν καὶ κατὰ τὴν εὐφυΐαν· ὁ Δόνιφαν ἐζήλευεν ὀλίγον τὸν Βριάν πρὸ πολλοῦ, καὶ ἐπειδὴ ὁ Βριάν ἦτο Γάλλος, οἱ ἄλλοι Ἀγγλόπαιδες δὲν εἶχον πολλὴν προθυμίαν νὰ ὑποκείνται εἰς αὐτόν.

Ἦτο λοιπὸν φόβος μήπως ἡ διχόνοια καὶ ἡ ἀσυμφωνία αὐξήσῃ τὸν κίνδυνον.

Ἐν τούτοις ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Κρός καὶ ὁ Οὐέπ παρετήρουν τὴν τεταραγμένην καὶ ἀφρίζουσαν θάλασσαν, καὶ ἔβλεπον ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὴν ξηράν, διότι καὶ ὁ ἄριστος κολυμβητὴς δὲν θὰ κατῴρθωνε νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὴν ὀρμὴν τῶν κυμάτων. Εἶχε λοιπὸν δίκαιον ἐκεῖνος ὅστις εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ περιμένωσιν ὀλίγας ὥρας.

Τοῦτο δὲ ἐνόησεν, ὡς φαίνεται, καὶ ὁ Δόνιφαν καὶ ἐπανῆλθε μετὰ τῶν συντρόφων του εἰς τὴν πρύμναν ὅπου ἦσαν τὰ μικρότερα παιδιά.

Ἦκουσε δὲ τὸν Βριάν λέγοντα πρὸς τὸν Γόρδωνα :

« Ἡ μόνη σωτηρία μας εἶνε νὰ εἴμεθα ἐνήμενοι. Ἐχωρίσθημεν; Τετέλεσται!

— Καὶ δὲν μου λέγεις, εἶπεν ὁ Δόνιφαν πρὸς τὸν Βριάν, θέλεις καὶ καλὰ νὰ γίνῃ λόγος σου;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Βριάν, ὅχι! Ἐγὼ θέλω μόνον νὰ συμπράξωμεν ὅλοι μας πρὸς σωτηρίαν ὅλων μας.

— Καλὰ λέγει ὁ Βριάν! εἶπεν ὁ Γόρδων. Ἦτο δὲ ὁ Γόρδωνν παιδίον σοβαρὸν καὶ συνετὸν καὶ οὐδέποτε ἤνοιγε τὸ στόμα του πρὸς σκεφῇ.

— Μάλιστα!... μάλιστα!... » ἀνεφώνησαν δύο, ἢ τρία μικρά.

Καὶ ὁ μὲν Δόνιφαν δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ καὶ οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτὸς ἀπεφάσισαν νὰ μὴ ἀναμιχθῶσι πλέον εἰς τίποτε, ἕως ὅτε ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ ἐργασθῶσιν ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας.

Ἄλλ' ἡ ξηρὰ ἤτις ἐξηπλοῦτο ἐνώπιον τῶν παιδιῶν τί ἦτο ἄρα γε; ἦτο ἡπειρος; ἦτο νῆσος;

Τὰ παιδιά δὲν ἠδύναντο νὰ διακρίνωσιν διότι τὸ πλοῖον ἦτο πολὺ πλησίον τῆς ξηρᾶς καὶ ἐφαίνετο ὀλίγον μέρος αὐτῆς.

Ὁ Βριάν ἔλαβε τὸ τηλεσκόπιον καὶ παρατήρει, ἀλλὰ δὲν κατῴρθωσε νὰ καταλάβῃ εἶνε νῆσος ἢ ἡπειρος. Καὶ ὡς ἐκ τούτου ἦτο πολὺ τεταραγμένος.

Καὶ εἶχε δίκαιον. Διότι ἂν μὲν ἦτο νῆσος καὶ μάλιστα νῆσος ἔρημος καὶ ἀκατοίκητος, πῶς θὰ ζήσῃσι τὰ παιδιά ἀφ' οὗ φάγωσιν ὅσα τροφὰς ἤθελον σῶσῃ ἐκ τοῦ πλοίου; Ἐὰν δὲ ἦτο ἡπειρος, τότε ἡ σωτηρία των εἶνε βεβαίως οὐκ ἐνδεῆ, διότι ἡ ἡπειρος αὕτη θὰ ἦτο ἡ Νότιος Ἀμερική. Ἐκεῖ δὲ διὰ τῆς Χιλῆς ἢ διὰ τῆς Βολιβίας θὰ εὕρισκον καταφύγιον καὶ βοήθειαν ἂν μὴ παρευθὺς, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ὀλίγας μέρας μετὰ τὴν ἀποβίβασίν των.

Καὶ ναὶ μὲν ἐπὶ τῆς ἡπείρου ταύτης ὑπάρχον καὶ χωραὶ ἐκεῖ πλησίον ἐπιφοβοί· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν καὶ μόνον ζήτημα ὑπῆρχε τὸ τῆς ἀποβιβάσεως, περὶ δὲ τῶν λοιπῶν ἔχεν ὁ Θεός.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΕΦΕΞΕ ΞΗΜΕΡΩΣΕ

Ἐφεξε, ἔξημέρωσε,
Πᾶσι ἡ νύχτα, πέρασε.
Μὴ κοιμᾶσαι, Ντάκη μου,
Μή, καλὸ παιδάκι μου.

Ἐφεξε, ἔξημέρωσε,
Σήκω τόρα, ἔξυπνησε,
Φθάνει σου τὸ ἔξάπλωμα,
Σκούντησε τὸ πᾶπλωμα.

Ἐφεξε, ἔξημέρωσε,
Πὲς « Σταυρέ, βοήθει μοι »,
Τὴ γωνιά παραίτησε.
Διάβασε, μελέτησε.

Ἐφεξε, ἔξημέρωσε,
Κάθου, Ντάκη, διάβασε,
Πρόκοψε 'ς τὰ γράμματα,
Νὰ χαρῶ γεράμματα.

ΧΡ. ΣΑΜΑΡΤΖΙΑΝ

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ

Ἡ μικρὰ Ἑλένη ἔλαβε πολλὰ δῶρα τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους· ἡ χαρὰ τῆς δὲν περιγράφεται· τὰ χεῖλη τῆς, τὰ μάτια τῆς, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ὑποδήματά τῆς ἤμπορεῖ κανεῖς νὰ εἴπῃ ὅτι ἐγέλων. Ἐπήδα, ἐτραγῶδει, ἐχόρευε ἦτο εὐτυχής.

Καὶ τί δὲν εἶχε; εἶχε ὅ, τι ἐπεθύμει· βιβλία χρυσοδεμένα, κούκλας, ἐργοθήκας, μελανοδοχεῖα, λευκώματα· τὰ ἐθώπευε, τὰ ἐδείκνυεν εἰς τὰς φίλας τῆς, καὶ εἶχε χαρὰν καὶ εἶχε καμάρι.

Ἡ Ἑλένη εἶχε μητέρα μίαν ἐξαίρετον γυναῖκα μὲ εὐγενῆ καρδίαν· ἡ μήτηρ τῆς Ἑλένης δὲν ἐνόμιζε σωστὴν τὴν εὐτυχίαν τῆς ἂν δὲν ἔκαμνε καὶ δυστυχῇ τινα νὰ λησμονήσῃ τὸν πόνον του, ἂν δὲν ἀνεκούφιζε τὰ ἄξια προστάσις καὶ βοηθείας δυστυχῇ ὄντα.

Ἡ μήτηρ τῆς Ἑλένης κατὰ τὰς ἀγίας ἡμέρας τοῦ νέου ἔτους ἔκαμνε πολλὰς καλοσύνας. ἐκεῖνο δὲ τὸ ἔτος ἠθέλησε νὰ βοηθήσῃ καὶ μίαν δυστυχῇ χήραν μὲ τέσσαρα ὀρφανά, ἡ ὁποία ἦτο ἔρημος καὶ ἀπροστάτευτος, καὶ τὴν ὁποίαν ἐπροσκάλει καὶ ἐπλυνεν εἰς τὴν οἰκίαν. Παρήγγειλε λοιπὸν εἰς τὴν ὑπηρέτριαν νὰ ὑπάγῃ διάφορα πράγματα καὶ ἀπὸ ἐν ζεύγος ὑποδημάτων εἰς τὰ ὀρφανά.

Ἡ μήτηρ τῆς Ἑλένης θέλουσα νὰ συνηθίσῃ τὴν κόρην τῆς εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν εἶπε πρὸς αὐτήν: « Πήγαινε μὲ τὴν Σοφίαν εἰς τῆς Κυρᾶ-Βασιλικῆς· ἂν θέλῃς πήγαινε τίποτε ἀπὸ τόσα εὐμορφα πράγματα ποῦ ἔχεις. Ἡ

Κυρᾶ-Βασιλικὴ ἔχει ἓνα κοριτσάκι ἴσα μὲ σένα, ὡμορφο καὶ χαριτωμένο· ἴσως δὲν ἔχει τίποτε τὸ καίμενο πηγαινέ του καὶ νὰ χαρῇ καὶ αὐτό, νὰ χαμογελάσῃ τὸ χεῖλάκι του.

Ἡ Ἑλένη εἶχε καλὴν καρδίαν, ἀλλὰ δὲν ἤξευρε ἀκόμη τὸν κόσμον· ἐνόμιζεν ὅτι ὅλοι ἦσαν εὐτυχεῖς ὡς αὐτήν, ἡγάπα δὲ πολὺ τὰς κούκλας τῆς καὶ τὰ ἄλλα πράγματά τῆς καὶ δὲν ἤθελε νὰ τ' ἀποχωρισθῇ.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ὑπῆκουε πάντοτε εἰς τὴν μητέρα τῆς, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν τῆς· ἔλαβε λοιπὸν μίαν κούκλαν τῆς, μίαν περισυρμένην κούκλαν, τὴν χειρότεραν ἐξ ὅλων, ξεβαμμένην καὶ πτωχικὰ ἐνδυμένην.

Ἡ Ἑλένη καὶ ἡ ὑπηρέτρια διὰ μέσου στενῶν καὶ ἀνωμάτων δρομίσκων ἔφθασαν εἰς ἐν ἰσόγειον χαμόσπιτον. Ἐκτύπησαν, τοῖς ἤνοιξεν ἐν κοριτσάκι μὲ μαῦρα καὶ εἰσῆλθον. Τὶ πενιχρὰ κατοικία! τὰ στρώματα, αἱ ἀχύριναι καθέκλαι, ἡ ξυλίνη τράπεζα, τὰ παλαιὰ ἐνδύματα τῶν τεσσάρων ὀρφανῶν καὶ τῆς χήρας, τὰ μαρμαρένα πρόσωπα των ἐφανέρωνον ὅτι δυστυχῇ ὄντα ἔζων εἰς τὸ χαμόσπιτον ἐκεῖνο.

Ὅτε ἡ ὑπηρέτρια ἤνοιξε τὸ καλῶθιον καὶ ἔδειξε τὰ δῶρα τῆς κυρίας τῆς, φωναὶ χαρὰς ἠκούσθησαν ἐξ ὅλων τῶν στομάτων.

Ἡ δυστυχὴς χήρα ἀπὸ τὴν πολλὴν συγκίνησιν τῆς δὲν εὕρισκε λόγους νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς.

— Θεέ μου, ἀνεφώνησε, δῶσε ὅ, τι θέλεις 'ς

αὐτὴν τὴν ἀρίστην γυναῖκα, παῖρνε τὰς ἡμέρας μου καὶ δίνε τὰς ἐς αὐτήν.

Ἡ Ἑλένη ἀκίνητος, μέχρι τοῦ βάθους τῆς καρδίας της συγκινημένη, παρετήρει τὴν σκηναὴν ταύτην.

— Δώσε δὲ καὶ τὴν κοῦκλάν σου, τῆς λέγει ἡ ὑπηρέτρια.

Ἡ Ἑλένη ἤπλωσε τὴν χεῖρά της καὶ προσέφερε τὴν κοῦκλάν της εἰς τὸ συνομήλικόν της κοράσιον.

Τότε νὰ ἐβλέπατε χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν.

Εἶδετε ποτε μητέρα νὰ ἐναγκαλιζέται, νὰ φιλῇ περιπαθῶς τὸ ἀγαπητόν της βρέφος; Ἡ μικρὰ κόρη ἐχύθη καὶ ἤρπασε τὴν κοῦκλαν, καὶ τὴν ἐθώπευε, καὶ τὴν ἐφίλει, καὶ τὴν ἐσφιγγεν εἰς τὸ στήθος της, καὶ τῆς ὠμίλει ὡς νὰ ἦτο ζωντανή καὶ τὴν ἐνόει, καὶ τῆς ἐφιθύριζεν εἰς τὸ αὐτὶ ὅτι τὴν ἀγαπᾷ πολὺ πολὺ.

Ἦτο ἡ πρώτη της κοῦκλα!

Τότε κατὰ παράδοξον συνέβη εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἑλένης· δὲν ἐλυπεῖτο πλέον διότι ἔδωκε τὴν κοῦκλάν της· τὸναντίον μάλιστα ἦτο παρὰ πολὺ εὐχαριστημένη, ἀλλ' ἠσθάνετο ἐν εἶδος ἐντροπῆς διότι ἡ κοῦκλα ἐκείνη δὲν ἦτο ἀξία τόσης ἀγάπης, τόσης τιμῆς, καὶ ἤρχισε νὰ τὴν τύπτῃ ἡ συνείδησίς της διατὶ δὲν ἔδωκε μίαν ὡραίαν κοῦκλαν, ἀλλ' ἐκείνην ἐκεῖ τὴν παληόκουκλαν.

Μία ἰδέα τῆς ἦλθεν ἐξαφνα κατὰ νοῦν.

— Ὁ πάγω νὰ τῆς φέρω μία καινούργια Παῖμε! εἶπεν εἰς τὴν ὑπηρέτριαν.

Ὅτε ἐφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν διηγήθη τὰ παρὰ ταῖς εἰρηστικαῖς εἰρήστικα εἰς τὴν μητέρα της, εἶπε δὲ εἰς αὐτήν καὶ τὸ ἀπόφασίν της. Ἡ μήτηρ τῆς Ἑλένης κατεχάριστημένη διότι εἰς τὴν καρδίαν τῆς κόρης ἤρχισε νὰ μωσχοβολᾷ ἡ εὐσπλαγχνία, ἀλλὰ μὴ δεικνύουσα τὴν χαρὰν της εἶπε:

— Καλὰ, κόρη μου, κάμε ὅτι σοῦ λέγει καρδιά σου!

Ἡ δὲ Ἑλένη χωρὶς νὰ λυπηθῇ καθόλου, ἤρξε νὰ τρέμῃ διόλου ἡ χεὶρ της ἔλαβε μίαν ἀπὸ τὰς ὡραιότερας κοῦκλας της καὶ τὴν ἐπέδωκε εἰς τὸ χαμόσπιτον τῆς χήρας.

Προτοφανὲς αἰσθημα εὐχαριστήσεως ἠσθάνετο ἡ Ἑλένη. Ποτὲ δὲν ἦτο τόσον εὐτυχὴς.

Τὸ βράδυ ἀπεκοιμήθη γλυκὰ γλυκὰ, τὸ ὥραϊόν της πρόσωπον εἶχεν ἀγγελικὴν ἔκφρασιν. Μέσα εἰς τὸν ὕπνον της δὲ τῇ ἐφάνη δύο προσφιλεῖς χεῖρες τὴν ἐφίλησαν μὲ ἀγάπην εἰς τὸ στόμα καὶ μία φωνὴ προσφιλεῖς καὶ λεπτὴ ἐψιθύρισε ἐν εἴδει προσευχῆς:

— Θεέ μου! φύλαξε τὴν καρδίαν τῆς κόρης μου καθαρὰν καὶ εὐσπλαγχνικὴν, καὶ φώτισε τὴν Ἑλένην μου νὰ εἴναι εἰς ὅλην τὴν ζωὴν ὅπως ἦτο σήμερον!

Εἰς καὶ ἐλθέτω.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ Α. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΕΙΣ ΤΑ ΒΟΡΕΙΑ ΚΛΙΜΑΤΑ

Εἰς τὰ βόρεια κλίματα ὁ χειμὼν εἶναι πολὺ ψυχρότερος τοῦ χειμῶνος τῆς Ἑλλάδος. Ἐκεῖ ἡ μεγάλη ψυχρὰ παγώνει τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ, τῆς λίμνης, τῆς θαλάσσης, καὶ ὁ πάγος γίνεται τόσον χονδρὸς καὶ δυνατός, ὥστε βασιλεύει τὰ μέγιστα βάρη. Ὡς ἐκ τούτου βλέπει τις ἐπὶ τοῦ πάγου ἀμάξας, διὰ τῶν ὁποίων ταξιδεύουσιν οἱ ἄνθρωποι, μεταβαίνοντες ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, ὡς καὶ φορτηγὰς βαρύτερας φορτωμένας. Γίνεται δὲ ἐπὶ τοῦ πάγου χρήσις ἀμαξῶν χωρὶς τροχοὺς, τὰς ὁποίας ὀνομάζομεν ἑλκηθρα.

Ἀλλ' ἡ διὰ τῶν ἑλκηθρῶν συγκοινωνία δὲν γίνεται μόνον ἐπὶ τῶν παγωμένων ὑδάτων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἐπὶ τῆς παγωμένης

γείωνος. Ἐπομένως οὐχὶ μόνον τὰ ἐμπορεύματα μετακομίζονται ἐπὶ ἑλκηθρῶν· οὐχὶ μόνον ἐξ ἀνάγκης ταξιδεύοντες μεταχειρίζονται αὐτά, ἀλλὰ καὶ χάριν περιπάτου, πολυτελεῖ ἑλκηθρα διέρχονται τὰς κεντρικωτάτας ὁδοὺς τῶν πόλεων, φέροντα κυρίας, κυρίους καὶ παιδιά, ὡς αἱ ἀμάξαι ἐν Ἀθήναις τὰς ἡμέρας τῶν ἀπόκρεων.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλο ἐπιφέρει ὁ χειμὼν τῶν ψυχρῶν κλιμάτων. Εἶναι δὲ τοῦτο ἡ παγοδρομία. Ἐδῶ οὐτε τὰ ἑλκηθρα γνωρίζομεν οὐδὲ τὴν παγοδρομίαν, ἐκτὸς μόνον ἐάν τις εἴδῃ αὐτὰ εἰς εἰκόνας. Ἡ παγοδρομία, ὡς καὶ λέξις φανερώνει, εἶναι νὰ τρέχῃ τις ἢ μᾶλλον νὰ γλιστρᾷ, διὰ τοῦ ἐνός ἢ καὶ τῶν δύο πα-

δῶν, ἐπὶ τοῦ πάγου. Ὑπάρχουσι διὰ τὸν σκοπὸν τοῦτον πέδιλα σιδηρᾶ, τὰ ὁποῖα προσαρμόζονται εἰς τὰ ὑποδήματα τοῦ παγοδρόμου. Τὸ κάτω μέρος τῶν πεδίων τούτων ὁμοιάζει πρὸς τὴν τρόπιν (καρίναν) τῶν πλοίων. Ἡ παγοδρομία ἐκτὸς τοῦ διασκεδαστικοῦ ἔχει καὶ τὸ προτέρημα ὅτι ἐπέχει θέσιν γυμναστικῆς καὶ ἐπομένως ὠφελεῖ εἰς τὴν ὑγίειαν. Ἐν Ῥωσίᾳ (ὡς καὶ ἀλλοῦ) ἀνοίγουσι διὰ μεγάλων σιδηρῶν ῥάβδων ὁπὰς ἐπὶ τοῦ παγωμένου ποταμοῦ καὶ ἐκεῖθεν ἀγρεύουσι

πλήθος ἰχθύων, ἀποτελούντων μέγα ἐμπόριον. Οἱ ἰχθύες ἐξαγόμενοι παγόνουν ἐντὸς ὀλίγου καὶ γίνονται τόσον σκληροί, ὥστε ἂν ρίψῃ τις αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ πάγου, ἀναπηδῶσιν ὡς χαλίκια. Οὕτω παγωμένοι τίθενται ἐπὶ ἀμαξῶν καὶ μετακομίζονται πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις, καὶ τότε τρώγουσιν ὀψάρια οἱ μακρὰν τῶν ποταμῶν καὶ τῆς θαλάσσης κατοικοῦντες. Τὰ οὕτω παγωμένα ὀψάρια διατηροῦνται ἐπὶ μῆνας, δηλαδὴ ὅσον διαρκεῖ τὸ ψῦχος. Α. Κ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Μέσα σὲ κήπο ἑμορφο μὲ λούλουδα σπαρμένο
Σ' ἑνα σκαμνάκι κάθεται μιὰ κόρη χαροπὴ
Καὶ γύρω τ' ἀδελφάκια της, δυὸ ἔξυπνα παιδάκια
Τὴν ἐρωτοῦν περίεργα: «Αὐτὸ τί θέ νὰ 'πῇ;
Τ' εἶναι τὰ δένδρα; τ' ἄνθη τί; Τί εἶναι τὰ πουλάκια;»

Καὶ 'κείνη μὲ χαμόγελο, ὡτὰν καλὴ μητέρα,
Τὴν καθε ἀπορία τους τοὺς λύνει μὲ χαρά.
Καὶ κάθε πρᾶγμα ἐξηγεῖ μὲ προθυμία τόση.
Γι' αὐτὸ καὶ τὰ ἀδελφάκια της, ἔτσι ποῦ εἶν' μικρὰ
Τὴν ἀδελφὴ τους θέλουνε νὰ φθάσουνε στὴ γινῶσι.

ΤΙΤΙΚΑ ΔΙΔΩΡΟΥ

ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ ΤΩΒΙΤ ΚΑΙ ΤΩΒΙΑΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος:]

Δ'.

Ὁ Τωβίας καὶ ὁ συνοδοιπόρος του κατέλυ-
σαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ραγουήλ.

Ὁ γέρον Ραγουήλ καθὼς εἶδε τὸν Τωβίαν
προσῆλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ
τὸν παρετήρει· ἔπειτα δὲ εἶπε πρὸς τὴν σύζυ-
γόν του Ἄνναν :

— Ἰδέ, γυναῖκα, πῶς ὁ νέος αὐτὸς ὁμοιάζει
μὲ τὸν ἐξάδελφόν μας! ἔπειτα δὲ εἶπε πρὸς τοὺς
δύο ὁδοιπόρους :

— Πόθεν ἔρχεσθε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί;

— Ἀπὸ τὴν Νινευῆ, ἀπεκρίθη ὁ Τωβίας·

— Γνωρίζετε ἐκεῖ τὸν ἐξάδελφόν μου Τωβίτ;

— Ὡ, ναι, τὸν γνωρίζομεν πολὺ καλὰ, ἀπε-
κρίθησαν καὶ οἱ δύο.

— Τί λαμπρὸς ἄνθρωπος· τί εὐλαβής, τί ἐνά-
ρετος!

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ ὑπὲρ αὐτοῦ τοὺς
λαμπροτέρους ἐπαίνους.

— Ὁ Τωβίτ εἶνε ὁ πατήρ αὐτοῦ τοῦ νέου!
εἶπεν ἐν τέλει ὁ ἄγνωστος πρὸς τὸν Ραγουήλ.

Τότε ὁ Ραγουήλ ὤρμησε καὶ τὸν ἐνηγκα-
λίσθη καὶ εἶπε μὲ δάκρυα :

— Ὡ, παιδί μου, νὰ εἶσαι εὐλογημένος,
διότι εἶσαι υἱὸς καλλίστου πατρός.

Καὶ ἡ γραῖα Ἄννα, καὶ ἡ θυγάτηρ των Σάρ-
ρα ἔκλαιον ἀπὸ τὴν χαρὰν των.

Ὁ Ραγουήλ προσέταξεν ἀμέσως νὰ σφάξω-
σιν ἕνα κριὸν καὶ νὰ ἐτοιμάσωσι δεῖπνον· ἔπει-
τα δὲ προσεκάλεσε τοὺς δύο νέους εἰς τὴν τρά-
πεζαν.

Ἄλλ' ὁ Τωβίας εἶπε :

— Δὲν θέλω οὔτε νὰ φάγω, οὔτε νὰ πῶ πρὶν
μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι θὰ μοῦ δώσης τὴν κόρην σου
Σάρραν γυναῖκά μου :

Ὁ Ραγουήλ ἐγένεν ὡχρότατος· ἤξευρε τί
ἔπαθον οἱ ἐπτά, οἵτινες ἠθέλησαν νὰ νυμφευ-
θῶσι τὴν θυγατέρα του καὶ ἐφοβεῖτο μὴ πάθῃ
τὸ ἴδιον καὶ ὁ Τωβίας.

— Ἀδύνατον! ἀπεκρίθη.

Τότε εἶπεν ὁ ἄγνωστος :

— Ραγουήλ, μὴ διστάσης, ἀλλὰ δῶσε τὴν
θυγατέρα σου εἰς τὸν Τωβίαν· αὐτὸς φοβεῖται
τὸν Θεόν· ἡ κόρη σου εἶνε προωρισμένη νὰ γί-
νῃ σύζυγος αὐτοῦ.

Οἱ λόγοι τοῦ ἀγνώστου νέου, τοῦ ἔχον-
τος ἀγγελικὴν καλλονὴν, φωνὴν μελωδικὴν καὶ
καὶ τι τὸ ὑπεράνθρωπον εἶχον μεγάλην πε-
στικότητα. Διὰ τοῦτο ὅπως ἐπέισθη ὁ Τωβί-
ας ἐπέισθη καὶ ὁ Ραγουήλ.

Ἐγένετο ὁ γάμος· ἀλλ' ὅχι μὲ πολλὴν φα-
ιδρότητα.

Ὁ Ραγουήλ ἦτο ἀνῆσυχος. Μία φοβερὰ ὑπε-
νοια τὸν ἐβασάνιζε : Μὴν ἀποθάνῃ καὶ ὁ Τω-
βίας ὅπως οἱ ἄλλοι ἐπτά; Διῆλθε μακρὰς ὥρας
ἀγωνίας· καὶ μετενόει διότι συνῆνεσεν εἰς τὸν
γάμον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐμελλε νὰ θανατώ-
σῃ τὸν υἱὸν τοῦ ἀγαπητοῦ του Τωβίτ.

Ἡ ἀνῆσυχία του ἤρξανε τοὺς φόβους του
μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὅτι πλέον ἤρχισαν οἱ πε-
τεινοὶ νὰ κρᾶζουν, ὁ Ραγουήλ προσεκάλεσε τοὺς
δούλους του, κτέβη εἰς τὸν κῆπὸν του καὶ
ἐσκαψέ τάφον.

— Ἰσως συνέβη καὶ εἰς τὸν Τωβίαν ὁ
καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, εἶπε.

Ἀφ' οὗ ἡτοιμάσθη ὁ τάφος εἶπε πρὸς τὴν
γυναῖκά του :

— Στείλε μίαν ὑπηρέτριαν διὰ νὰ ἰδῇ μὴ
πῶς ἀπέθανε διὰ νὰ τὸν θάψωμεν πρὶν ἐξημε-
ρώσῃ· νὰ μείνῃ καὶ μυστικὸν τὸ δυστύχημα.

Φωντᾶζεσθε μὲ ποῖαν φρικώδη ἀγωνίαν πε-
ριέμενον ὁ Ραγουήλ καὶ ἡ σύζυγός του.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ ὑπηρέτρια ἐπέστρεψε
τρέχουσα, ἀκτινοβολοῦσα ἀπὸ χαρὰν, καὶ φων-
άζουσα :

— Ζῇ! ζῇ! καὶ οἱ δύο ζοῦν, καὶ εἶνε καλά.

— Γεμίσατε πάλιν τὸν τάφον, εἶπεν ὁ Ραγουήλ
εἰς τοὺς δούλους του· ἔπειτα δὲ ἐγονυπέστησαν
αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

— Σὲ εὐχαριστοῦμεν, Θεέ, ὅτι μᾶς ἐλυπήθης
καὶ ἐλέησες τὰ δύο αὐτὰ μονογενῆ τέκνα. Φῶ-

τισέ τα νὰ σὲ τιμοῦν καὶ νὰ φυλάττουν τοὺς
νόμους σου.

Ε'.

Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ χαρὰ καὶ ἡ φαειρότης
εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ραγουήλ. Προσέταξε νὰ
σφάξωσι δύο παχείας δαμάλεις καὶ τέσσαρας
κριοὺς καὶ προσεκάλεσεν εἰς συμπόσιον ὅλους
τοὺς γείτονας καὶ τοὺς φίλους του· παρεκάλεσε
δὲ καὶ τὸν Τωβίαν νὰ μείνῃ δύο ἐβδομάδας
ἀκόμη τοῦλάχιστον.

Ὁ Τωβίας θέλων νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Ρα-
γουήλ, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴν ἀργοπορήσῃ πλέον
διότι ἤξευρε πόσον ἀνησύχει ὁ πατήρ του, εἶ-
πεν εἰς τὸν συνοδοιπόρον του :

— Πάρε τὸ ὁμόλογον τοῦτο, καὶ πήγαινε
εἰς τὸν Γαβαήλ καὶ λάβε τὰ χρήματα· προσ-
εκάλεσε δὲ καὶ αὐτὸν εἰς τὸ συμπόσιον.

Μόλις ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἰδοὺ
ἔφθασεν ὁ συνοδοιπόρος τοῦ Τωβία μετὰ τοῦ
Γαβαήλ. Ὁ Τωβίας ἀνεπήδησεν ἀπὸ χαρὰν,
ἀμφότεροι δ' ἐνηγκαλίζοντο ἀλλήλους καὶ ἐφι-
λοῦντο μὲ δάκρυα.

Ὁ Ραγουήλ καὶ ἡ σύζυγός του ἐλυποῦντο
πολὺ διότι ἡ ἀγαπητὴ θυγάτηρ των ἐμελλε
ν' ἀναχωρήσῃ καὶ νὰ ὑπάγῃ μακράν, μα-
κράν ὅσον δὲ ἐπλησίαζεν ἡ στιγμή τοῦ ἀπο-
χωρισμοῦ τόσοι ἡ λύπη των καθίστατο με-
γαλειτέρα.

— Μείνε ἐδῶ ἀκόμη ὀλίγον καιρὸν, ἔλεγον
εἰς τὸν Τωβίαν καὶ στέλλομεν ἄνθρωπον εἰς
τὸν πατέρα σου νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ ὅτι εἶσαι
καλὰ.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Τωβίας· ἤξεύρω ὅτι οἱ γο-
νεῖς μου μὲ προσμένουν ἀνυπομόνως καὶ εἶνε
πολὺ ἀνῆσυχοι διὰ τὴν τόσῃ ἀργοπο-
ρίαν μου.

— Σὲ παρακαλοῦμεν πολὺ, πολὺ νὰ μείνης
ἀκόμη ὀλίγον καιρὸν! ἔλεγον οἱ γονεῖς τῆς
Σάρρας.

Ἄλλ' ὁ Τωβίας δὲν ἐπέθετο. Ὁ Ραγουήλ
ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας του
εἰς χρήματα καὶ καμήλους καὶ δαμάλεις καὶ
ἄλλα ζῶα· ἔπειτα οἱ δύο γονεῖς ἐναγκαλισθέν-
τες τὴν θυγατέρα των τὴν κατεφίλουν μὲ δά-
κρυα στοργῆς.

— Κόρη μου, εἶπεν ὁ πατήρ της· σὲ συμβου-
λεύω νὰ τιμᾷς τοὺς πενθεροὺς σου, ν' ἀγαπᾷς

τὸν ἄνδρα σου, νὰ διευθύνῃς καλῶς τὴν οἰκίαν
καὶ ἡ διαγωγή σου νὰ εἶνε παράδειγμα εἰς τὰς
ἄλλας γυναῖκας.

Ἡ σκληρὰ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἦλθεν· ὁ
Τωβίας ἀνεχώρησε μετὰ τῆς συζύγου του καὶ
τῆς μακρᾶς του συνοδείας διευθυνόμενος εἰς
Νινευῆ.

Σ'.

Τί ἐγένετο ὁ γηραιὸς Τωβίτ ἐν τούτῳ τῷ
μεταξῷ;

Ὁ δυστυχὴς τυφλὸς ἤρχισε νὰ γίνεταί πε-
ρίλυπος. Ἀκαταπαύστως τὸν υἱὸν του ἐσυλλο-
γίζετο, καὶ τὴν αὐγὴν, καὶ τὴν μεσημβρίαν,
καὶ τὴν ἐσπέραν καὶ τὴν νύκτα περὶ αὐτοῦ ὥ-
μίλει μὲ τὴν σύζυγόν του.

— Τί λέγεις, Ἄννα; ἔλεγε· διατὶ ἀργεῖ
τόσον νὰ ἔλθῃ τὸ παιδί μας; Μὴν ἔπαθε τίποτε·;

Καὶ τὸ σκότος τῶν ὀφθαλμῶν του, ἡ ἀκατά-
παυστος νύξ ἡ ὁποία ἐξετείνετο πρὸ αὐτοῦ ἐ-
πηύξανε τοὺς φόβους του.

Ὅτε ἔφθασεν ἡ ὠρισμένη ἡμέρα κατὰ τὴν
ὁποίαν ἀφεύκτως ἔπρεπε νὰ εἶχε φθάσῃ ὁ Τω-
βίας, ἀλλὰ δὲν ἐφάνη, τότε πλέον ἡ λύπη των
δὲν εἶχεν ὅρια.

Ἡ μήτηρ του πρὸ πάντων ἐκλαίεν ἀπαρη-
γόρητα.

— Ἀχ! παιδί μου! ἐφώναζεν· διατὶ σὲ ἐ-
στείλαμεν εἰς ξένον τόπον; Σὲ τὴν χαρὰν τῶν
ὁμματιῶν μας. τὸ στήριγμα τῶν γηρατειῶν
μας, τὴν παρηγορίαν τῆς ζωῆς μας! Ἀρκετὸς
πλοῦτος μᾶς ἦτο νὰ σὲ ἔχωμεν· καὶ ἡμεῖς σ'
ἐστείλαμεν εἰς τὴν ξενιτειάν.

Ὁ Τωβίτ τότε κατέπνιγε τὴν λύπην του καὶ
ἔλεγε παρηγορητικούς λόγους εἰς τὴν γυναῖ-
κά του.

— Ἠσύχασε, Ἄννα, οὐδὲ μᾶς θὰ ἐπιστρέψῃ.

Ἄλλ' αὐτὴ ἔμενεν ἀπαρηγόρητος καὶ δὲν
ἠδύνατο νὰ μείνῃ πλέον εἰς τὴν οἰκίαν· ἐξήρ-
χετο, περιέτρεχε ὅλους τοὺς δρόμους, ἀνέβαινε
εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς βουνοῦ ὁποῦ δὲν ἐφαίνοντο
τὰ περίεξ, διὰ νὰ ἰδῇ μὴ ἔρχεται.

Τέλος πάντων ἡμέραν τινα εἶδε δύο ὁδοι-
πόρους ἐρχομένους.

Τὸ βλέμμα τῆς μητρὸς φθάνει ὅπου δὲν φθά-
νουν τὰ ἄλλα βλέμματα.

Ἡ Ἄννα διέκρινε τὸν υἱὸν τῆς μακρόθεν καὶ
τὸν ἀνεγνώρισε. Κατέβη λοιπὸν τρέχουσα

ἀπὸ τὸ βουνὸν καὶ ἀσθμαίνουσα ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν της.

— Τὸ παιδί μας ἔρχεται! ἑφώναζε.

Ζ'.

Ὁ Τωβίας εἶχε προηγηθῇ μετὰ τοῦ συνοδοιπόρου του διὰ νὰ φθάσῃ ταχύτερον. Ἡ δὲ σύζυγός του ἐπὶ καμῆλου καθημένη ἤρχετο κατόπιν βραδέως μετὰ τῶν δούλων καὶ τῶν ποιμνίων.

Ἐν ᾧ ἐπλησίαζον νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν, ὁ ἄγνωστος λέγει πρὸς τὸν Τωβίαν.

— Ἀμα φθάσης εἰς τὴν οἰκίαν σου, προσευχήσου εἰς τὸν Θεὸν καὶ εὐχαρίστησε αὐτόν. Ἐπειτα πῆγαινε εἰς τὸν πατέρα σου, φίλησέ τον καὶ ἄλειψε τοὺς ὀφθαλμούς του μετὰ τὴν χολὴν τοῦ ἰχθύος, τὴν ὁποίαν ἐφύλαξες· καὶ ἀμέσως θ' ἀνοιχθοῦν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ πατρὸς σου, καὶ ὁ πατήρ σου θὰ ἴδῃ πάλιν τὸ γλυκὺ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ θὰ αἰσθανθῇ μεγάλην χαρὰν ὅτι σὲ βλέπει πάλιν.

Ὁ κύων, τὸν ὁποῖον ὁ Τωβίας εἶχε παραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ, ἔτρεξεν ἤδη εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ χαροποιᾷ γαυγίζων, σείων τὴν οὐράν του, ἀνῆγγειλεν ὅτι ἔφθασεν ὁ κύριός του.

Ὁ τυφλὸς πατήρ ἐσηκώθη, τρέμων ἐκ τῆς χαρᾶς, καὶ ἠθέλησε νὰ τρέξῃ εἰς προὔπαντησιν τοῦ υἱοῦ του. Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο. Προσέκρουεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Πόσον σκληρὰ τῷ ἔφθνη τότε ἡ τύφλωσίς του! Νὰ μὴν ἔχῃ ὀφθαλμούς νὰ πετάξῃ πρὸς τὸν Τωβίαν, νὰ μὴν ἔχῃ ὀφθαλμούς νὰ ἴδῃ τὸν ἀγαπητὸν υἱόν του!

Ἐδῶκε τὴν χεῖρά του εἰς ἕνα δοῦλον νὰ τὸν ὀδηγήσῃ. Ἡ συνάντησις τῶν γονέων καὶ τοῦ υἱοῦ ἦτο συγκινητικωτάτη ὁ Τωβίτ καὶ ἡ Ἄννα ἔκλαιον ἐκ χαρᾶς.

Ὁ Τωβίας τότε ἀμέσως ἄλειψε μετὰ τὴν χολὴν τοῦ ἰχθύος τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ πατρὸς του· καὶ ὁ τοῦ θαύματος ἀμέσως διελύθη ὡς φλοιὸς ὡς τὸ ἐπ' αὐτῶν λεύκωμα. Ὁ γέρον Τωβίτ ἀνέβλεψε. Φαντάζεσθε τὴν εὐτυχίαν του· δὲν ἦτο πλέον τυφλός· ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τὸν υἱόν του καὶ τὴν γυναῖκά του, ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τὸν κόσμον!

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἔφθασε καὶ ἡ Σάρρα μετὰ

τῆς συνοδείας τῶν δούλων, τῶν καμῆλων τῶν ποιμνίων.

Ὁ Τωβίας διηγήθη εἰς τὸν πατέρα του ἐνυμφεῦθῃ τὴν Σάρραν κατὰ συμβουλήν λαμπροῦ ἐκείνου νέου, ὅστις τὸν συνῶδι διηγήθη δὲ προσέτι πόσον ὠφέλιμος ἔφθνη αὐτὸν κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν.

— Καὶ τί νὰ δώσωμεν εἰς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον; ἠρώτησεν ὁ Τωβίτ.

— Τί νὰ τῷ δώσωμεν ἀναλόγως τῶν ἐργασιῶν τὰς ὁποίας μᾶς ἔκαμε; εἶπεν ὁ Τωβίτ. Αὐτὸς μὲ ὠδήγησε καὶ μὲ ἐπανάφερεν ὁ Αὐτὸς ἐπὶ ἡγῆσε καὶ ἔλαβε τὰ χρήματα παρὰ Γαβριήλ. Αὐτὸς μὲ ἔσωσεν ὅτε ὁ τεράστιος θύς ὤρμησεν ἐναντίον μου. Αὐτὸς σοὶ ἔδωκε τὸ φῶς σου. Πῶς νὰ τὸν ἀνταμείψωμεν ἐξ ὧς; Πάτερ μου, σὲ παρακαλῶ νὰ τὸν πᾶν νὰ καταδεχθῇ νὰ λάβῃ τὸ ἥμισυ ἐξ ὧν ῥαμμεν ἐδῶ.

Πατήρ καὶ υἱὸς λοιπὸν προσεκάλεσαν καὶ μέρος τὸν ἄγνωστον καὶ προσέφεραν εἰς αὐτὸ τὸ ἥμισυ τῆς ὅλης περιουσίας των.

Ὁ δὲ ἄγνωστος εἶπε πρὸς αὐτούς:

— Εἶνε καιρὸς νὰ σᾶς φανερώσω ποῖός μαι. Ὅταν προσήυχες, μὲ δάκρυα, Τωβίτ καὶ ἐμοίραζες ἄρτον εἰς τοὺς πεινῶντας, ἐνδύματα εἰς τοὺς γυμνοὺς, καὶ ἐξέθετες εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν σου θάπτων αὐτούς, ὁ Θεὸς ἐβλεπε τὴν καρδίαν σου καὶ τὰς πράξεις σου. Καὶ ἤδη μὲ ἔστειλε νὰ σὲ ἰατρεύσω· ἐγὼ εἰμι Ῥαφαήλ ὁ ἄγγελος, ὁ πλησίον τοῦ Θεοῦ εἰς σκόμμενος.

Ἐτρόμαξαν ὁ Τωβίτ καὶ ὁ Τωβίας ὅτε ἤκουσαν τοὺς λόγους τούτους καὶ ἐγονυπέτησαν τρέμοντες.

Ἀλλ' ὁ ἄγγελος εἶπε πρὸς αὐτούς. Μὴ βεῖσθαι! Ὁ Θεὸς μὲ ἔστειλε πρὸς σᾶς.

Εὐχαριστεῖτε τὸν Θεόν, δι' ὅσα ἔπραξε ὑμῶν.

Ἀφ' οὗ εἶπε ταῦτα ὁ ἄγγελος ἔγεινεν ἄφαντος. Ὁ Τωβίτ καὶ ὁ Τωβίας κατελήφθησαν ἀπὸ ἱερὰν κατάπληξιν καὶ ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ δάφους κατὰ πρόσωπον, καὶ ἔμειναν τρεῖς ὥρες προσευχόμενοι ἐκ βάθους καρδίας καὶ δοξολογούντες τὸν Θεόν.

Ἐν Χαϊδελβέργῃ.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕἰΜΑΡΜΕΝΟΣ

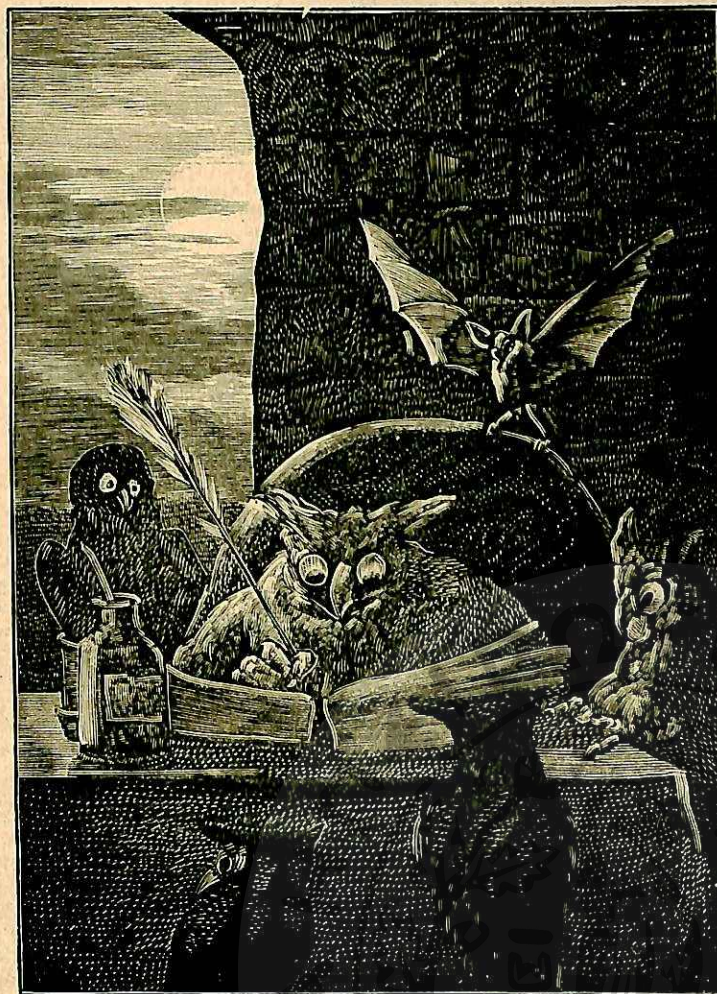
Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ ΠΟΥ ΕΓΡΑΨΕ ΕΝ ΒΙΒΛΙΟΝ

Μία κουκουβάγια καθισμένη εἰς τὸ γραφεῖόν ἀναγνωρίζον τὴν σπουδαιότητα τοῦ βιβλίου της κατεγίνετο νὰ γράψῃ ἕνα βιβλίον ἀστρονομικὸν διὰ νὰ τιμήσῃ καὶ τὴν οικογένειάν της καὶ νὰ ἀποδείξῃ εἰς τοὺς ἀγραμμάτους ὅτι ὁ ἥλιος δανεῖζεται τὸ φῶς του ἀπὸ τὴν σελήνην καὶ ὅτι ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους χρόνους οἱ ἀστρονόμοι πλανῶνται πιστεύοντες τὸ ἐναντίον.

Τὸ βιβλίον ἐτελείωσε ὕστερα ἀπὸ τόσους κόπους, ἐτυπώθηκε, ἐχρυσόδεθηκε καὶ ἐδόθη εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα νὰ πωληθῇ.

Ἐτρεξαν ὅλα τὰ νυκτοπούλια καὶ τὸ ἡγόρασαν· καὶ πολλοὶ ἔγραψαν καὶ κριτικὰς μελέτας, ἕνας τυφλοπόντικος μάλιστα ἐτελείωνε τὸ ἄρθρον του ὡς ἐξῆς.

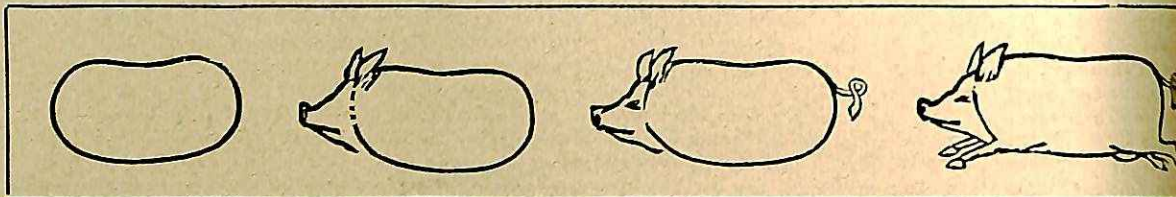
«Ἐλπίζομεν ὅτι ἀπεδείξαμεν ὡς πρότυπον σοφίας τὴν ἀστρονομίαν τῆς κουκουβάγιας. Ἡ ἀλήθεια, ἡ μόνη ἀλήθεια ἐμπεριέχεται ἐκεῖ μέσα. Ἡ κουκουβάγια μὲ τὰ μεγάλα της μάτια πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι βλέπει πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι γράφουν τὰ ἐναντία. Πιστεύομεν δὲ ὅτι καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας,

σῶμεν τὴν πηγὴν πάσης λαμπρότητος, τὸν ὑπερήφανον ἥλιον καὶ ὡς ἐκφράσωμεν τὴν εἰλικρινῆ μας λύπην διότι ἐκεῖνα προωρίσθησαν ὑπὸ τῆς τύχης νὰ ζῶσιν αἰωνίως εἰς τὰ σκότῃ. »

ΔΙΕΩΡΟΣ

ΕΥΚΟΛΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Αὐτὸ ποῦ σὰς ᾤωγράφησα Σιγὰ σιγὰ τ' αὐτάκια του Καὶ δύο μάτια βάλλε του Καὶ κόλλησέ του ἐπὶ
Τὸ βλέπετε τί μοιάζει· Καὶ μύτη μακρουλή Μικρὰ γιαλιστερά, Ἀπὸ ᾗ ποδαράκι,
Μὰ ᾧ λίγο ἂν προσέξετε, Στὴν κεφαλὴ του κόλλησε Καὶ ἓν στόμα κάμε του, Καὶ θὲ νὰ ᾧ πῶς ἐ
Θὰ ᾧ πῶς ἀλλάζει. Μὲ προσοχὴ πολλή· Καὶ μιὰ μικρὴ οὐρά. Ἀφράτο γουρουνάκι.

ΑΙΣΩΠΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Κουριοκεφαλῆς εἰσέρχεται ἀσθμαίνων εἰς
τὸ δωμάτιον καὶ μὲ ὕψος θριαμβευτικὸν φωνάζει·
— Μαμά, μαμά! Ἀνεκάλυψα ἓνα μέσον ἀλάνθαστον νὰ
μὴ τρώγω τὰ νύχια μου.

— Ποῦ εἶνε;

— Νά! νὰ μὴ βάζω ποτὲ τὰ δάκτυλά μου ᾗ τὸ στόμα.

Ἐστῆλθε ὑπὸ τῆς Ὁραίας Ἑλένης.

✕

Ἡ Ἀριάδνη συνομιλοῦσα μετὰ τινος φίλης τῆς ἑλ· γεν·
— Πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἐκλυμβούσα αὐτὴν τὴν
στιγμὴν!

— Καὶ δὲν θὰ ἐκρύωνες; ἡρώτησεν ἡ φίλη τῆς.
— Πῶς θὰ ἐκρύωνα, εἶπεν ἡ Ἀριάδνη, ἀφοῦ θὰ ἦν
δεδυμένη!

Ἐστῆλθε ὑπὸ τοῦ Ἀγκυροβολημένου Μαι

✕

Κυρία ἐγκυμονοῦσα ἀποτείνεται πρὸς τὴν μικρὰν
γατέρα τῆς·

— Φανή, μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ ἀποκτήσης ἓν ἀδελφάκι.

— τί προτιμᾷς νὰ εἶνε, ἀδελφούλης ἡ ἀδελφοῦλα;

Καὶ ἡ Φανὴ μετὰ τινὰ σκέψιν·

— Ἐγὼ προτιμῶ νὰ κάμῃ ἓνα ἀλογάκι.

Ἐστῆλθε ὑπὸ τοῦ Καπετὰν Κουρ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ στέλλει θωπείας καὶ φιλήματα εἰς τὸν
Γενναῖον Θωπέα, τοῦ ὁποῦ τὴν πρώτην ἐπιστολὴν ἔλα-
βε μὲ μεγάλην χαρὰν· Ἐπίσης στέλλω θωπείας καὶ φι-
λήματα εἰς τὴν Φίλην τῶν Ἀνθρώπων, παρ' ἧς μαθή-
νουςα ὅτι διήλθε θερπνὰς ὥρας μὲ τὰ βιβλία μου πολὺ
εὐχαριστήθη. — Εἰς τὸν Ἀσπρον Κόρακα, ὃν δέχομαι
εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας· — εἰς τὸν
Βασιλέα τῶν Δασῶν, ὃν εὐχαριστῶ διὰ τὰς θερμὰς εὐ-
χὰς του καὶ τὴν πολλὴν ἀγάπην του· — εἰς τὴν Ἀσπασίαν
Ἀθ. Παπαφράγκου, ἧς ἡ ὥρα ἐπιστολῆς ἐγένετο χαρὰν
τὸ στήθος μου διότι με πληροποιεῖ ὅτι ἐπέρασε τὸσον
ὥρα τὴν Κυριακὴν τῆς μαζὶ μου· — εἰς τὴν Κλεονίκην
Καρούτα, ἧς αἱ εἰλικρινεῖς εὐχαὶ εἶθε νὰ εἰσακουσθῶσιν·
— εἰς τὸν Δημ. Γρεβενίτην, οὗ ἡ ἀκροστοιχία θὰ δημο-
σιευθῇ ἂν ἐγκριθῇ· — εἰς τὴν Ἡρωϊκὴν Πάργαν, ἧς θὰ
ἔχη τὴν καλωσύνην νὰ δώσῃ καὶ εἰς τὸν Μανώλην τους
ἀπὸ τὰ φιλήματα μου· — εἰς τὸν Ἀνδρόμαχον Τζαβέλαν,
τοῦ ὁποῦ αἱ θερμαὶ εὐχαὶ μὲ συνεκίνησαν· — Εἰς τὴν Μα-
ρίαν Κ. Πετροπούλου, ἧς μου εὐχεται νὰ διπλασια-
σθῶν ἐφέτος οἱ συνδρομηταὶ μου, καὶ καθ' ὅλα τὰ φαινό-
μενα θὰ πιάσῃ ἡ εὐχὴ τῆς· — εἰς τὴν Νίκη, ἀπὸ τὴν
ὅποιαν καιρὸν ἔλα νὰ λάβω ἐπιστολήν· — εἰς τὴν Γλυ-
κεῖαν Ἐλλάδα ἡ ὅποια πολὺ μὲ ἐπικρανε νὰ νομίζῃ ὅτι
τὴν ἐλησμόνησα ἀφοῦ εἰξέυρει ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ τῆς
ἀπαντήσω ἐνόςθω δὲν ἐδημοσίευσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀφοῦ
φῶς φανερὸν βλέπει ὅτι πολὺ τὴν ἀγαπῶ· — εἰς τὴν Χαίδε-
μένην, τῆς ὁποίας πιστεύω καὶ ἐκτιμῶ πάντοτε τοὺς λό-
γους· — εἰς τὸν Ἀρχιμήδην, οὗτινος ὁ χωρισμὸς δὲν θὰ μὲ
κάμῃ νὰ παύσω νὰ τὸν ἀγαπῶ· — εἰς τὸν Μιχαὴλ Στρογ-
κῶφ, ὃν ἐξ ἴσου ἀγαπῶ καὶ μὲ τοῦτο καὶ μὲ νέον ψευδῶ-
νυμον ἂν μοῦ γράφῃ· — εἰς τὸν Εὐδελπιν, οὗ τὰς λύσεις

ἀνυπομῶνως θὰ περιμένω· — εἰς τὸν Δάφνην Στέφην,
ὁποῦς ἐξ αἰτίας τῶν μαθημάτων καὶ τῆς ἀσθενείας του
μοῦ εἶχε γράψῃ τὸσον καιρὸν· — εἰς τὸν Εὐρὸρον Νεῖ-
δον παρακαλῶ νὰ διαβιβάσῃ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας
εἰς τὸν κ. Συρίχαν ὁποῦς φρονῶν ὅτι καλλίτερος ἦν
διὰ τὸν διδασκαλὸν τῆς ὑπὸ τοῦ θεοῦ του ἰδρυθείσης
δὲν ἠδύνατο νὰ εὐρεθῇ ἄλλος ἀπὸ τὸ περιοδικὸν μου·
γράφε συνδρομητὴν μου τὴν ἐν Ἑπταγωνίᾳ Σχολὴν Συ-
— εἰς τὴν Ἰπολαΐδα, ἧς νομίζω ὅτι εὐρίσκειται εἰς
ἀγαπητὴν μας Ἑλλάδα ὅταν μὲ ἀναγινώσκῃ· — εἰς τὸν
ῶρα, ὅστις γράφει μὲ αἰσθημα τὰς ἐπιστολάς του·
τὴν Ἀργυρῶν Πανσέληνον, εἰς ἣν ἄλλο ἱατρικὸν
τὰς χιονίστρας δὲν ἤξεύρω νὰ συμβουλευθῶ ἀπὸ τὴν ὑ-
μῶν· — εἰς τὸ Οὐράριον Τόξον, τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε
εὐχαριστημένον ἐλπίδω ἀπὸ τὴν τακτικὴν ἔκδοσιν τοῦ
λου μου· — Εἰς τὸν Τηλέμαχον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἔλα
ἀκούη ἐπιστολὴν ἐκ Βουδαπέστης· — Εἰς τὸν Ἀσπρον
τορ καὶ εἰς τὸν Περιελέστον, τοῦ ὁποῦ τὴν φωτογραφί-
αν ἔλαβον μὲν δυσκόλως ὡς θὰ δυνήθῃ ὁ εὐλογητὸς νὰ
ὁμοίωσιν διότι εἶνε πολὺ μικρά· — εἰς τὸν Βασιλέα
Ἀνθῶν, παρ' οὗ καιρὸν πολὺν ἔχω νὰ λάβω ἐπιστο-
— εἰς τὴν Ἐργάνην Ἀθηνῶν, ἣν συγχαίρω διὰ
προόδους τῆς· — εἰς τὴν Οὐρανίαν Ἀδραν, ἣν πολὺ
καὶ τοι δὲν κάμνει νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ φύλλον μου
φύρδην· μίγδην ποῦ μοῦ ἔστειλε, καὶ ἂς στείλῃ ἄλλο
εἰς τὴν Βασιλίδαν τῶν Ἀνθῶν καὶ τὴν Ἀττικὴν
κτα, τῶν ὁποίων ἔχετε τὰ ἔχνη ὁ διανομὸς τοῦ φύ-
μου· — εἰς τὸν Ἀνθῶν, τοῦ ὁποῦ τὸ ψευδῶνυμον
χύνει γλυκεῖαν εὐωδίαν, ἡ δὲ ἀγάπη τὴν ὁποῖαν μοῦ
καὶ αὐτὸ καὶ αἱ ἄλλαι πέντε ἀδελφαὶ τῆς μὲ κάμνει
ὑπερφηανέωμαι· — εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τῶν Εὐζώνων,

θὰ παρακαλέσω νὰ δώσῃ καὶ εἰς τὸν ἐξάδελφόν του Ἀρ-
χηγὸν τῶν Σωματοφύλλων μέρος τῶν θωπειῶν μου·
— εἰς τὴν μικρὰν μου φίλην Ἀριάδνην Βογιατζόγλου
ἧς πολὺ θὰ μ' εὐχαριστῇ ἂν μοῦ γράφῃ· — εἰς τὴν Γαλη-
ναίαν Θάλασσαν, ἧς ἡ τελευταία ἐκ Μεσολογγίου ἐπιστολὴ
ὁμοίωσεν πολὺ μὲ ἀγριεμένην θάλασσαν· — εἰς τὴν Γλυ-
κὴν Σημαίαν, ἧς ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγάπην ποῦ μοῦ
ἔχει συχνὰ μὲ βλέπει εἰς τὸ ὄνειρόν της, ὅπως ἐγὼ ἀπὸ
τὴν πολλὴν εὐχαρίστησιν τὴν ὁποῖαν μοῦ προσενοῦν αἱ
ὥραι ἐπιστολαὶ τῆς βλέπω εἰς τὸν ὕπνον μου ὅτι λαμβά-
νω συχνότερα· — εἰς τὸν Κῆρον τὸν Προσβύτερον, τοῦ
ὁποῦ τὸ ψευδῶνυμον μ' ἀρέσει περισσότερο ἀπὸ τὸ
ἄλλο μὲ τὸ ὁποῖον θέλει νὰ τὸ ἀνταλλάξῃ· — εἰς τὸν Γεώρ-
γιον Ζῶτον, τὸν Γεώργιον Ν. Ἀρχαυλάκη, τὸν Βα-
σιλέα τῆς Ἀμμου, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους περιμένω νέας
ἐπιστολάς· — Εἰς τὸν Ζήνωντα τὸν Κιτιέα, ὁ ὁποῖος ἀνα-
μάθη καλὸ κυνὴν θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ σκοτώσῃ μερικὸς
λαγὸς μὲ πετραχεῖλια διὰ νὰ στείλῃ καὶ εἰς ἐμέ·
— εἰς τὴν Παρεπίδημον Ἀθηναίαν ἧς ἡμπορεῖ νὰ κρα-
τήσῃ τὸ ψευδῶνυμον αὐτὸ ἀφοῦ τὸσον τῆς περιάζει καὶ νὰ
μοῦ στέλλῃ καὶ παιδικὰ πνεύματα καὶ πνευματικὰς ἀσκή-
σεις καὶ λύσεις καὶ ἐπιστολάς· — εἰς τὴν Ἑργατικὴν
Μέλισσαν, ἣν πολὺ ἀγαπῶ καὶ ἐκτιμῶ, καὶ πιστεύω ὅσα
μοῦ γράφει καὶ εὐχομαι νὰ ἐκπληρωθῶσιν αἱ ἐπιθυμίαι
τῆς καὶ οἱ στοχασμοὶ τῆς, παρακαλῶ δὲ νὰ μεταβῇ μίαν
ἡμέραν εἰς τὸν τάφον τῆς ἀποθανούσης φίλης τῆς καὶ φί-
λης μου Πολυξένης καὶ νὰ τὸν ῥάνη μὲ ἄνθη ἀγάπης
ἐκ μέρους μου· — Εἰς τὸν Ἰωνικὸν Ἀστέρρα οὗ τὴν ἐπι-
στολὴν μετὰ τοῦ βιβλίου ἔλαβον καὶ τὸν εὐχαριστῶ· —
— εἰς τὸ Παχυνλὸ Παιδάκι, ποῦ ἀκόμα περιμένω νὰ
μοῦ στείλῃ αὐτὴ τὴν περίφημην ἐπιστολήν του· — εἰς τὴν
Τρυφῶνα, ἣν πληροφοροῦ ὅτι τὸ ψευδῶνυμον τοῦτο ἀνέχει
εἰς αὐτὴν καὶ μόνην· — εἰς τὸν Πολυμύτην τὸν 1821, ὁ
ὁποῖος εἰς προσεχὲς φυλλάδιον θὰ ἀναγνώσῃ τὰ ἀποτελέσ-
ματα τοῦ διαγωνισμοῦ· — εἰς τὴν Ἐλαφὸν τῶν Δασῶν,
ἣν, καὶ ὡς Σιθηρίαν ἂν θέλῃ νὰ μοῦ παρουσιάζεται, θὰ
ἀγαπῶ πάντοτε πολὺ πολὺ καὶ ἧς τὴν ὀκταετὴ ἀδελφὴν δέ-
χομαι μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς ἀφοῦ
τὸ ὄνειρόν της εἶνε νὰ ἔχη ταβατούρι μαζὶ μου· — εἰς
τὴν Βαθυλωρίαν Ἡγεμονίδα, ἧς μὲ τὸσον ὥρα ἔλαβον
ἐπιστολὴν μοῦ ἐιφράζει τὴν ἀγάπην τῆς· — εἰς τὸν Ὠκύ-
ποδα Ἀχιλλέα, ὅστις μὲ τὴν τόσῃ ἐξυπνὴν ἐπιστολήν του
πάν ἄλλο μοῦ ἀπέδειξε παρὰ ὅτι ἀνεκάλυψε τὸ ἱατρικὸν
κατὰ τῆς ἀυπνίας, διότι ὅταν τις εἶνε κοιμισμένος δὲν
γράφει τὸσον ἐνυφῶς· — εἰς τὸν Δόκτορα Πασιρίαν ποῦ
χαίρεται ὅταν βλέπῃ τὸ ὄνομά του εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ· —
εἰς τὸν Ὀρφέα ὁ ὁποῖος ἔχει τὸσον καλὰς πεποιθήσεις· —
εἰς τὸν Καπετὰν Χαροῦν, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἐνθυμούμεθα
τὸν Ἰωάννην Καστέραν· — εἰς τὸν Κυρυνδαλόν, ποῦ ἄμα
ὅλ' ἰδῇ τὸ ψευδῶνυμόν του εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ θὰ χορῆσῃ
ἀπὸ τὴν χαρὰν του καὶ θὰ μὲ βασιτᾷ ᾗ τὰ χέρι καὶ ἔτσι
θὰ χορῆσῃ καὶ ἐγὼ μαζὶ του· — εἰς τὴν Ἰουλίαν Καρα-
θεοδώρη, ἧς μετὰ τοῦ φύλλου τούτου θὰ λάβῃ καὶ τὸ
βραβεῖόν της· — εἰς τὸν Διονύσιον Μάστρακιν, ὅστις δὲν
μοῦ ἔγραψε ποῖον βιβλίον προτιμᾷ· — εἰς τὸν Πρωτοῦ Σω-
ματοφύλλακα, ὃν θερμῶς εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας του
πρὸς αὐξάνει τῶν φίλων μου· — εἰς τὴν Κροκωπέλαιον
Ἡδὴ, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἔμαθα ὅτι
πρὸ τινος ἐγνωρίσθη μὲ μίαν κυρίαν ὑπὸ δρον, μετ' ἧς ἐπὶ
δύο ὥρας ὡμίλει περὶ ἐμοῦ καὶ παρ' ἧς ἔμαθεν ὅτι καὶ ἐκεῖ-
νὴ ἂν καὶ εἶνε ἡδὴ μήτηρ δύο τέκνων ἀναγινώσκει τὸ περι-
οδικόν μου μὲ τὴν αὐτὴν εὐχαρίστησιν μὲ τὴν ὁποῖαν τὸ ἀνε-
γίνωσκεν ὅταν ἦτο μικρὰ κόρη· — εἰς τὴν Ἀνθῶνα τὴν Λά-
λον, ἧς πρὸ πολλοῦ δὲν ἤκουσα τὸ γλυκὺ κελεύσμα καὶ
νὰ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψῃ ἂν τῆς ἐστῆλθῃ τὸ βραβεῖόν της·

— εἰς τὴν Κομψὴν Παπαροῦναν, ἣν ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ
μοῦ γράφῃ· — εἰς τὴν Τιτίαν, ἧς μὲ ἐνέπλησε χαρὰς
ἀναγγεῖλάς μοι ὅτι εἶδε τὴν ἐπιμέλειαν τῆς τόσον ἐπαξίως
ἀμειβομένην· — εἰς τὴν Δροσερὰν Πηγήν, ἧς ἡ ὥρα καὶ
ζοιθηματικὴ ἐπιστολὴ μὲ ἔκαμε νὰ τὴν ἐκτιμῶ καὶ
ἀγαπῶ ἔτι περισσότερον.

Θὰ μάθουν ὅλοι οἱ φίλοι μου, Μοσχοπόλορ Ἐαρ, ὅτι
ἀπὸ σήμερον θὰ παρουσιάζεσθαι εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου
μὲ τὸ νέον σου ψευδῶνυμον Ἡπειρωτικὸς Ἀστὴρ. Σὲ
εὐχαριστῶ καὶ πάλιν διὰ τοὺς νέους φίλους τοὺς ὁποῖους
μοῦ ἐτύχησες καὶ σὰς φιλῶ γλυκὰ φίλους.

Ἐχομεν ἓνα Νεφεληγερέτην Δία, καλὲ μου φίλε Σπυ-
ρίδωρ Γρηγοριάδην, ὅστε πάρε κανὲν ἄλλο ψευδῶνυμον.

Καὶ ἐγὼ αὐτὸ ἐπιθυμῶ, Μαρτεῖον τῆς Δωδώνης, νὰ
μετέχῃς τῆς ἀλληλογραφίας μου. Περιμένω λοιπὸν γράμ-
μα σου.

Ὅσαι μ' ἀγαποῦν, πούλακι μου Ἀλκυὼν, δὲν μ' ἐρω-
τοῦν τί νὰ μοῦ γράφουν· πάντα καὶ εὐρίσκουν καὶ μοῦ
γράφουν.

Ἀλῆθεια πολὺν καιρὸν εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς, ἀγαπητέ
μου Ἐνδοξο Μιλιτιάδην, ἐγὼ ὅμως οὐδὲ μίαν στιγμὴν
σὲ ἐλησμόνησα, ἀλλ' ἔλεγα πάντοτε μὲ τὸν νοῦν μου,
«πῶς δὲν μοῦ γράφει ὁ Ἐνδοξος Μιλιτιάδης! τί νὰ ἔπαθε
καὶ δὲν μοῦ γράφει τὸσον καιρὸν!» Ποῦ νὰ εἴξωμαι ὅμως
ὅτι κατεγίνετο... νὰ τελειώσῃς τὸ 12ο ἔτος τῆς ἡλικίας σου
καὶ νὰ ἔμβῃς εἰς τὸ 13ο; Σοῦ εὐχομαι νὰ ζήσῃς πολλὰ
πολλὰ χρόνια, τὸσον πολλὰ ὥστε μίαν ἡμέραν νὰ ἀπολαύ-
σῃ τὴν μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ μάθω, ἀπὸ τὰ ἐγγονάκια
σου πλέον τότε, ὅτι ἐδεκαπλασιάσθῃ ἡ σημερινὴ σου ἡλικία.

Ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπου ἦσο εἰς τὸ Φάληρον ἀκόμη χρονολο-
γεῖται ἡ τελευταία σου ἐπιστολὴ, προσφιλιστάτη μου Ἀφρι-
σιανὴ Θάλασσα· ἐκεῖ μοῦ ἔλεγες ὅτι θὰ μαλώσῃς τὴν
Ἐδλιν ἐπειδὴ βλέπεις ὅτι δὲν μοῦ γράφει, ἀλλὰ τώρα νο-
μίζω ὅτι πρέπει ἡ Ἐδλιν νὰ μαλώσῃ ἐσέ, καὶ πολὺ θὰ τὴν
παρακαλέσω μάλιστα νὰ μοῦ κάμῃ αὐτὴν τὴν χάριν.

Πολὺ μὲ διεσκέδασε, ἀγαπητὴ Ἐσπερία Ἀδρα, ἡ ἐπι-
στολὴ σου μὲ τὴν διήγησιν τῆς περιπετειώδους ἐκδρομῆς
σας εἰς Κηφισίαν· ὅταν ἔφθασα εἰς τὸ μέρος ὅπου λέγεις
ὅτι μετεβλήθης εἰς πάπτιαν ἐτρόμαξα, ἀλλ' εὐθὺς ἐσκέ-
φθην ὅτι δὲν ἦτο καὶ κίνδυνος καὶ ἐγέλασα πολὺ· Ἀλῆ-
θεια ὅμως αὐτὸς ὁ κύριος Καλλικάντζαρος εἶνε μοναδι-
κὸς καθαλλιέρος· ὅταν θὰ κάμω καὶ ἐγὼ καμμίαν ἐκδρομὴν
αὐτὸν θὰ παρακαλέσω νὰ μὲ συνοδεύσῃ· Θὰ δεχθῇς, Καλ-
λικάντζαρε;

Ἡ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ, ἀγαπητὴ μου φίλε Φοῖβε Ἀπολλὼν,
θὰ περιέχῃ ἐφέτος θερπνότερον μυθιστόρημα μετ' ὀλίγας
ἡμέρας θὰ ἐκδοθῇ τὸ πρῶτον φύλλον καὶ θὰ ἐκδοθῇ ἡ
περιεργεία σου· τὰ καθυστερήσαντα φύλλα τοῦ ΔΙΑΤΙ
θὰ ἐκδοθῶν καὶ αὐτὰ μετ' οὐ πολὺ. Φίλησέ μου πολλὰς
φορὰς τὸν Διαβολάκον καὶ εἶπε του ὅτι τὸν ἀγαπῶ πολὺ,
καὶ ὅτι δὲν εὐρίσκει τὰς λύσεις τοῦ εἰς τὴν ἐπιστολήν.

Γράφε μοι, Ὁραία Ἐλένη, τακτικὰ καὶ θὰ σοῦ
ἀπαντῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης τακτικὰ. Καὶ ἂν τὰ παιδικὰ
πνεύματα ποῦ θὰ μοῦ στέλλῃς μ' ἀρέσουν καὶ τὰ δημο-
σιεύω, Τὸν Παῦλον καὶ τὸν Μίτην τοὺς φίλῳ.

Ὁραία περιγράφεις τὴν λιτανεῖαν τοῦ μεγάλου Ἀγία-
σμοῦ, φίλε μου Πατάρε! Ἐνασχολοῦ, καὶ μίαν ἡμέραν
ὅταν μεγαλώσῃς καὶ γίνῃς σοφώτερος θὰ κατορθώσῃς νὰ
γράψῃς καὶ ἔργα ἄξια δημοσιεύσεως.

Ἄμα λομβῶν τὸ φυλλάδιόν σου, φιλότατη μου ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΙΣ, παροῦσά ἀπὸ τὴν χαρὰν μου καὶ παιγνιδία μου
καὶ ὅλα καὶ τὸ ἀναγινώσκω μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν καὶ
χαρὰν, μοῦ γράφει ὁ φίλος μου Ἰωάννης Ι. Ἰωαννίδης,
ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι εἶνε παιδὶ μὲ μυαλὸ καὶ μὲ πολλὴν
καλοιοησίαν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΗΜΩΝ

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λαμβάνωσιν τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ κατὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος 1889, ὅπως εὐαρεστηθῶσι νὰ ἀνανεώσωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν των πέμποντες ἡμῖν τὸ ἀντίτιμον. Δι' ἑκάστον συνδρομητὴν τίποτε δὲν σημαίνει νὰ πληρώσῃ τὴν συνδρομὴν του ἓνα ἢ δύο μῆνας ἐνωρίτερον, ἐνῶ τούναντίον ἡμᾶς ἡ ταχὺ καὶ ἀμεσὸς πληρωμὴ τῆς συνδρομῆς μᾶς ἀπαλλάττει ἀπὸ πολλοὺς κόπους καὶ φροντίδας καὶ ἀπὸ σπουδαιότητην ἀπώλειαν χρόνου, εἰς ἀνταλλαγὴν ἀλληλογραφίας καὶ εἰς λογιστικὴν ἐργασίαν κατατριβομένου, ἐνῶ ἐπωφελέστερον δι' αὐτοὺς τοὺς συνδρομητὰς θὰ ἡδυνάμεθα νὰ καταναλίσκωμεν τὸν χρόνον μας εἰς τελειοποίησιν τοῦ περιοδικοῦ.

Οὐδόλως λοιπὸν ἀμφιβάλλομεν ὅτι οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ φύλλου ἡμῶν, οἱ ἀγαπῶντες πράγματι αὐτό, οἱ ἀληθεῖς τέλος φίλοι τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ σπεύσωσι νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν παράκλησίν μου ταύτην, πέμποντες ἡμῖν μὲ πρώτην εὐκαιρίαν τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

15. Συλλαβόγριφος.

Εἶμαι πόλις, πλὴν συνάμα εἶμαι καὶ κατοικημά σου.
Μὲ τὸ ἡμισὺ μου κάνεις πάντοτε τὰ φαγητά σου.

Ἑστέλη ὑπὸ τῆς Ἀθόνης τῆς Ἀνοίξεως.

16. Λεξιγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου, ὦ μαθητά,
Περὶ τῶν πάντων ἐρωτά.

Δυστυχῆς ὅμως θὰ εἶσαι, ἂν κρατῇς τὸ δευτέρόν μου,
Σύντροφόν σου θὲ νὰ ἔχῃς πάντοτε τὸ σύνολόν μου.
Πλὴν μεγάλη, καθὼς βλέπω, σὲ κατέχει ἀπορία!
Κ' εἶμαι εὐκολος ἐν τούτοις! Δὲν μ' εὐρίσκεις; Τί μωρία!

Ἑστέλη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Ἀστέρος.

17. Λεξιγριφος.

Εἶνε σύνδεσμος τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ἀγνός.
Καὶ τὸ τρίτον; "Ω τὸ τρίτον εἶν' ἀπλοῦς τις ἀριθμός.
Δὲν τὸ σκέπτεσαι καθόλου, μὲ τὸν νοῦν σου δὲν τὸ βάζεις,
Πῶς τὸ σύνολόν μου, φίλη, εἶσαι σὺ ποῦ μὲ διαβάσεις;

Ἑστέλη ὑπὸ τῆς Ἑργατικῆς Μερίσσης.

18. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι μεσ' ἔς τὴν κεφαλὴν σου ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀξίσης.
Στὰ παράθυρά σου μ' ἔχεις, ἂν με ἀποκεφαλίσῃς
Καὶ μὲ παροξυτονίσῃς.

Ἑστέλη ὑπὸ τῆς Γλυκίας Ἑλλάδος.

19. Στοιχειόγριφος.

Εἰς ἄρχοντας καὶ βασιλεῖς μεγάλῃν τέρψιν δίνω.
Ἄλλ' ἂν μ' ἀλλάξῃς τὸν λαίμωρον ἔς τὸ σπῖτι σου σὲ κλίνω.
Τὴν κεφαλὴν ἂν στερηθῶ, σκῆπτρον θεᾶς κρατῶ,
Καὶ χωρὶς πόδα, ἄγριος ἔς τὰ δάση περπατῶ.

Ἑστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀττομήτου Ἀχιλλεύς.

20. Λένιγμα.

Ἄν καὶ εἶμαι μία λέξις δύο πράγματα σημαίνω.
Κατὰ πρῶτον εἶμαι κράτος· κι' ἂν μὲ πῆγῃ σὲ πικραίνω.

Ἑστέλη ὑπὸ τοῦ Ἰάκωβου.

21. Λένιγμα.

Ζῶ μονάχα ἂπ' τὸ κυνήγι, μὰ στὰ δάση δὲν ἐμβαίνω.
Καὶ ψαράς ἂν καὶ δὲν εἶμαι δύνκτια πλέκω καὶ τὰ στένω.
Καὶ ἀλλοίμονον εἰς ὅποιον γελαστῇ κι' ἔλθῃ σιμά μου,
Εἰς τὰ δύνκτια μου θὰ μπλέξῃ νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλιὰ μου.

Ἑστέλη ὑπὸ τοῦ Παιδὸς τοῦ Παναγιώτου.

22. Φύρδην — μίγδην.

Ἰες σοῦ θάνασόν φγορεῖται ἄγ' ἀδρόϊκα τὰ αἶ.
Ὡμὸς νέμειμὲ ταρασσῶν ἢ θηλάσῃ λίφαι.
Σὴτ τεράσῃ ὁ φέετασον σοῦτ φολίσυ φεννατώσει.
Αἶν ἡ λαιφ μᾶτέκι νῆτ νήράτε νωτ νόμη.

Ἑστέλη ὑπὸ τοῦ Μωσχοβόλου Ἑυρος.

23. Ἀστεῖα παροράματα.

[Τὰ τυπογραφικὰ σφάλματα, εἰς τὰ ὁποῖα συχνάκις ἐκπίπτουσιν οἱ στοιχειοθετοὶ ἐν ἀγνοίᾳ των, εἶνε πολλὰ ἀστεϊότατα· οὕτω λόγου χάριν εἰς ἐν ἐκ τῶν προηγουμένων φύλλων τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ὑπῆρχεν ἡ φράσις: "Ὁ ἐλαχιστος κρότος φοβίζει τὸν ἐλέφαντα," τὴν ὁποῖαν ὁ στοιχειοθετὴς παρεμόρφωσεν εἰς τὴν ἐξῆς κωμικωτάτην φράσιν: "Ὁ ἐλαχιστος θρόνος κομίζει τὸν ἐλέφαντα." τούτου ἐλάβομεν τὴν ἰδέαν νὰ ἐγκαινίσωμεν νέον ἀνεξάντλον καὶ τερπνότατον εἶδος πνευματικῶν ἀσκήσεων ὑπὸ τῆς ἐπωνυμίας ἀστεῖα παροράματα. Ἡ λύσις τῶν ἀστεῖα παροράματων συνίσταται εἰς τὴν εὕρεσιν τῆς ἀρχικῆς λογικῆς ἐννοίας τῆς φράσεως ἥτις θὰ προτείνεται παρὰ μορφωμένην διὰ τῆς παραλλαγῆς μιᾶς ἢ πλειοτέρων λέξεων ἢ καὶ στοιχείων τινῶν μόνον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ προκύψῃ κωμικὴ ἐντύπωσις. Προτείνομεν σήμερον τρία τοιαῦτα παροράματα καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ δημοσιεύωμεν ὅσα κρίνωμεν ἄξια δημοσιεύσεως ἐκ τῶν σταλησομένων ὑπὸ τῶν ἐχόντων γόνιμον τὴν φαντασίαν μικρῶν μας φίλων.]

1. Ὅποιος γκαρίζει μὲ χαρούμενον πρόσωπον κάμνει ἐν τὴν ῥάχιν.

2. Ἡ ὑγρασία εἶνε μύτη τῆς εὐτυχίας.

3. Νεῦρον τῆς ἀγίας δὲν εἶνε ὁ ἐξωτερικὸς ὄγκος.

24. Ἀπροσδόκητον.

Ποῦν ζῶον εἶνε τὸ ἰσχυρότατον πάντων;

Ἑστέλη ὑπὸ Σμαράγδας Π. Σχορδῆλ.

25. Γρῆφος.

Ἄν ἄξει ὃν ἂν δράμῃ, ἔπε νῆ Δία πλοῦτον.

Ἑστέλη ὑπὸ τοῦ Ἡπειρωτικοῦ Ἀστέρος.

26. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μυθολογικοῦ προσώπου τιμωρηθέντος ὑπὸ τῶν θεῶν.

1. Θηρίον. 2. Σεβαστὸν πρόσωπον. 3. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4. Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. 5. Δένδρον. 6. Δειλὸν ζῶον. 7. Βασιλεὺς συμμετασχὼν τοῦ Τρωικοῦ πολέμου. 8. Ἐπίρρημα χρονικόν.

Ἑστέλη ὑπὸ τῆς Ροδοδάφνης.

27. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι θεᾶν τῶν ἀρχαίων.

1. Μία τῶν Χαρίτων. 2. Ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας. 3. Ἀρχαῖος ποιητής. 4. Μία τῶν Δοναίδων. 5. Τραγικὸς ποιητής.

Ἑστέλη ὑπὸ Σπυρ. Σ. Γρηγοριάδου.

28. Ἑλλητισμῶφονον.

Ἑἰ — ἁ — ὑ — ὠ — εἰ — οὐ — ὁ — εἰ — ἰ — ἁ — ἡ — ὠ — εἰ — εὑ — ὠ — εἰ.

Ἑστέλη ὑπὸ τοῦ Μιχαὴλ Στρογκῆς.

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — ΚΑΤ' ΕΠΙΤΟΜΗΝ ΥΠΟ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΙΟΥ

[Συνέχεια · ἔδ. σελ. 18]

Διεκρίνετο ἤδη καθαρώτερον ἢ παραλία τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου διάφορα πράγματα, τὰ ἀπολύτως χρήσιμα, οἷον διάφορα τρόφιμα, διπυρίτην, κρέατα παστά καὶ καπνιστά. Τὰ ἡτοιμάσαν εἰς μικρὰ δέματα διὰ νὰ τα παραλάβωσιν οἱ μεγαλύτεροι καὶ τα μεταφέρωσιν εἰς τὴν ξηράν.

Καθ' ὅλου ἡ γῆ αὕτη οὐδὲν εἶχε τὸ ἐπαγγόγον, ἀλλ' ἡ θεὰ ὅμως τῶν δένδρων ἐδεῖκνυε τούλάχιστον ὅτι ἡ γῆ ἦτο ὅπως δὴποτε εὖφορος.

Δὲν ἐφαίνετο δὲ κατωκημένη· διότι οὔτε οἰκία τις ἐφαίνετο οὔτε καλύβη. Καὶ ἂν ὑπῆρχον κατοικοί, βεβαίως θὰ κατῴκουν τὰ μεσόγεια.

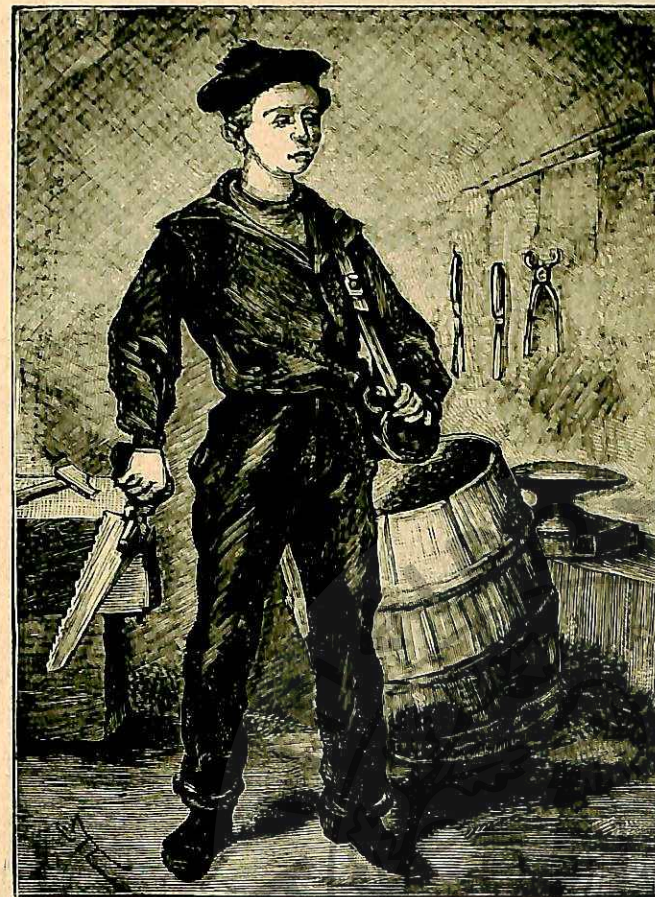
«Δὲν διακρίνω οὐδὲ καπνὸν πουθενά!» εἶπεν ὁ Βριάν καταβιβάζων τὸ τηλεσκόπιον διὰ τοῦ ὁποῖου παρετήρει.

Καὶ ἀληθῶς τὸ μέρος τοῦτο ἐφαίνετο ἀκατοίκητον· ἀλλὰ τὸ ζήτημα ἦτο, ἐὰν θὰ ἡδύναντο οἱ μικροὶ νυκτοεῖς νὰ διατρίψωσιν ὀλίγας ἐβδομάδας.

Ἐν τούτοις ἡ πλημμυρὶς ἀπεσφύρετο κατὰ μικρόν καὶ τοὶ πολὺ βρῆδεις, διότι δὲν τὴν ἄφινεν ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης πνέων ἄνεμος, ὅστις ὅμως ἐφαίνετο ὅτι ἤρχιζε νὰ κοπάζῃ.

Λοιπὸν ἐπρεπε νὰ εἶνε τὰ παῖδια ἑτοιμα, καὶ ἦν στιγμὴν θὰ κατῴρωνε τὸ πλοῖον νὰ εὕρῃ τρόπον νὰ περάσῃ μεταξὺ τῶν ὑψάλων. Ἦτο ἐβδόμη περίπου ὥρα τῆς πρωίας.

Τὰ παῖδια μετὰ σπουδῆς ἀνεβίβασαν ἐπὶ τὸ πλοῖον.

ΕΤΟΣ 11^{ον}. — ΤΕΥΧΟΣ 3^{ον}.

Ο ΒΑΞΕΡ

νοντο ἐξέχουσαι τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, Πλὴν δὲ τούτου καὶ αὐτὸ τὸ πλοῖον ἠσθάνετο ἤδη τὰ ἀποτελέσματα τῆς ταπεινώσεως τῶν ὑδάτων, διότι ἤρχισε νὰ κλίνη ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ τοίχου. Μάλιστα δὲ ἦτο φόβος μήπως, αὐξανομένης τῆς κλίσεως, κατακλιθῇ ἐπὶ τῆς πλευρᾶς· διότι τὸ πλοῖον ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς του ἦτο πολὺ ὑψηλόν. Ἐὰν

ΤΟΜΟΣ 15^{ος} — 3

δὲ ἡ θάλασσα κατέκλυζε τὸ κατὰστροφικὸν πρὶν τὰ παῖδια ἀποβιβάσθωσιν, ἡ κατὰστασις των θά ἦτο δεινотάτη.

Δυστυχῶς αἱ λέμβοι εἶχον ἀποσπασθῆ καὶ παρὰσυρθῆ ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἐὰν ἐσώζοντο αἱ λέμβοι, ὁ Βριάν καὶ οἱ συμπλωτῆρές του θά ἠδύναντο νὰ ἐπιβιβάσθωσιν εἰς αὐτάς καὶ νὰ προσπαθήσωσιν ἀπὸ τοῦδε νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὴν ξηράν. Ἐπειτα θά ἠδύναντο νὰ μεταφέρωσιν ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὴν ξηράν πλῆθος πραγμάτων χρησίμων, τὰ ὁποῖα τὴν ἡσάν ἠναγκασμένοι νὰ καταλίπωσιν ἐν τῷ πλοίῳ. Καὶ τὴν ἐρχομένην νύκτα ἐὰν τὸ πλοῖον συνετρίβετο, εἰς τί θά ἐχρησίμευον τὰ συντρίμματά του παρὰσυρόμενα ὑπὸ τῶν κυμάτων μεταξὺ τῶν βράχων; Τὰ δὲ ἐν τῷ πλοίῳ τρόφιμα καὶ τὰ ἄλλα ἐφόδια δὲν θά κατεστρέφοντο; Οἱ δὲ μικροὶ ναυαγοὶ δὲν θά ἀπέμενον ἄνευ ἄλλης τινὸς βοήθειας καὶ τροφῆς, ἐλπίζοντες εἰς μόνην τὴν συνδρομὴν τῆς ἀγνώστου ταύτης γῆς;

Πολὺ λυπηρὰ καὶ δυσάρεστος ἦτο ἡ περίστασις αὕτη νὰ μὴ ἔχωσιν ἐφόδια πρὸς διάσωσιν των!

Αἰφνης κραυγαὶ ἠκούσθησαν ἐκ τῆς πύρας. Ὁ Βάξτερ ἀνεκάλυψε σπουδαιοτάτην ἀνακάλυψιν. Ὁ κέλης, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζον παρὰσυρθέντα ὑπὸ τῶν κυμάτων, εὐρέθη ἐσφηνωμένος μεταξὺ τῶν υποβάθρων τοῦ προβόλου ἱστοῦ. Καὶ ναὶ μὲν ὁ κέλης οὗτος ἐχώρει μόνον πέντε ἢ ἑξ ἀνθρώπους, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο ἐν καλῇ καταστάσει, ὡς ἐβεβαιώθησαν ἀφ' οὗ τον ἐσυρον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, δὲν θά ἦτο ἀδύνατον νὰ τον χρησιμοποιήσωσιν, ἐὰν, τυχὸν δὲν θά ἠδύναντο ἕνεκα τῆς τρικυμίας νὰ διέλθωσιν ἀβρόχοις ποσὶ πατοῦντες ἐπὶ τῶν ἐξεχόντων βράχων. Ἦτο λοιπὸν ἐπ' ἀναγκῆς νὰ περιμείνωσιν τὴν ἄμπωτιν· ἀλλ' ὅμως ἐπῆλθε σφοδρὰ συζήτησις καθ' ἣν πάλιν ἦλθον εἰς λόγους ὁ Βριάν καὶ ὁ Δόνιφαν.

Πράγματι ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Οὐέπ καὶ ὁ Κρὸς παρὰλαβόντες τὸν κέλητα ἤτοιμάζοντο νὰ τον ῥίψωσιν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ Βριάν ἔδραμε πρὸς αὐτοὺς καὶ ἠρώτησε: «Τί θά κάμετε;

— «Ὁ τι μας συμφέρει... ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλκοξ.

— Θά ἐμβῇτε μέσα εἰς τὸν κέλητα;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Δόνιφαν, καὶ βιαία σὺ δὲν θά μας ἐμποδίσῃς!

— Ἐγὼ ἴσα ἴσα, ὑπέλαβεν ὁ Βριάν, ἐκ καὶ ὅλοι τοὺς ὁποίους σὺ θέλεις νὰ παραιτήσῃς εἰς τὸν κίνδυνον!

— Νὰ παραιτήσω τοὺς ἄλλους; Καὶ ποῦ το κατὰλαβες; ἀπεκρίθη ὁ Δόνιφαν ὑπεροπτικῶς. Κανέναν δὲν θέλω ἐγὼ νὰ παραιτήσω, τὸ ἤκουσες; Ἀφ' οὗ ἀπαξ πατήσωμεν εἰς τὴν ξηράν, εἰς ἐξ ἡμῶν θά φέρῃ πάλιν τὸν κέλητα ὀπίσω.

— Καὶ ἂν δὲν εἶνε δυνατόν; ἀνεφώνησε ὁ Βριάν μόλις καὶ μετὰ βίας συγκρατῶν τὸ ὄργην του, καὶ ἂν σπάσῃ ἐπάνω εἰς τὸν βράχους;

— Ἐμπρός!... Ἐμπρός εἰς τὴν λέμβον ἀνεφώνησε ὁ Οὐέπ ἀπωθήσας τὸν Βριάν.

— Ἐπειτα βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Οὐίλκοξ καὶ τοῦ Κρὸς ὕψωσε ὀλίγον τὸν κέλητα διὰ νὰ τον ῥίψῃ εἰς τὴν θάλασσαν.

— Ὅχι! ἀνεφώνησε ὁ Βριάν ἀρπάζων τὸ ἄκρον τοῦ κέλητος.

— Θά το ἰδοῦμεν! ἀνεφώνησε ὁ Δόνιφαν.

— Ὅχι, ὅχι!! ἀνεφώνησε ὁ Βριάν, ἀπορρίπτοντες ἔχων ἀντισταθῆ χάριν τῆς κοινῆς σωτηρίας. Πρῶτον μὲν πρέπει νὰ μείνῃ ὁ κέλης ἐν τοῖς μικροῖς, ἂν τύχῃ καὶ δὲν εἶνε ἡ θάλασσα πολὺ ῥηχὴ καὶ δὲν εἰμποροῦν νὰ ἐξέλθουν.

— Ἀφῆσέ μας ἡσυχους σὲ παρὰκαλῶ, ἀνεφώνησε ὁ Δόνιφαν ἐξωργισμένος. Σοῦ το ἐπὶ ναλαμβάνω, Βριάν, δὲν θά μας ἐμποδίσῃς νὰ κάμωμεν ὅ τι ἂν θέλωμεν.

— Καὶ ἐγὼ σοῦ ἐπαναλαμβάνω, ἀνεφώνησε ὁ Βριάν, ὅτι ἐγὼ θά σας ἐμποδίσω, Δόνιφαν.

Οἱ δύο παῖδες ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ὁρμήσωσιν ἐναντίον ἀλλήλων. Ἐν τῷ ἀγῶνι δὲ τούτῳ μὲν Οὐίλκοξ, ὁ Οὐέπ καὶ ὁ Κρὸς θά ἐλάμβανον τὸ μέρος τοῦ Δόνιφαν, ὁ δὲ Βάξτερ, Σέρβης καὶ ὁ Γάρνερ θά ἐμάχοντο ὑπὲρ τοῦ Βριάν. Ἡ συμπλοκὴ δὲ αὕτη πιθανῶς ἐμελεῖ νὰ καταλήξῃ εἰς λυπηρὸν καὶ ἀξιοθρήνητό τέλος.

Διὰ τοῦτο ὁ Γόρδων ἐνόμισεν ὅτι ὤφειλε νὰ ἐπέμβῃ.

Ὁ Γόρδων ὡς μεγαλῆτερος καὶ εὐκόλως δυνάμενος νὰ κρατηθῇ, διανοούμενος πρὸς κακὸν θά ἦτο εἰς τὸ μέλλον ἡ διχόνοια καὶ ἀσυμφωνία, εἶπε πρὸς τοὺς ἐρίζοντας:

«Ἐλάτε τώρα ὀλίγην ὑπομονήν, Δόνιφαν. Βλέπεις πολὺ καλὰ ὅτι ἡ θάλασσα εἶνε πολὺ ταραγμένη, καὶ ὅτι θά κινδυνεύσωμεν νὰ χάσωμεν τὸν κέλητά μας.

— Δὲν το ἀνέχομαι ἐγὼ νὰ κάμῃ ὁ Βριάν ὅ τι θέλῃ, ἀνεφώνησε ὁ Δόνιφαν. Εἶνε κάμπος καιρὸς ὅπου το 'πῆρε 'πάνω του!

— Ὅχι!... ὅχι!!... ἀνεφώνησε ὁ Κρὸς καὶ ὁ Οὐέπ.

— Δὲν ἀπαίτῶ ἐγὼ νὰ γίνεταί ὅ τι θέλω, ἀπεκρίθη ὁ Βριάν, ἀλλ' ὅμως δὲν θά ἀφήσω καὶ ἐγὼ νὰ κάμῃ ἄλλος ὅ τι θέλῃ, ὅταν πρόκειται περὶ τοῦ συμφέροντος ὅλων μας.

— Αὐτὸ ἴσα ἴσα φροντίζομεν καὶ ἡμεῖς, εἶπεν ὁ Δόνιφαν. Καὶ τώρα που εἵμεθα εἰς τὴν ξηράν...

— Ὅχι ἀκόμη, δυστυχῶς, ἀπεκρίθη ὁ Γόρδων. Δόνιφαν, μὴ ἐπιμένῃς καὶ ἄς περιμείνωμεν καταλληλότερον καιρὸν διὰ νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὸν κέλητα!»

Εἰς τοὺς ὀρθοὺς τούτους λόγους τοῦ Γόρδωνος ἐπέισθησαν οἱ διαφωνοῦντες φρονίμως φερόμενοι.

Ἡ θάλασσα εἶχε ταπεινωθῇ κατὰ δύο πόδας. Ἀλλ' ἄρα γε ὑπῆρχε διάβασις μεταξὺ τῶν ὑφάλων; Θά ἦτο ὠφελιμότερον ἐὰν οἱ παῖδες ἠδύναντο νὰ πληροφορηθῶσι περὶ τούτου.

Ὁ Βριάν διανοούμενος ὅτι θά ἠδύναντο καλλίτερον νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τῶν βράχων, ἐὰν τους παρατηρήσῃ ἐκ τοῦ ἀκατίου ἱστοῦ, ἔσπευσε πρὸς τὴν πύραν τοῦ πλοίου, ἔλαβε τοὺς ἐπιτόνους τοῦ δεξιοῦ τοίχου καὶ διὰ τῶν χειρῶν ἀνερρίχθη μέχρι τῶν διζύγων.

Διὰ μέσου τῶν ὑφάλων διεφαίνετο στενὸς πόρος, οὐτινος ἡ διεύθυνσις ὑπεδήλουτο ὑπὸ τῶν κορυφῶν αἱ ὁποῖαι ἐξεῖχον ἐκαστέρωθεν. Ἐὰν λοιπὸν ἤθελον νὰ ἐξέλθωσιν εἰς τὴν ξηράν διὰ τοῦ κέλητος, ὤφειλον νὰ τον διευθύνωσι πρὸς τὸν ὑποφαινόμενον τούτον πόρον.

Ἀλλὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ σάλος τῆς θαλάσσης ἦτο μέγας περίξ τῶν βράχων καὶ βεβαίως θά συνετρίβετο ὁ κέλης. Ἀλλῶς τε προτιμότερον ἦτο νὰ περιμείνωσιν τὴν ἐλάττωσιν τῶν ὑδάτων. Ὁ Βριάν ἀπὸ τοῦ ὕψους ὅπου ἀνέβη ἐξήταξε μετὰ προσοχῆς καὶ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου τὴν ἀπέναντι γῆν. Ἡ παραλία ἐφαίνετο ὅπως ἀκατοίκητος μεταξὺ δύο ἀκρωτηρίων, τὰ ὁποῖα ἀπέιχον ἀπ' ἀλλήλων περὶ τὰ ἑννέα μίλια.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν κατέβη ὁ Βριάν καὶ ἐξέθεσεν εἰς τοὺς συμπλωτῆράς του τί εἶδε. Καὶ ὁ μὲν Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Οὐέπ καὶ ὁ Κρὸς ἤκουσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ Βριάν καὶ δὲν εἶπον τίποτε· ἀλλ' ὁ Γόρδων τὸν ἠρώτησεν:

— Ὅταν ἔπεσεν ἐξω τὸ πλοῖον μας τὸ πρῶτ', δὲν ἦτο περίπου ἐξ ἡ ὥρας;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Βριάν.

— Καὶ πόσῃν ὥρᾳ θέλει νὰ γίνῃ ἡ ἄμπωτις;

— Πέντε ὥρας πιστεύω. — Δὲν εἶν' ἔτσι, Μόκο;

— Μάλιστα πέντε ἢ ἐξ ὥρας, ἀπεκρίθη ὁ ναυτόπαις.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησε ὁ Γόρδων, περὶ τὰς ἑνδεκα θά εἶνε ἡ καταλληλοτάτη ὥρα διὰ νὰ ἐπιχειρήσωμεν τὴν ἀπόβασιν.

— Τόσον ὑπελόγησα καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Βριάν.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Γόρδων, ἄς εἵμεθα ἔτοιμοι καὶ ἄς τσιμπήσωμεν τώρα κάτι τι διὰ νὰ μὴ ἐμβωμεν εἰς τὴν θάλασσαν εὐθὺς μετὰ τὸ φεγῆτόν, διότι πιθανὸν καὶ νὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ ἐμβωμεν εἰς τὴν θάλασσαν.»

Καὶ πράγματι εὐθὺς ἐξετέλεσαν τὴν πρακτικωτάτην συμβουλὴν τοῦ συνετοῦ Γόρδωνος.

Ὁ Βριάν ἀνέλαβε νὰ προσέχῃ τὰ μικρὰ. Ὁ Γέγκινς ὁ Ἰβερσον, ὁ Δόλκς, ὁ Κοστάρ ἤρχισαν νὰ λαμβάνωσι θάρρος, ὅπως συνήθως τὰ μικρὰ παῖδια τὰ ὁποῖα δὲν ὑποπτεύουσι τὸν κίνδυνον, ἀφ' οὗ μάλιστα δὲν εἶχον βρέξῃ τὸ στόμα των ἀπὸ εἰκοσιτεσσάρων ὥρων.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Βριάν ἦλθεν εἰς τὴν πύραν τοῦ πλοίου, καὶ στηρίξας τοὺς ἀγκῶνάς του ἐπὶ τοῦ ἐξώστου παρετήρει τὰς ὑφάλους.

Πόσον βραδέως ἐταπεινοῦτο ἡ θάλασσα! Ἦτο δὲ πρόδηλον ὅτι ἐταπεινοῦτο διότι καθ' ὅσον παρήρχοντο αἱ ὥραι, τὸ πλοῖον κατεκλίνετο ἔτι μάλλον εἰς τὴν πλευράν.

Ὁ Μόκος ῥίψας εἰς τὴν θάλασσαν τὴν βολίδα ἐμέτησεν ὅτι ἡ θάλασσα εἶχε βάθος ὀκτὼ ποδῶν. Ἀλλ' ἄρα γε ἦτο ἐλπίς νὰ καταβῇ ἔτι μάλλον ἡ ἄμπωτις καὶ νὰ ἀποσυρθῶσι τὰ ὕδατα μακρὰν τῶν βράχων; Ὁ Μόκος τοῦλάχιστον δὲν ἠλπιζε, καὶ ἐνόμισε καθήκόν του νὰ το εἶπῃ κρυφὰ πρὸς τὸν Βριάν διὰ νὰ μὴ φοβηθῶσι τὰ ἄλλα παῖδια.

Ὁ Βριάν ἐπλησίασε τὸν Γόρδωνα καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν τὴν γνώμην τοῦ Μόκου. Καὶ οἱ

δύο παῖδες ἐνόουν πολὺ καλὰ ὅτι καὶ τοὶ ὁ ἄνεμος ἐκλινεν ὀλίγον πρὸς βορρᾶν, δὲν ἄφινεν ὁμως τὴν θάλασσαν νὰ ταπεινωθῇ τόσον ὅσον θὰ ἐταπεινοῦτο ἐὰν ἦτο νηνεμία.

«Τί ποιητέον; εἶπεν ὁ Γόρδων.

— Δὲν εἰςεύρω... δὲν εἰςεύρω!... ἀπεκρίθη ὁ Βριάν. Καὶ τί δυστυχία νὰ εἴμεθα παιδιὰ, ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ εἴμεθα ἄνδρες! τί δυστυχία νὰ μὴ ζεύρωμεν!...

— Ἡ ἀνάγκη θὰ μας διδάξῃ! ὑπέλαβεν ὁ Γόρδων. Ἄς μὴ ἀπελπιζώμεθα Βριάν, καὶ ἄς ἐργασθῶμεν μετὰ φρονήσεως!...

— Μάλιστα, Γόρδων, ἄς ἐργασθῶμεν! Διότι ἂν δὲν ἀποδιεσθῶμεν πρὶν ἐπανελθῇ ἡ πλημμυρίς, ἐὰν μείνωμεν ἐδῶ ἐντὸς τοῦ πλοίου ἄλλην μίαν νύκτα, τετέλεσται!

— Δὲν θέλει ἐρώτημα! διότι τὸ πλοῖον θὰ κατακερματισθῇ! Ὡστε πρέπει νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ καὶ νὰ το ἀφήσωμεν ἀντὶ πάσης θυσίας.

— Μάλιστα, Γόρδων, ἀντὶ πάσης θυσίας!

— Ἄρα γε δὲν θὰ ἦτο καλὸν νὰ κατασκευάσωμεν μίαν σχεδιάν;

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἐσυλλογίσθην, εἶπεν ὁ Βριάν. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ τρικυμία μᾶς ἐπῆρε σχεδὸν ὅλα τὰ ξύλα. Εἰμπορούσαμεν νὰ σπᾶσωμεν τὸ δρύφακτον καὶ μὲ τὰ ξύλα του νὰ προσπαθήσωμεν νὰ κατασκευάσωμεν τὴν σχεδιάν, ἀλλὰ δὲν ἔχομεν πλέον καιρόν. Μένει λοιπὸν ὁ κέλῃς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν δὲν δυνάμεθα νὰ τον χρησιμοποιήσωμεν ἕνεκα τῶν πολλῶν κυμάτων! Ὁχι! τὸ μόνον τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ εἶνε νὰ περάσωμεν ἕνα κάλων διὰ μέσου τῶν ὑφάλων καὶ νὰ τον δέσωμεν εἰς τὴν κορυφὴν ἐνὸς βράχου. Καὶ τότε ἴσως κατορθώσωμεν νὰ ἐξέλθωμεν εἰς τὴν παραλίαν κρατούμενοι ἀπὸ τὸ σχοινίον.

— Καὶ ποῖος θὰ βγάλῃ ἐξω τὸν κάλων;

— Ἐγὼ, ἀπεκρίθη, ὁ Βριάν.

— Καὶ ἐγὼ θὰ σε βοηθήσω!... εἶπεν ὁ Γόρδων.

— Ὁχι! ὀχι!! ἐγὼ μόνος μου, ὑπέλαβεν ὁ Βριάν.

— Εἰμπορεῖς νὰ μεταχειρισθῇς τὸν κέλῃτα;

— Καὶ ἂν τὸν χάσωμεν, Γόρδων; Δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ τον ἀφήσωμεν ὡς τελευταῖον καταφύγιον;

Ἐν τούτοις ὁ Βριάν πρὶν ἐπιχειρήσῃ τὸ κιν-

δυνῶδες σχέδιόν του, ἠθέλησε νὰ λάβῃ πρὸς φύλαξιν ὠφέλιμον διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον.

Ἦσαν ἐν τῷ πλοίῳ ζῶναι κολυμβηταὶ καὶ εἶπεν εἰς τὰ μικρὰ νὰ τας φορέσωσι περὺς. Διότι, ἐὰν ἠναγκάζοντο νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸ πλοῖον πρὶν ἀκόμῃ ἀποσυρθῶσι ὕδατα καὶ δὲν ἡδύνατο νὰ πατήσωσι τοὺς πόδας των ἐπὶ στερεοῦ ἐδάφους, αἱ ζῶναι θὰ ᾤθουν πρὸς τὴν ἀκτὴν ἐνῶ συγχρόνως θὰ ἐκτοῦντο καὶ ἀπὸ τοῦ σχοινίου.

Ἦτο ὥρα δέκα καὶ τέταρτον.

Πρὶν παρέλθωσι τρία τέταρτα τῆς ὥρας παλirroia ἤθελε φθάσῃ τὸ κατώτατον σημεῖον τῆς ταπεινώσεως τῶν ὑδάτων.

Περὶ τὰ ἐξήκοντα μέτρα μακρὰν τοῦ πλοίου ὕδατα ἦσαν ῥηχότερα, ὡς ἐφαίνετο ἐκ τῶν ὑπομέλανος χρώματος τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ἐξεχουσῶν κορυφῶν τῶν παρὰ τὴν ἀκτὴν σκοπέλων. Ἡ μόνη δὲ δυσκολία ἦτο νὰ διπεράσωσι τὰ βάθη τῆς θαλάσσης τὰ ὁποῖα ἦσαν κατὰ τὴν πρῶραν τοῦ πλοίου. Ἐν τούτῳ ἐὰν ὁ Βριάν κατῴρθωνε νὰ φέρῃ ἐκ τοῦ πλοίου ἕνα κάλων πρὸς τὴν παραλίαν καὶ νὰ τον δέσῃ ἐπὶ τινος βράχου, ὁ κάλως οὗτος ἀφ' ἧθεν ἐνταθῇ διὰ τοῦ βαρούλκου, θὰ ἔβον τὰ παιδιὰ νὰ ἀνεύρωσι τόπον τινα ῥηχόν, οὗ νὰ δύνανται νὰ πατήσωσι τοὺς πόδας των. Πρὸς δὲ τούτοις καὶ τὰ δέματα τὰ περιέχοντα τὰ τρόφιμα καὶ τὰ κυριώτατα ἐργαλεῖα ἔλθον φθάσει σῶα καὶ ἀβλαβῆ, στηριζόμενα διολισθαίνοντα ἐπὶ τοῦ τεταμένου σχοινίου.

Καὶ τοὶ δὲ ἡ ἐπιχειρήσεις αὕτη ἦτο κινδυνώδεστές, ἀλλ' ὁμως ὁ Βριάν δὲν ἠθέλησε νὰ ἀναλάβῃ ἄλλος τις τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῆς διὸ καὶ ἔλαβε τὰς δεούσας προφυλάξεις.

Ἦσαν ἐν τῷ πλοίῳ πολλὰ σχοινία ἔχον μῆκος πολλῶν ἑκατοστύων ποδῶν, καὶ ὁποῖα μεταχειρίζονται ὡς ῥύματα ἢ πρὸς μούλκησιν. Ὁ Βριάν ἐξέλεξεν ἐν ἐκ τῶν σχοινίων μετρίου πάχους, καὶ ἐκδυθεὶς ἔδρασε ἄκραν αὐτοῦ περὶ τὴν ὀσφύν του.

«Αἰ, παιδιὰ, ἀνεφώνησεν ὁ Γόρδων, ἔλα νὰ ξετυλίγετε τὸ σχοινίον. Ἐλάτε ἐδῶ τὴν πρῶραν!»

Ὁ Δόνιφαν, ὁ Οὐίλκοξ, ὁ Κρός καὶ ὁ Οὐίλκοξ δὲν ἡδύνατο νὰ ἀρνηθῶσι τὴν συνδρομὴν εἰς ἔργον τοῦ ὁποῖου ἐνόουν καλλίστα σπουδαιότητα. Ὅθεν οἶαι δῆποτε καὶ

ἦσαν αἱ διαθέσεις των, ἡτοιμάσθησαν νὰ ἐκτυλίξωσι τὸ σχοινίον ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διὰ νὰ μὴ ἐξαντλῶνται αἱ δυνάμεις τοῦ Βριάν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν δὲ κατ' ἣν ὁ Βριάν ἐμελλε νὰ πέσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ ἀδελφός του προσελθὼν ἀνεφώνησεν:

— Ἀδελφέ!...

ἀδελφέ μου!

— Μὴ φοβῆσαι, Ἰάκωβέ μου,

μὴ φοβῆσαι δὲν θὰ πάθω τίποτε!»

ἀπεκρίθη ὁ Βριάν.

Μετ' ὀλίγον ἐφαίνετο ἐπιπλέων καὶ κολυμβῶν μετὰ πολλῆς ζωηρότητος, ἐν ᾧ ὁ κάλως ἐξετυλίσσετο ὀπισθεν αὐτοῦ.

Τὸ τόλμημα

τοῦτο τοῦ Βριάν

θὰ ἦτο δυσκολώτατον καὶ ἂν ἦτο

νηνεμία, πόσον

μᾶλλον τώρα ὅτε

τὰ κύματα βιαίως

ἐπάφλαζον κατὰ

τῶν βράχων. Ρεύματα ἐναντία ἀνέκοπτον τὸν δρόμον τοῦ εὐτόλμου παιδίου καὶ το

παρεξέτρεπον τῆς εὐθείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπανήρχετο μετὰ μεγίστης δυσκολίας μετὰ ὑπερανθρώπων προσπαθείας.

Ἐν τούτοις ὁ Βριάν προέβαινε καὶ προσήγγιζεν εἰς τὴν παραλίαν, οἱ δὲ φίλοι του ἐξετύλισσον ἐν ῥυθμῷ τὸ σχοινίον. Ἀλλ' ἦτο προδηλότατον ὅτι αἱ δυνάμεις του ἤρ-

χισαν νὰ ἐξαντλῶνται, μόλις εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τοῦ πλοίου περὶ τοὺς πεντήκοντα πόδας. Ἐμπροσθεν αὐτοῦ ἔχαιεν εἶδος διηνεσ σχηματιζομένης ἐκ τῆς συγκρούσεως δύο σάλων ἐναντίων.

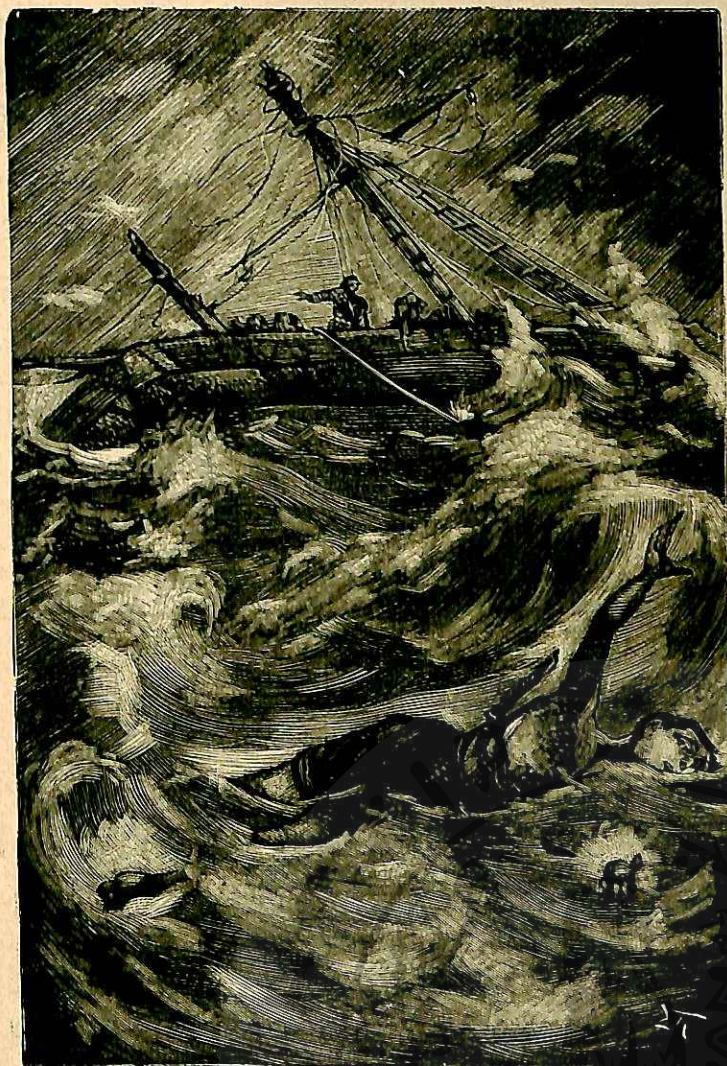
Ἐὰν δὲ κατῴρθωνε νὰ τοὺς ὑπερβῇ ἴσως θὰ ἔφθανε εἰς τὸν σκοπόν του, διότι περαιτέρω ἢ θάλασσα ἦτο μᾶλλον ἡρεμος. Προσεπάθησε λοιπὸν νὰ ῥιφθῇ πρὸς τὰ ῥιπὰ καταβάλλων βιαίαν προσπάθειαν· ἀλλ' ἡ ἀπόπειρά του ἀπέβη ματαία καὶ ἄκαρπος· διότι καὶ κολυμβητῆς

δυνατὸς καὶ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας δὲν θὰ το κατῴρθωνε. Ἀνάρπαστος δὲ γενόμενος ὑπὸ τῶν περιπλεκόμενων κυμάτων ὁ Βριάν

παρεσύρθη ἀκαθέκτως πρὸς τὸ κέντρον τῆς δίνης.

«Βοήθεια!... σύρετε τὸ σχοινίον! σύρετε!...»

μόλις εἶπε τὰς λέξεις ταύτας καὶ ἔγινεν ἄφαντος.

«ΒΟΗΘΕΙΑ!... ΣΥΡΕΤΕ ΤΟ ΣΧΟΙΝΙΟΝ! ΣΥΡΕΤΕ!»

Οἱ ἐν τῷ πλοίῳ κατετρόμαξαν.

«Σύρετε!...» ἀνεφώνησε μετ' ἀταραξίας ὁ Γόρδων.

[Ἐπεται συνέχεια]

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ JOUJOUR BERN

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ

« Πῶς ν' ἀνεβαίνουν ἄρά γε 'ς τὸν οὐρανό ; Τὴ κτίριο !

« Ὅμως πολὺ ὑψηλά !

Δὲν ξεύρω ἀλλιῶς ἂν γίνεται—γιατ' εἶνε αὐτὸ μυστήριον—

Μὰ ἔμαθα καλὰ

Πῶς 'ς τὴν καρδιά μας ἔχομε κάτι κρυφὰ φτερὰ

Καὶ μὲ αὐτὰ πετοῦμ' ἐκεῖ, σὰν εἶνε καθαρά. »

— « Πῶς ἠθελα ν' ἀνέβαινα 'ς τὸν οὐρανὸ μπτέρα μου !

Τί χώρα μαγική ! »

— « Μπορεῖς ν' ἀνέβης !

— Μπᾶ ! μπορῶ ; Πῶς τάχα ; ... Μὲ τὴ σφαῖρά μου ; ...

— Προσεύχου κ' εἰς' ἐκεῖ.

« Ὅποιος προσεύχεται πετᾷ 'ς τὸν οὐρανὸ καὶ ζῇ,

Γιατὶ τὴν ὥρ' αὐτὴ μιλά μὲ τὸν Θεὸν μαζί.

(Ratisbonne)

ΜΙΧΑΗΛ Δ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΣΘΕΝΗΣ ! . . .

— Πᾶμ' 'ς τὴν Κηφισιά ; μοὶ εἶπεν ὁ φίλος μου Α.

— Πᾶμ.

Ἦτο θερμότης ἡμέρα τοῦ Ἰουλίου, καὶ οἱ δρόμοι τῶν Ἀθηνῶν ἔκαιον ὡς κάρμινος εἰς τὴν κατάφυτον Κηφισιάν ἡδυνάμεθα νὰ εὐρωμεν ὀλίγην δροσιάν καὶ ἀναψυχὴν.

Μετ' ὀλίγον ἡ ἀτμάμαξα ἐξεκίνησε συρίζουσα κατεβιδάσαμεν τὰ παραπετάσματα διὰ ν' ἀπαλλαχθῶμεν ἀπὸ τὴν φοβεράν ἀντηλιάν καὶ ἠρχίσασμεν ν' ἀναγινώσκωμεν, ὁ φίλος μου μίαν ἐφημερίδα, ἐγὼ ἓν βιβλίον.

Αἶφνης ὁ φίλος μου μὲ ὤθησεν ἐλαφρῶς διὰ τῆς χειρὸς καὶ μοὶ εἶπε :

— Παρατήρησε καλὰ, αὐτὴν τὴν κυρίαν !

Καὶ μοὶ ἐδείκνυε διὰ τοῦ βλέμματός γυναικα καθήμενην εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ βαγονίου.

Ἦτο γυνὴ ἕως σαράντα ἐτῶν, ἐνδεδυμένη καθὼς πρέπει, μὴ παρουσιάζουσα τίποτε ἔκτακτον· ἦτο ὡχρὰ μόνον, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον τριγύρω μαύρην γραμμὴν ὡς νὰ εἶχον κλαύση πολὺ.

— Εἶνε δυστυχὴς μήτηρ, ἐξηκολούθησεν ὁ φίλος μου μὲ σιγανὴν φωνήν, ἔκαμεν ἕξ παιδιὰ καὶ τῆς ἀπέθαναν τὰ πέντε· πέντε φορές ἐφόρεσε πένθος εἰς διάστημα τριῶν ἐτῶν· τῆς

ἔμεινεν ἓνα κοριτσάκι, ἐν εὐμορφῇ καὶ χαριτμένον πλάσμα, καὶ εἰς αὐτὸ συνεκέντρωσε ὅλην τὴν ἀγάπην τῆς· τὸ ἀνέθρεψε μὲ τοῦ πούλι τοῦ γάλα, ὅπως λέγουσιν· τὸ ἐμεγάλωσε, τὸ ἔκαμε δώδεκα ἐτῶν· ἦτο ἡ χαρὰ τῆς, τὸ καμὰ τῆς· ἐκτένιζε μόνη τῆς τὰ μικρὰ ξανθὰ μαλλιά του. Ἐξαφνὰ ἡ μικρὰ πίπτει εἰς τὸ κρεβάτι· μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀνοίγει εἰς τὸ πλῆρον τῆς μία πληγὴ, ἡ ὁποία δὲν ἐννοεῖται κλείσει. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἤρχισε ματὺριον ἀνεκδιήγητον διὰ τὴν δυστυχῆ μητέρα.

Ὅπως τὸ φεῖδι ἀναβαίνει κάποτε εἰς ἓν δένδρον καὶ ῥημάζει ὀλόκληρον φωλεάν καὶ ἔπειτα ἡ ἔρμη μῆτέρα ἐπάνω εἰς τὸ κλαδί θρηνῶν τὴν συμφορὰν τῆς, μὴ ἦτο γραφτὸν καὶ εἰς αὐτὴν νὰ ῥημάξῃ ὁ Χάρος τὴν φωλεάν τῆς καὶ νὰ θρηνῇ, νὰ θρηνῇ ἀπαρηγόρητα ; Πέντε παιδιὰ τῆς ἔφαγε τὸ χῶμα, δὲν ἐχόρασεν ἀκόμη ;

Αὐτὰ ἐσκέπτετο, καὶ ὅταν κατ' ἀρχὰς εἶδεν τὴν τρύπαν ἡ ὁποία ἐσχηματίσθη εἰς τὸ τρυφερόν, τὸ ἀφροπλάσμενον σῶμα τῆς κόρης τῆς ὀλίγον ἔλειψε νὰ παραφρονήσῃ· ἀλλὰ μία φωνὴ ἐφίθυρε μέσα τῆς : « Τὸ καθήκόν σου εἶνε νὰ δείξης ἀφοσίωσιν, καρτερίαν, νὰ γίνῃς νοσοκόμος τῆς κόρης σου, νὰ διώξῃς τὸν ἀρπα-

Χάρον ἀπὸ τὴν κλίνην τοῦ παιδιοῦ σου. » Καὶ ἔγεινε νοσοκόμος τῆς κόρης τῆς, καὶ ξενυχτᾷ κοντὰ εἰς τὸ προσκέφαλό τῆς, καὶ τῆς δίδει μὲ τὸ χέρι τῆς τὰ ἱατρικά, καὶ τῆς ἀλλάζει τὴν πληγὴν. Καὶ ὅταν εἶνε πλησίον τῆς χαμογελᾷ διὰ νὰ τῆς δώσῃ θάρρος· ἀλλ' ὅταν εἶνε μόνη τῆς καὶ δὲν προσηλόνονται πλέον ἐπάνω τῆς μὲ ἄφωνον ἐρώτησιν τὰ μεγάλα μάτια τῆς κόρης τῆς, τότε ὅλη ἡ λύπη ποῦ εἶνε σωρευμένη εἰς τὴν καρδίαν τῆς ξεσπᾷ διὰ μιᾶς καὶ τρέχουν σὰν βροχὴ τὰ δάκρυά τῆς.

Εἶχομεν ἤδη φθάσῃ εἰς Πατήσια καὶ ἡ καταπράσινος φύσις ἀνεκούφιζε τοὺς κουρασμένους ὀφθαλμούς μας· ἠνοιξάμεν τὸ παράθυρον καὶ σιγανὴ αὖρα ἐδρόσιζε τὰ πρόσωπά μας.

Ἄλλ' ἐκείνη ἔμεινεν ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν τῆς ὡς ἄγαλμα· τὸ βλέμμα τῆς δὲν ἔβλεπε τίποτε, ὡς νὰ ἦτο ἀναποσπᾶστος προσηλωμένον εἰς ἄλλο ἀντικείμενον μὴ εὕρισκόμενον ἐκεῖ. Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Ἡράκλειον, τὸ μακρόθεν μὲ τὴν κομφὴν τοῦ ἐκκλησιᾶν ὁμοιάζον πρὸς γερμανικὸν χωρίδιον, ἐφθάσαμεν καὶ εἰς τὸ Ἀμαρούσιον διὰ μέσου δάσους πευκῶν· οἱ χωρικοὶ κατέβαινον κρατοῦντες δισσάκια, ἤρχοντο ἄλλοι ἐπιβάται, ἐγένετο θόρυβος, ταραχὴ, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἔβλεπε τίποτε, δὲν ἤκουε τίποτε. . .

Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Κηφισιάν· ἐκαθίσταμεν ὀλίγον ὑπὸ τὸν ἱστορικὸν πλάτανον, ὅστις εἶδε τόσας μορφὰς ὑπὸ τοὺς πυκνοὺς κλάδους του, ἤκουσε τόσους γέλωτας καὶ τόσα ἄσματα τόσων γενεῶν· ἔπειτα δὲ διὰ στενῶν δρομίσκων καὶ διὰ κήπων τινων καὶ ἀγρῶν διτυθύνθημεν εἰς τὸ Κεφαλάρι.

Δροσερώτατον νερὸν ἀνέβλυζε ἐκ τοῦ ἐν εἶδει δεξαμενῆς ἐρειπίου τούτου ἀρχαίου ὑδραγωγείου. Ἐκεῖ πλησίον ἐν μέσῳ δένδρων ἦτο μικρὸν λευκὸν ἐκκλησιδίδιον, διεγείρον εἰς τὰς καρδίας εὐλαβεῖς ἀναμνήσεις ὡς ὅλα τὰ ἐξωκλήσια τῆς Ἑλλάδος· ἐνταῦθεν ἐφαίνετο ἡ Πάρνης μὲ τὴν ἀγρίαν καλλονὴν τῆς, καὶ ἐκεῖθεν τὸ Πεντελικὸν ὄχι ὅμως ὑψηλὸν καὶ ὑπερήφανον, ἀλλὰ μόλις ἀναρριχώμενον ὑπεράνω τῆς πεδιάδος, χαμηλὸν ὡς γήλοφος μὲ ὠραίας ἐπ' αὐτοῦ πεύκας. Μεταξὺ Πάρνηθος καὶ Πεντελικοῦ ὅπισθεν λόφου ἐκρύπτετο τὸ κατάφυτον Τατόιον, ὅπου τῶρα εἰς μαγευτικὸν ἐξοχικὸν ἀνάκτορον ζητεῖ δρόσον ὁ βασιλεὺς κατὰ τοὺς καυστικούς μῆνας τοῦ θέρους καὶ ὅπου ἄλλοτε ἐλημέριάζον

λησταί, διηγούμενοι περί τῆς πυρᾶς τὰ φοβερά κατωρθώματά των ἐν ᾧ εἰς τὰς φλόγας τῶν καιομένων πρίνων ἤστραπτον τ' ἀσημένια ἄρματα των.

Ἐπειτα ἐστράφημεν πρὸς τὸν πέραν τῆς Βίρνας δρόμον καὶ ἐστάθημεν ἐκπληκτοὶ πρὸ τοῦ κάλλους τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ πεδιάς τῆς Ἀττικῆς· ὁ ἥλιος ἔδυε καὶ χρυσοπόρφυρος ὁμίχλη ἐσκέπαζε τὸν στακτόχρουν ἐλαιῶνα· οἱ στάχεις σιτοφόρων τινων ἀγρῶν ἐχρύσιζον ἐν μέσῳ τοῦ πρασίνου χρώματος τῶν δένδρων καὶ τῶν λειβαδιῶν τὰ ὁποῖα ἐξετείνοντο ἀπαλὰ ὡς βελούδον· ἐν μέσῳ πυκνῆς βλαστήσεως ὑψούτο μὲ τὰς ἐπάλξεις του ὁ πύργος τῆς Ἀμαλίας· καπνὸς ἀνέβαινε ἡσυχὰ ἡσυχὰ εἰς τὸν αἴθριον οὐρανὸν ἀπὸ τοὺς λευκοὺς οἰκίσκους τῶν χωρίων· κάτω ἐκεῖ ἐν ποίμνιον αἰγῶν ἐπέστρεφεν εἰς τὴν μάνδραν, καὶ ἠκούετο μακρόθεν ὁ κωδωνισμὸς τοῦ ἔρρυθμος καὶ μελωδικός.

Ἐπεστρέφομεν σιωπηλοί, ἔχοντες τὴν καρδίαν μας πλήρη τῆς γλυκείας ἐκείνης συγκινήσεως τὴν ὁποίαν ἐμπνέει ἡ θεὰ τῆς φύσεως. Εἰς τινὰ καμπὴν τῆς ὁδοῦ εἶδομεν πρὸ ἡμῶν ἄμαξαν, τῆς ὁποίας οἱ ἵπποι ἐπροχώρουν ἀργά· ἐπροπεράσαμεν, εἶδομεν δ' ἐν αὐτῇ ἐν κοράσιον καὶ μίαν γραῖαν.

Ὁ φίλος μου μ' ἔσυρεν αἰφνης ἐκ τοῦ βραχίονος λέγων :

— Εἶνε τὸ ἄρρωστο κορίτσι !

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμεινα συλλογιζόμενος περὶ τίνος κορασίου ἐπρόκειτο· ἀλλὰ διὰ μιᾶς ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν μου ἡ διήγησις τοῦ φίλου μου καὶ παρετήρησα μετὰ προσοχῆς τὴν μικρὰν ἀσθενῆ.

Ἦτο ὡχρὰ, πολὺ ὡχρὰ, ὁ δὲ βλέπων τὴν ἰσχύνητα τῆς μορφῆς ἐκείνης ἐμάντευε τὴν ἰσχύνητα τοῦ σώματος· ὦ, χωρὶς ἄλλο ἡδύνατό τις νὰ μετρήσῃ τὰς πλευράς του ! Τίς οἶδε ποῖος σπαραγμὸς ἐξέσχιζε τὴν καρδίαν τῆς τάλαιπώρου μητρὸς ὅταν ἔβλεπε τὸ κορμάκι ἐκεῖνο, ὅταν ἔβλεπε τὰ κόκκαλα ἐκεῖνα καὶ τὴν ἐπιδερμίδα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπετελεῖτο ἡ κόρη τῆς, ἡ ἐλπίς τῆς, ἡ παρηγορία τῆς, ἡ μόνη τῆς χαρὰ εἰς τὸν κόσμον ! Μόνοι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μικρᾶς ἀσθενοῦς ἔλαμπον μεγάλοι μεγάλοι, ὡς νὰ εἶχον συγκεντρώσῃ αὐτοὶ τὴν ζωὴν ἥτις ἔφευγεν ἐκ τοῦ λοιποῦ σώματος.

Ἡ μικρὰ ἀσθενὴς ἦτο πλαγιασμένη ἐπὶ τοῦ ἑνὸς πλευροῦ, πλησίον τῆς δὲ ἐκάθητο ἡ τροφὸς τῆς, γηραιὰ νησιώτισσα, ἥτις ἐπεριποιεῖτο αὐτὴν φιλοστόργως ὅτε μὲν διορθόουσα τὸ προσκέφαλον ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο ἡ μικρά, ὅτε δὲ συμμικεύουσα τὰς ἄκρας τοῦ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῶν ποδῶν σκεπάζοντος αὐτὴν καλύμματος.

Ἐβραδύναμεν τὸ βῆμά μας, καὶ ἐπεριπατοῦμεν σχεδὸν ὀπισθεν τῆς ἀμάξης· λύπη βαθεῖα κατεῖχε τὴν ψυχὴν μου. «Τί ἔπαισε τὸ δυστυχὲς αὐτὸ πλάσμα καὶ ταλαιπωρεῖται; ἐσυλλογίζομένη· τόσα καὶ τόσα ὄντα ζοῦν καὶ χαίρονται τὸν κόσμον καὶ ἐχάθη ὀλίγη υἱεία διὰ τὸ σωματάκι ἐκεῖνο; Καὶ ἡ Ἐπιστήμη τί ἔκαμε λοιπὸν ἡ Ἐπιστήμη; Μία μήτηρ, ἀπηλπισμένη, ἔτρεξεν εἰς αὐτὴν μὲ δάκρυα καὶ τῇ εἶπε: Σῶσε μου τὸ παιδί μου· ἕνα τὸ ἔχω ἡ ζωὴ του φεύγει ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέραν ἀπὸ τὴν ὀπὴν τῆς πλευρᾶς του. Δι' ὄνομα Θεοῦ! κράτησέ την. Καὶ ἡ πάνσοφος Ἐπιστήμη, ἡ σχολαστικὴ Ἐπιστήμη, ἐσεισεν ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν τῆς.»

Ἐπλησιάζομεν ἤδη πρὸς τὴν Κηφισίαν, ὅτε ἐκ τινος κήπου ἐξῆλθε μικρὸν κοράσιον κρατοῦν

καλάθιον πλήρες ἀνθέων· ἰδὼν δὲ τὴν ἀσθενή κόρην, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζε φαίνεται, ἐμειδίασε καὶ ἔτρεξε πρὸς αὐτὴν χαροπὸν.

Ἡ μικρὰ χωρική ἦτο γυμνόπους, ἀσκεπτεῖ ἐφόρει παλαιὰν βαμβακερὰν φοῦσταν, τῆς ὁποίας τὸ γαλάζιον χρῶμα εἶχε ξεθωριάσῃ· ἀλλὰ τὸ χρῶμα τῆς μορφῆς τῆς ἦτο ἀνθηρόν, καὶ τὸ σῶμά της εἶχε τὴν χάριν καὶ τὴν γοργότητα τὴν ὁποίαν δίδει εἰς τὰ μέλη ἡ υἱεία. Ἡ μικρὰ ἀσθενὴς τὴν παρετήρει τρέχουσαν ὁδοῦ· ἐξέβαλε τὸν βραχίονά της ἀπὸ τῆς ἀμάξης καὶ μία ἰσχνὴ χεὶρ, μία χεὶρ κοκκάλινα καὶ φεγγερά δάκτυλα ἔλαβε τὴν ἀνθη, τὰ ὁποῖα προσέφερον ἡ εὐχαρις χωρική. Ἐν ᾧ δὲ αὕτη ἔκρυπτεν εἰς τὸ θυλάκιόν της τὸ νόμισμα ὅπερ τῇ ἔδωκεν ἡ γραιὴ τροφὸς ἡ ἀσθενὴς ὁσφραينوμένη ἀπλήστως τὰ ἄνθη εἶπε πρὸς τὴν χωρικήν μὲ τόνον ὁ ὁποῖος δὲν περιγράφεται:

— Ἀχ! πῶς σὲ ζηλεύω, Γιαννοῦλα.

— Ἐμένα ζηλεύεις; εἶπε μετ' ἄκρας ἐκπλήξεως ἡ πτωχὴ χωρική.

— Ναί. Πῶς ἤθελα νᾶμουν σὰν καὶ σένα

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Ἐν Χαϊδεύεργ.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Ο ΧΡΙΣΤΑΚΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Μίαν στιγμούλαν τον ἄφησε μόνον του τὸν Χριστάκην ἡ μητέρα του.

«Τί καλὰ που ἔμεινα μόνος μου, εἶπεν ὁ Χριστάκης, τώρα δὲ εἶνε ὥρα νὰ κάμω καὶ ἐγὼ ἐκεῖνό που ἔχω τόσον καιρὸν ἔς τὸν νοῦν μου.

Καὶ τί νομίζετε ὅτι εἶχε ἔς τὸν νοῦν του τόσον καιρὸν;

Νὰ ἀναβῇ ἐπάνω εἰς ἓν κάθισμα διὰ νὰ φανῇ μεγάλος.

Τὰ μικρὰ παιδάκια δὲν εἰξεύρετε πόσον ἀγαποῦν νὰ ἀναβαίνουν εἰς τὰ καθίσματα.

Πλησιάζει λοιπὸν εἰς ἓν κάθισμα, καὶ μὲ μεγάλην δυσκολίαν καὶ μὲ χίλια βόσσανα κατῶρθωσε νὰ ἀναβῇ ἐπάνω.

Πᾶ! τί εἶνε αὐτοῦ πέρα; Τί εἶνε αὐτό πού με βλέπει; Εἶνε ἓνα μικρὸ μικρὸ ἀνθρωπάκι!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Χριστάκης εἶνε ἀνθρωπάκος εὐγενὴς καὶ μὲ καλὴν ἀνατροφὴν, εἶπε:

— Καλημέρα, κύριε ἀνθρωπάκο μου! καὶ ἔσκυψε τὸ κεφαλάκι του διὰ νὰ χαιρετίσῃ.

Καὶ ὁ ἀντικρυνὸς ἀνθρωπάκος ἔσκυψε καὶ αὐτὸς τὸ κεφαλάκι του, ἀλλὰ ὁ Χριστάκης δὲν ἤκουσε ἂν εἶπε καὶ τίποτε.

— Θέλεις νὰ παίξωμε, κύριε ἀνθρωπάκο; ἠρώτησεν ὁ Χριστάκης τὸν ἀντικρυνὸν ἀνθρωπάκον.

Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν εἶπε τίποτε. Ὡς φαίνεται δὲν θὰ ἔχη ὄρεξιν νὰ παίξῃ.

Ὁ Χριστάκης ἐθαύμασε, καὶ ἀπλώνει τὸ χεράκι του νὰ χαϊδεύσῃ τὸν ἀντικρυνὸν ἀνθρωπάκον.

Καὶ ὁ ἀνθρωπάκος ἀπλώνει καὶ αὐτὸς τὸ χεράκι του, ἀλλὰ ὁ Χριστάκης, δὲν εἰμπορεῖ νὰ τον πιᾶσῃ, διότι εἶνε πολὺ μακράν.

Τί νὰ κάμῃ λοιπὸν;

Ἀποφασίζει νὰ ἀναβῇ ἐπάνω εἰς τὴν κονσόλαν καὶ νὰ φθάσῃ τὸν ἀνθρωπάκον νὰ του δώσῃ ἓνα φιλάκι.

Κατὰ καλὴν του τύχην τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ σου καὶ ἔρχεται ἡ μητέρα, καὶ λέγω κατὰ καλὴν του τύχην, διότι ἦτο κίνδυνος μήπως κρημνισθῇ ὁ ἀνότητος ὁ Χριστάκης.

Τὸν παίρνει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ τον καταβάζει ἀπὸ τὴν κονσόλαν.

Ὁ μικρὸς ἀνθρωπάκος ἔφυγε.

Τοῦ ἑκακοφάνη τοῦ Χριστάκη διὰ τί νὰ φύγῃ ὁ ἀνθρωπάκος χωρὶς νὰ τον χαιρετίσῃ.

Ἡ καλή του μητέρα ἐκατάλαβε. Αἱ, δὲν εἰξεύρετε πόσον εὐκολὰ καταλαμβάνουν μητέρες πάντοτε!

Ἐσήκωσε τὸν Χριστάκην διὰ νὰ φιλήσῃ τὸν ἀνθρωπάκον, ὁ ὁποῖος νὰ σοῦ τον πάλαι καὶ ἐπρόβαλε.

Ἀφ' οὗ τον ἐφίλητεν, εἶδεν ὅτι τὸ μαγουλάκι τοῦ ἀνθρωπάκου ἦτο κρῦον κρῦον.

— Διατί τάχα νὰ εἶνε τόσον κρῦον τὸ μαγουλάκι τοῦ φίλου μου; εἶπε μέσα του Χριστάκης.

Αὐτὸ θὰ το μάθῃ ὅταν μεγαλώσῃ. Θὰ μάθῃ ὅτι ὁ ἀνθρωπάκος ὅπου εἶδε ἦτο αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Χριστάκης.

NINA

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ
ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ

Φ
Φ

ΤΙΜΑΙΟΣ, ΠΟΛΙΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ
ΜΙΛΩΝ, ΔΟΥΛΟΣ ΤΟΥ ΤΙΜΑΙΟΥ

Ο ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 430 π. Χ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ — ΜΙΛΩΝ

(Ὁ Σωκράτης, καθήμενος ἐπὶ τινος ἐδωλίου πρὸ τῆς οἰκίας του καὶ στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς, φαίνεται σκεπτικός. Ὁ Μίλων προσέρχεται τρέχων.)

ΜΙΛΩΝ. Σώκρατες, σῶσόν με πρὸς Θεοῦ, σῶσόν με ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ κυρίου μου. Ὁ Τίμαιος μὲ κατεξυλοφόρτωσε καὶ μὲ κυνηγᾷ ἀκόμη νὰ μὲ δειρῇ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Καὶ τί ἔκαμες, ταλαίπωρε Μίλων, διὰ νὰ τὸν ἐξοργίσῃς τόσον;

ΜΙΛΩΝ. Δυστυχία μου! ἐκάηκαν ἡ πέρδικες ποῦ τοῦ ἐτοίμαζα διὰ τὸ γεῦμά του.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Καὶ ὁ Τίμαιος ὁ ὁποῖος ὑπηρετῆσε καὶ στρατιώτης δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὰς φάγῃ καὶ ὀλίγο καμέναι;

ΜΙΛΩΝ. Δηλαδή, πρέπει νὰ ὁμολογήσω, Σώκρατες, ὅτι ἔγιναν κάρβουνο.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ (μειδιῶν). Τότε ἐξηγεῖται καλλίτερον ὁ θυμὸς τοῦ Τιμαίου.

ΜΙΛΩΝ. Ναί, ἀλλὰ μπορῶσε νὰ μοῦ κάνη τὴν παρατήρησιν μὲ γλυκύτερον τρόπον.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Δὲν λέγω ὅχι. Μὰ εἶπέ μου, πῶς ἄφησες τῆς πέρδικες καὶ ἐκάηκαν;

ΜΙΛΩΝ. Τὸ λάθος εἶνε ἐξ αἰτίας τοῦ σκύλου τοῦ Ἀλκιβιάδου. Χώνει παντοῦ τὴ μύτη του καὶ κάνει ὅτι θέλῃ. Ἐτρώπωσε μέσα εἰς τὸ μαγειρεῖόν μας καὶ μοῦ ἤρπασε ἕνα πλακοῦντα ποῦ εἶχα ἐτοιμάσῃ διὰ τὸ γεῦμά μου. Ἐννοεῖς ὅτι ἐγὼ ἀφῆκα κάθε μου δουλειὰ καὶ τὸν ἐκυνηγῆσα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Ἀλλοτε, εἰς φρουρὸς ἐγκατέλειψε τὴν θέσιν του διὰ νὰ κυνηγήσῃ ἕνα κλέπτην ὁ ὁποῖος ἐκλεψε τὸ βαλάντιόν του, καὶ τὸν ἐτιμώρησαν διὰ τὴν νατικῆς ποινῆς.

ΜΙΛΩΝ. Καὶ δικαίως. Τὸ καθῆκόν του ἦτο νὰ φυλάξῃ τὴν θέσιν του.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Ὅπως καὶ τὸ ἰδικόν σου νὰ φυλάξῃς τὸ ψητόν. Ἐπρωτίμησες, καθὼς αὐτός, τὸ συμφέρον σου ἀπὸ τὸ καθῆκον.

ΜΙΛΩΝ. Ἀληθές, Σώκρατες, εἶχα ἄδικον. Ὅμως, ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Τούλάχιστον ἀφοῦ ἐθυσίασες τὰς πέρδικας εἶχες τὴν τύχην νὰ πάρῃς ὀπίσω τὸν πλακοῦντα;

ΜΙΛΩΝ. Ὁχι, Σώκρατες, τὸ κατηραμένον ζῷον ἔτρεχε καλλίτερά μου. Ὅταν ἐπὶ τέλους τὸ ἐπὶ φάσκα πλησίον τῆς Ἀκροπόλεως τὸν εἶχε ἀποφάγῃ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Καὶ τοῦ ἔκαμες τὴν παρατήρησιν ἡπίως; ΜΙΛΩΝ. Τὸν ἐσκότωσα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Τὸν ἐσκότωσες;

ΜΙΛΩΝ. Ἐτσι θαρρῶ. Τοῦ ἔδωκα μία μὲ τὸ ραβδί μου κατακέφαλα, μία μονάχα καὶ ἔπσε κατὰ γῆς ξερὸς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Λοιπὸν τὸν ἐσκότωσες, ἐνῶ ὁ κύριός σου ἠρέκεσθη νὰ σὲ δειρῇ;

ΜΙΛΩΝ. ὦ! Σώκρατες, μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ σκύλου ὑπάρχει διαφορὰ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Πράγματι, ὁ σκύλος μὴ ἔχων λογικὴν δὲν ἐγνώριζε ὅτι ἔπραττε κακὴν πράξιν.

ΜΙΛΩΝ. Ἀλήθεια, Σώκρατες. Λυποῦμαι ποῦ τὸν ἐκτύπησα, διότι ἂν ἐσκεπτόμην ὀλίγον...

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Βέβαια, ἀλλ' ἡ ὀργὴ τρέχει, ἐνῶ ἡ σκέψις ποῦ πηγαίνει σιγὰ σιγὰ, δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὴν φθάσῃ. ΜΙΛΩΝ. Καλῶς λέγεις, Σώκρατες. Ἄν ὁ σκύλος ἐξαλίσθη μόνον...

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Πιθανόν, Μίλων, διότι καὶ ἐγὼ αὐτὸ ἐπιθυμῶ, ἐπειδὴ ὁ Ἀλκιβιάδης...

ΜΙΛΩΝ. Ἐρχεται ὁ αὐθέντης μου, Σώκρατες, κρύψε με.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Εἰσελθε εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ ἀφοῦ λέγεις ὅτι δὲν ἐγευματίσας, κάτι θὰ εὖρης νὰ φάγῃς.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. — ΤΙΜΑΙΟΣ.

ΤΙΜΑΙΟΣ (κρατῶν μάλιστα). Σώκρατες, μὴ τυχὸν εἶδες τὸν δούλόν μου, Μίλωνα;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Εὐρίσκεται εἰς τὸν οἶκόν μου.

ΤΙΜΑΙΟΣ. Ὁ οἶκος τοῦ Σωκράτους εἶνε ἀπαραβίαστος, ἀλλὰ δὲν θ' ἀρνηθῇς νὰ μοῦ τὸν παραδώσῃς διὰ νὰ τὸν τιμωρήσω, ἅμα μάθῃς τί ἔκαμε.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Τὸ γνωρίζω, μοῦ τὸ εἶπε.

ΤΙΜΑΙΟΣ. Σοῦ εἶπεν ὅτι μοῦ ἔκαψε τὸ γεῦμά μου; ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Διὰ νὰ τρέξῃ χάριν τοῦ ἰδικοῦ του.

ΤΙΜΑΙΟΣ. Νὰ μοῦ κάψῃ, ν' ἀφήσῃ νὰ καοῦν ἡ πέρδικές μου, διὰ νὰ τρέξῃ χάριν ἐνὸς ἀθλίου πλακοῦντος!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Πραγματικῶς ἀνοησία, διότι ὅταν τὸν ἔβλεπες νηστικὸν θὰ τοῦ ἔδιδες βέβαια μέρος ἀπὸ τὸ γεῦμά σου.

ΤΙΜΑΙΟΣ. Ἐγὼ; καθόλου!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Τότε δὲν εἶνε ὅσον τὸν ὑπέθετα ἀνόητος, διότι ἦτο φυσικὸν νὰ φροντίσῃ νὰ φάγῃ.

ΤΙΜΑΙΟΣ. Νὰ μοῦ κάψῃ τῆς πέρδικες; Τοῦ ὑπέσχεθον πενήντα ραβδισμούς, μοῦ ἔφυγε εἰς τὸν εἰκοστὸν ὥστε τοῦ ὀφείλω τριάντα ἀκόμη. Δὲς μοῦ τον, Σώκρατες, σὲ παρακαλῶ διὰ νὰ τελειώσω μαζί του.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Καὶ ὕστερον αἱ πέρδικες θὰ ψηθῶσι καλῶς;

ΤΙΜΑΙΟΣ. Εἰρωνεύεσαι, Σώκρατες. Αἱ πέρδικες κατεστράφησαν, ἀλλ' ὁ δούλος θὰ τιμωρηθῇ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Εἶσαι πολὺ αὐστηρὸς, Τίμαιε, ὡς πρὸς τὸν δούλόν σου. Εἶπέ μου, δὲν σοῦ συνέβη ποτὲ νὰ ἔγῃς ἀνάγκην τῆς συγγνώμης τῶν κυρίων σου;

ΤΙΜΑΙΟΣ (ἐκπληκτός). Τῶν κυρίων μου; Ἀημονεῖς, Σώκρατες, ὅτι εἶμαι πολίτης Ἀθηναῖος καὶ ὅτι δὲν ἔχω ἄλλους κυρίους ἐκτὸς τῶν νόμων τοῦς ὁποῖους ποτὲ δὲν παρέβην.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Νομίζεις λοιπὸν ὅτι ὑπήκουσας εἰς τὸν διατάσσοντα νὰ μεταχειρίζεσαι τοὺς δούλους σου ἡπίως; (Ὁ Τίμαιος σιωπᾷ). Δὲν ἠμιλῶ ὅμως, Τίμαιε, περὶ τῶν νόμων. Ὑπάρχουσιν ἄλλοι κύριοι καὶ διὰ τοὺς Ἀθηναίους πολίτας καὶ διὰ τὸν βασιλεῖα τῆς Περσίας καὶ διὰ τὸν Φαραῶ τῆς Αἰγύπτου καὶ διὰ πάντα ἄνθρωπον.

ΤΙΜΑΙΟΣ. Ἐννοεῖς τοὺς θεοὺς. Ἀληθές ὅτι εἶνε κύριοί μας καὶ ὅτι ἔχουσι τὸ δικαίωμα καὶ τὴν δύναμιν νὰ μᾶς τιμωρῶσι, πράγμα ὅπερ πράττουσι λίαν συνήθως.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Συνήθεστερον ὅμως μᾶς δίδουσι χάριν. (Μειδιῶν) Τοὺς εἶδες ποτὲ νὰ μᾶς καταδιώκωσι μὲ τὴν μάλιστα διὰ μίαν πέρδικα;

ΤΙΜΑΙΟΣ. Ἄν τὸ ἔκαμον, τί ἤθελον καταντήσῃ οἱ ὧμοί μας;

ΤΙΜΑΙΟΣ (κρύπτων τὴν μάλιστα ὀπισθὲν αὐτοῦ). Ἀληθῶς, Σώκρατες, δὲν ἤξεύρω τί ἔχεις, ἀλλὰ μόλις σὲ πλησιάσει κανεὶς ἀμέσως ἀλλάσσει. Ἡμῖν ματιώδης καὶ τώρα αἰσχύνομαι διὰ τὸν θυμὸν μου καὶ εἶμαι σχεδὸν ἑτοιμὸς νὰ συγχωρήσω τὸν δούλόν μου. ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Ἄν ἡ δύναμὶς μου ἦτο τοιαύτη, δὲν θὰ ἦτο σχεδὸν ἑτοιμὸς ἀλλὰ θὰ τὸ εἶχες πράξῃ.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ΑΥΤΟΙ, ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΚΡΑΤῶΝ ἔξωρος.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Ποῦ τρέχεις ἔτσι, Ἀλκιβιάδης; ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ζητῶ τὸν δούλον τοῦ Τιμαίου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Εἶν' ἐδῶ, ὥστε μὴ τρέχεις. Ἀλλὰ εἰπέ μου, τί τὸν θέλεις;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Νὰ τὸν φονεύσω. Μὲ εἶπον ὅτι ἐσκότωσε τὸν σκύλον μου.

ΤΙΜΑΙΟΣ. Σιγὰ, σιγὰ, παρακαλῶ, Ἀλκιβιάδης, ὁ δούλος εἶνε ἰδικός μου.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Τὸν ἀγοράζω πόσον θέλεις; ΤΙΜΑΙΟΣ. Δὲν τὸν πωλῶ.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Τόσον τὸ χειρότερον. Ἐγὼ δὲν θὰ ἐμποδισθῶ βέβαια νὰ τὸν φονεύσω.

ΤΙΜΑΙΟΣ. Θὰ σὲ τιμωρήσουν διὰ προστίμου. ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Θὰ τὸ πληρώσω, ἀλλὰ θὰ ἐκδικηθῶ τὸν σκύλον μου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Θὰ τὸν ἐκδικήθῃς! τὸν ἡγάπας λοιπὸν; ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Δὲν τὸ ἐγνώριζες, Σώκρατες;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Ἐγνώριζον ὅτι ὁ σκύλος σὲ ἡγάπα καὶ οὐδὲν πλέον.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Καὶ ἐγὼ τὸν ἡγάπων. Ζῶν περιφνημον, διὰ τὸ κάλλος τοῦ ὁποῖου ἔκαμαν λόγον ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Διατί λοιπὸν πρὸ τινος τοῦ ἔκοψες τὴν οὐράν;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Διότι δὲν ἐγένετο πλέον λόγος δι' αὐτόν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Καὶ ἤθελες νὰ δώσῃς εἰς τοὺς συμπολίτας σου νέον ἀντικείμενον συνομιλίας;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ὁμολογῶ, Σώκρατες, ὅτι ἀγαπῶ νὰ ἐνδιαχολῶμαι περὶ ἐμοῦ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Ἡ περὶ τοῦ σκύλου σου. Καὶ ὅμως μᾶς ὅτι ἀπὸ γῆς δὲν γίνεται πλέον λόγος διὰ τὴν ἐγγείρισιν. Ἐν Ἀθήναις μετὰ τρεῖς ἡμέρας πᾶσα νέα εἰδησις παρέρχεται. Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ σκύλος ἀπέθανε θὰ γίνῃ καὶ πάλιν λόγος ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὥστε ὀφείλεις εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν δούλον διότι σ' ἐξυπηρετῆσε.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Καὶ τί τοῦ ἔκαμεν ὁ ταλαίπωρος σκύλος μου;

ΤΙΜΑΙΟΣ. Τοῦ εἶχεν ἀρπάσῃ τὸν πλακοῦντά του.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Νὰ σκοτώσῃ ἕνα σκύλον ἀπὸ θυμὸν! ὅποια σκληρότης!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Τὸ εὐρίσκεις σκληρότερον ἢ νὰ τοῦ κόψῃς τὴν οὐράν ἀπὸ ἰδιοτροπίαν;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ (ἀμνηχανῶν). Σώκρατες...

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Καὶ πότε νομίζεις ὑπέφερε περισσότερον, ἀπὸ τὴν ῥάβδον τοῦ δούλου ἢ ἀπὸ τὴν μάχαιραν τοῦ κυρίου;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ἐγὼ ὅμως τὸν ἄφησα νὰ ζήσῃ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Καὶ ὁ δούλος τὸν ἡλευθέρωσε.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Τὸν ἡλευθέρωσε;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Σὺ τὸν ἐφύλαττες διὰ τὰς ἰδιοτροπίας σου. Ὁ δούλος τὸν ἔστειλεν εἰς τόπον ὅπου δὲν θὰ δύνασαι νὰ τὸν ἐνοχλήῃς. Ὁ σκύλος εἶνε εὐτυχῆς καὶ θὰ γίνεταί λόγος περὶ αὐτοῦ, ὥστε σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω, ὡφείλεις χάριν εἰς τὸν δούλον.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ἀληθῶς, Σώκρατες, δὲν ἤξεύρω τί ἔχεις, ἀλλὰ ἅμα σὲ πλησίονη κανεὶς λαμβάνει ψυχὴν νέαν. (Ἐπαναθέτει τὸ ἔξφορ εἰς τὴν θήκην του).

ΤΙΜΑΙΟΣ. Αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἔλεγα πρὸ ὀλίγου.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ξεύρεις τί συμβαίνει, Τίμαιε; Ἄμα τὸ λογικὸν μας μᾶς ἐγκαταλείπει πηγαίνει εἰς τὸν Σωκράτην καὶ δι' αὐτὸ τὸ εὐρίσκωμεν πλησίον του.

ΤΙΜΑΙΟΣ. Δὲν ἔχει καθόλου ἄδικον, Ἀλκιβιάδης.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ (ἀνοίγων τὴν θύραν τῆς οἰκίας). Ἐξέλθε, Μίλων. Νομίζω ὅτι δὲν ἔχεις πλέον τί νὰ φοβηθῇς, διότι τὸ λογικὸν καὶ ἡ ὀργὴ δὲν μένουσι ποτὲ μαζί καὶ ἅμα ἐπανερχεται αὐτὸ ἐκείνη φεύγει.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οἱ αὐτοί, Μίλων, ὁ ΣΚΥΛΟΣ τοῦ Ἀλκιβιάδου.

(Ὁ Μίλων ἐξέρχεται τοῦ οἴκου καὶ προχωρεῖ ταπεινῶς. Συγχρόνως ἔρχεται ὁ σκύλος τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ πηδᾷ περὶ τὸν κύριόν του).

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ὁ σκύλος μου! (Τὸν χαϊδεύει).

ΜΙΛΩΝ (Κατ' ἰδίαν). Δὲν ἀπέθανε. Δόξα τοῖς θεοῖς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Λοιπὸν, Ἀλκιβιάδης, τί λέγεις; Ἄν ἐφόβους τὸν δούλον ὁ ὁποῖος δὲν ἐφόβουσε τὸν σκύλον;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Διατὶ νὰ μὲ εἰποῦν ψευδὲς πρᾶγμα;

ΜΙΛΩΝ. Δὲν ἦτο ψεῦδος, Ἀλκιβιάδης, πραγματικῶς

ἐκτύπησα τὸν σκύλον σου καὶ ἐγὼ τὸν ὑπέθετα νευμένον.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Τότε σὲ λυποῦμαι, φίλε μου, δὲν θὰ σὲ ἀφήσῃ βέβαια χωρὶς ἐκδίκησιν. Ἰδὲ πὺρ σὲ κυττάζει. Ἄν δὲν τὸν ἐκρατοῦσα ἀπὸ τὸν λαγὸν δέτην του θὰ σὲ εἶχε φάγῃ. (Ὁ σκύλος βρυχᾷ ὑποκώφως). Ἄν μπόρῃς κατὰφερέ τα μαζὶ τὰ

ΜΙΛΩΝ (γορυπετῶν πρὸ τοῦ σκύλου). Μὲ συχωρεῖς, κύριε σκύλε, ἤμουν πολὺ θυμωμένος ὅταν ἐκτύπησα καὶ ὁ θυμὸς εἶνε κακὸν πρᾶγμα. Μὲ συχωρεῖς. (Ὁ σκύλος βρυχᾷ ἀκόμη, ἀλλὰ κατ' ὀλίγον παύει, προσβλέπει τὸν κύριόν του καὶ ὁ σκύλος γλύφει τὴν χεῖρα τοῦ δούλου).

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ (Ἐκπληκτός). Τὸν συγχωρεῖ!

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Δὲν σὲ εἶχε καὶ σὲ συγχωρήσῃ;

ΜΙΛΩΝ (ἔνθους). Ἄ! τί καλὸς σκύλος! (τὸν χαϊδεύει). Ὅταν πεινᾷς καὶ θέλεις τὸν πλακοῦντά σου

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Ὁ σκύλος σου, Ἀλκιβιάδης, δίδει τὸν λὸν παράδειγμα εἰς ἐκείνους ποὺ ἐδάρησαν.

ΤΙΜΑΙΟΣ. Καὶ ὁ Μίλων εἰς ἐκείνους ποὺ ἐδάρησαν (Τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸν δούλον). Συγχωρήσῃς Μίλων. Σὺ ὁ ἴδιος εἶπες ὅτι ἡ ὀργὴ εἶνε κακὸν πρᾶγμα.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Καὶ ἡ ματαιότης καὶ ἡ λαιμαργία ὅλα τὰ ἐλαττώματα εἶνε κακά. Τὰ ἀποτελέσματα ὅμως τῆς ὀργῆς εἶνε τρομερώτερα ἐπειδὴ εἶνε κατὰ φύσιν. Δὲν πρέπει κανεὶς νὰ πράττῃ τίποτε ἐνῷ ὁ νοῦς εἶνε σκοτισμένος.

(Berthe Vadier)

ΔΙΣΘΟΡ

Η ΚΥΡΑ ΣΟΦΟΥΛΑ

Ἡ μικρὰ Σοφία ἦτο πολὺ ὠραῖον κοράσιον. Ἦτο παχουλόν, εἶχεν ὠραῖα ῥοδοκόκκινα μάγουλα κατὰσπρα ὀδόντια καὶ εὐμορφα καὶ μακρὰ μαλλιά.

Ὅχι μακρὰν ἀπὸ τὴν κατοικίαν τῆς Σοφίας κατῴκει μία γρηοῦλα.

Ἡ γρηοῦλα ἐπερνοῦσε σχεδὸν καθ' ἡμέραν ἀπὸ τὴν θύραν τῆς Σοφίας.

Τὰ καλὰ παιδιὰ χρεωστοῦν νὰ σέβωνται τοὺς γέροντας καὶ νὰ τοὺς λυποῦνται διότι δὲν ἠμποροῦν πλέον νὰ τρέξουν, οὔτε νὰ ἰδοῦν καλὰ. Ἀλλ' ἡ Σοφία δὲν ἦτο καλὸν κοράσιον. Ἐπερίπαιζε πάντοτε τὴν καίμενην τὴν γρηοῦλαν, ὅταν τὴν ἐβλεπε νὰ περνᾷ.

— Γιὰ ἰδέτε, ἔλεγεν ἡ Σοφία, πῶς πάγει καμπουριαστὰ ἡ κυρὰ Ταρσῆ.

Κρατεῖ κ' ἓνα ῥαβδί 'ς τὸ χέρι γιὰ ν' ἀκουμβᾷ. Καὶ τὰ μάτια τῆς εἶνε θολὰ καὶ δὲν βλέπουν. Καὶ τὸ πρόσωπό τῆς ἔχει ὅλο ζαρωματιές. Καὶ οὔτε ἓνα δόντι δὲν ἔχει. Καὶ τὰ χέρια τῆς τρέμουν. Καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ περι-

πατήσῃ καὶ μοιάζει μὲ μικρὸ παιδί ποῦ ἀκόμη δὲν ἔμαθε νὰ κάμῃ τατά. Καὶ τὰ μαλλιά τῆς τῆς ἐπεσαν κι' αὐτὰ σὰν τὰ δόντια τῆς.

Ὁ καιρὸς περνᾷ. Οἱ ἄνθρωποι εἶνε νέοι, ἀλλὰ γρήγορα γηράσκουν.

Ἐπέρασαν ἐβδομῆντα χρόνοι, καὶ ἡ Σοφία ἔγινε γρηοῦλα, καὶ δὲν τὴν ἔλεγον πλέον Σοφίαν, ἀλλὰ κυρὰ Σοφοῦλαν. Τὰ μαλλιά τῆς ἔσπρισαν καὶ τὰ περισσότερα ἐπεσαν. Τὰ μαλλιά τῆς ἀδυνατίσαν καὶ δὲν ἐβλεπαν. Δὲν ἠμποροῦσε οὔτε νὰ τρέξῃ πλέον. Τὸ δέριμα τοῦ προσώπου τῆς εἶχε ζαρώση. Τὰ χέρια τῆς ἔτρεμαν ὡς ἂν καλάμι. Κανένα ὀδόντι δὲν τῆς ἔμεινεν εἰς τὸ στόμα τῆς. Μάλιστα εἶχε κωφὰ καὶ κετὰ.

Ἀλλὰ τώρα πολὺ θὰ ἔλυπεῖτο ἡ κυρὰ Σοφοῦλα, ἂν κανὲν κοράσιον τὴν ἐπερίπαιζε διὰ τὰ γηρατειὰ τῆς, ὅπως αὐτὴ ἄλλοτε ἐπερίπαιζε τὴν κυρὰ Ταρσῆν.

Ἐ. Χαϊδεύει.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ Α. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ

[Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ]

ΔΕΝ ΚΡΥΩΝΕΙ ΕΥΚΟΛΑ

Βεβαίως δὲν θὰ ἠθέλετε νὰ κατοικήτε εἰς τὴν Λαπωνίαν, τὴν Ἰσλανδίαν, τὴν Σπιτσεβέργην, τὴν Γροιλανδίαν, δηλὰ δὴ εἰς χώρας αἱ ὁποῖαι δὲν βλέπουσι τὸν ἥλιον ἐπὶ ἐξ ὅλους μῆνας, ἢ τῶν ὁποίων οἱ ποταμοὶ παγώνουσι καὶ ἡ γῆ εἶνε χιονοσκεπὴς ὅλον σχεδὸν τὸ ἔτος, ἢ ὅπου μόλις φύονται ὀλίγα τινὰ χόρτα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἢ ὅπου δὲν ὑπάρχουσιν ἄνθη καθόλου.

Ἄ! καὶ μόνον νὰ το συλλογίζεται τις τρέμει καὶ ἀνατριχιάζει!

Καὶ ὅμως ὑπάρχουσι ζῶα, τὰ ὁποῖα δὲν τα μέλει διὰ τὸ ψυχρὸς. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ τὸ πτηνὸν τοῦ ὁποῖου βλέπετε τὴν εἰκόνα. Εἶνε ἀγρία πάπια τῶν ὑπερβορείων χωρῶν, καὶ εἶνε ὀλίγον μεγαλύτερα τῆς γνωστῆς πάπιας, δὲν ἔχει ὅμως τὸ λαμπρὸν χρυσοπράσινον χρῶμα τῆς, ἔχει χρῶμα λευκὸν τεφρόχρουν καὶ μαῦρον.

Πῶς! θὰ με ἐρωτήσετε, τὸ πτηνὸν τοῦτο εἰμπορεῖ νὰ ζῇ εἰς τόσον ψυχρὰς χώρας, ὅπως ἐκείνας τὰς ὁποίας ἀνεφέρατε ἀνωτέρω εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔργου τούτου; Βέβαια δὲν θὰ κρυώνει εὐκολα!

Καὶ πράγματι δὲν κρυώνει εὐκολα, καὶ θὰ νοήσετε εὐθὺς τὸ διατί.

Δὲν κρυώνει εὐκολα, διότι ἡ πάπια αὕτη ἔχει ὑπὸ τὰ πτερά τῆς πτίλον, δηλὰ δὴ πούπουλον, λεπτότατον καὶ μαλακώτατον. Διὰ τοῦ πτίλου τούτου κατασκευάζονται τὰ μαλακὰ σκεπάσματα τῶν ποδῶν τὰ ὁποῖα λέγονται ἐδρεδόν, τοῦτ' ἔστι πτίλα τοῦ πτηνοῦ ἐδρ' διότι ἐλησμόνησα νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι τὸ

πτηνὸν ὀνομάζεται ἐδρ' εἰς τὴν πατρίδα του. Λοιπὸν τὸ πτίλον τοῦτο ἐμποδίζει νὰ αἰσθανθῇ ψυχρὸς ἡ ἀγρία πάπια τῶν ὑπερβορείων χωρῶν.

Δέν μου λέγετε, ἔχετε πεῖς ἐδρεδόν;

Ὅχι βέβαια, δὲν ἔχετε, καὶ κάμνετε πολὺ

καλὰ. Διότι εἰς τὴν ἡλικίαν σας προτιμότερον νὰ μὴ τὸ μεταχειρίζεσθε, ἐκτὸς μόνον ἐὰν εἰσθε ἄρρωστοι. Ἀφήσατέ το εἰς τοὺς γονεῖς σας, ὥς το μεταχειρίζονται οἱ ἡλικιωμένοι καὶ οἱ φιλάσθενοι καὶ εἶνε εἰς αὐτοὺς εὐτύχημα ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὸν κόσμον πτηνὸν τὸ ὁποῖον χορηγεῖ εἰς αὐτοὺς τὸ πτίλον του.

Ἰδοὺ δὲ πῶς τὸ λαμβάνουσι τὸ πτίλον.

Αἱ ἀγριαὶ πάπια κατασκευάζουσι τὰς φωλεὰς τῶν μεταξὺ τῶν βράχων τῶν βρεχομένων ὑπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ ἐκεῖ ἡ θήλεια γεννᾷ τὰ φῶ τῆς.

Τὰ ἐπιδράζει δὲ, δηλὰ δὴ τὰ κλωσά ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Ἀλλὰ ἔρχεται καὶ ἡ πείνα καὶ ἀναγκάζει τὴν δυστυχῆ μητέρα νὰ ἀφήσῃ τὰ φῶ τῆς, καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τροφήν νὰ φάγῃ· διότι τίς θὰ τῆς ἐτοιμάσῃ τὸ φαγητόν;

Διὰ νὰ μὴ κρυώσουν δὲ τὰ φῶ ἀποσπᾷ τὸ πτίλον τὸ ὁποῖον σκεπάζει τὴν κοιλίαν καὶ τὸ στῆθος τῆς καὶ το ἀπλώνει ἐπὶ τῶν φῶν.

Ὁ ἄνθρωπος δὲ ὅστις συνάγει τὸ πτίλον, παραμονεύει ἐκεῖ πλησίον, καὶ καθὼς ἴδῃ τὴν

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΑΓΡΙΑΣ ΠΑΠΙΑΣ ΤΩΝ ΥΠΕΡΒΟΡΕΙΩΝ ΧΩΡΩΝ

μητέρα απομακρυνόμενην ἐκ τῆς φωλεᾶς, τρέχει καὶ ἀρπάζει τὸ πτῖλον τὸ ὁποῖον ἡ δυστυχὴς μητέρα ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ σώματός της διὰ τὴν σκεπασθῆναι τὰ πόδια της!

Ὅταν ἐπανέλθῃ ἡ μητέρα, βλέπει ὅτι λείπει τὸ πτῖλον· δὲν κἀθεταὶ δὲ νὰ λυπηθῇ καὶ νὰ θρηνῇ, διότι τί ὠφελεῖ ἡ λύπη καὶ ὁ θρήνος ὅταν χάσῃ τις, ἀλλὰ παρρηθὺς ἀποσπᾷ ἄλλο πτῖλον ἐκ τοῦ σώματός της καὶ σκεπάζει τὰ πόδια. Καὶ τοῦτο ἐπαναλαμβάνει ἀργ-

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Ἀμαλία ἀφῆκεν ἐν μῆλον ἔμπροσθεν τοῦ μεγάλου καθρέπτου καὶ ἰδὼν τοῦτο ὁ ἀδελφὸς της Μάρκος τὸ ἔβραγε. Μετ' ὀλίγον ἔρωτᾷ ἡ Ἀμαλία·

— Τί ἔγινε τὸ μῆλον μου;
— Παραμέσα, παραμέσα εἰς τὸν καθρέπτην κύτταζε, θὰ τὸ βρῇς! ἀπαντᾷ ὁ Μάρκος.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ἡπειρωτικοῦ Ἀστέρου.

— Νῆκο, διατί εἰς τὰς λέξεις Γενική καὶ Δοτική θέτεις περισπωμένην; ἔρωτᾷ ὁ διδάσκαλος· ὁρᾷαν θέλουν.

— Διατί ὁρᾷαν, ἀφοῦ ὁ κανὼν λέγει ὅτι ἡ μακροκατάληκτος Γενική καὶ Δοτική τονίζονται ἐπὶ τῆς ληγουσῆς περισπᾶται; ἀπαντᾷ ὁ Νῆκος μετ' ἐκπλήξεως.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀρειῶ.

Ὁ Γιάννης ἐπιστρέφων ἀπὸ τοῦ σχολείου μετ' ὅν σάκκον ἐπ' ὤμου σταματᾷ ἔξωθεν ζαχαροπλαστείου καὶ παρατηρεῖ μετὰ πόθου τὰ γλυκίσματα.

γύστως ὅσας οἱ ἀρπαγες ἀρπάζωσι τὸ πτῖλον.

Καὶ ὅταν σωθῇ τὸ ἰδικόν της πτῖλον, ἀποσπᾷ ὁ πατήρ τὸ πτῖλον τοῦ ἰδικοῦ του σώματος. Εἶνε δὲ τοῦτο λευκότερον ἀλλὰ ὄχι τόσο λεπτόν καὶ μαλακόν ὥπως τὸ τῆς συντροφῆς τοῦ γονέων καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ ζῶα; Πῶς νὰ μὴ τα ἀγαπᾷ τις καὶ νὰ μὴ τα θαυμάζῃ, ἀφοῦ δεικνύουσι τόσην ἀγάπην εἰς τὰ μικρὰ τῶν Πάνος

— Ἐ, Γιάννη, πῶς σοῦ φαίνονται τὰ γλυκὰ μου, λέγει ὁ ζαχαροπλάστης ὁ ὁποῖος κάμνει τὸν γραμματιστὸν δὲν ἀμφιβάλῃ ὅτι εἰσαι τώρα εὐχτικῆς ἐγκλίσεως.

— Ναί, τοῦ λέγει ὁ Γιάννης· ἂν ἦσο καὶ σὺ δοτικῆς πτώσεως...

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ἀνθούλου.

— Διατί, μαμά, ὅταν βρέχει δὲν βγαίνει ὁ ἥλιος; ἔρωτᾷ ἡ μικρὰ Ἐλένη μίαν βροχερὰν ἡμέραν.

— Δὲν τὸ καταλαμβάνεις, καίμην! τῇ λέγει ὁ ἀδελφὸς της Περικλῆς· δὲν τὸν ἀφίνει ὁ Θεὸς νὰ ἔβγῃ διὰ τὴν βραχὴ καὶ σθύσῃ.

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἐλλᾶδος.

Λογικὴ μικροῦ παιδίου:

— Δὲν μοῦ εἶπες, μαμά, ὅτι ἂν ἤμουν φρόνιμος θὰ μὲ ἐδίδεις ὁ, τι θὰ σοῦ ζητούσα;

— Ναί, παιδί μου, σοῦ τὸ εἶπα.

— Δῶσ' μου λοιπὸν τὴν ἄδειαν νὰ μὴ εἶμαι πλέον φρόνιμος.

Ἐστᾷ ὑπὸ Ἀριάνης Μισούλ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»,

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ σφίγγει φιλικώτατα τὴν χεῖρα τοῦ Κατεργαράκου ὁ ὁποῖος συνθέτει τὸσον πρωτοτύπους καὶ ὠραίαις πνευματικῆς ἀσκήσεως. Ὁμοίως· σφίγγει φιλικώτατα τὴν χεῖρα τῆς Σοφίας Γελοῦτης καὶ τῆς Μικρούλας Τραλαλά, τὰς ὁποίας μετὰ χαρὰν μου ἐπαναβλέτω φαιδράς καὶ χαριέτσας· τοῦ Πολεμιστοῦ τοῦ 1821, ὃν εὐχαριστῶ διὰ τὰς προσπάθειάς του πρὸς αὔξησιν τῶν φίλων μου καὶ παρακαλῶ νὰ μοῦ φιλήσῃ τὴν ἐξαδέλφην του καὶ νὰ τῆς εἴπῃ ὅτι μ' ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν της Γλυκεῖα Ἀγρὴ καὶ πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω ἀλληλογραφίαν μαζὶ τῆς· τοῦ Καπετὰν Κουπιᾶ, ὃν διαβεβαίω ὅτι ἡ εὐχὴ του ὅπως τὸ περιοδικόν μου ὑπερβῇ καὶ τὸ ἑκατοστὸν ἔτος· τῆς ἐκδόσεώς του θὰ πραγματοποιηθῇ, ὥστε ὅταν θὰ γράψῃ τὴν διαθήκην του μὴ λησμονήσῃ τὴν συστήσῃ εἰς τὰ ἐγγονάκια του καὶ τὰ δισεγγονάκια του καὶ τὰ τρισεγγονάκια του νὰ τὸ πέρουν καὶ αὐτὴ· τῆς Σεριτενυμένης, ἣν τὰ ὠραῖα φυλλάδια ὅπου μοῦ ἔσπευον ἄλλοτε συχνάτα ἐπαναφέρουν εἰς τὴν μνήμην μου ὡς εἰλικρινὴ καὶ ποθητὴν φίλην· τοῦ Ἀετοῦ τῶν Χιονοσκεπῶν (Ὁρέων, ὃν καλῶς ἐπληροφόρησεν ὁ ἀγαπητὸς μου ἀδελφός το· ὅτι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἐπαινέει καὶ ἀγαπᾷ ἐκείνους· οἵτινες προσπαθοῦν νὰ γίνωσι καλλιτέρι· ἀπὸ ὅ, τι εἶνε· τοῦ Νέου Ἡρακλέους, ὅστις φαίνεται παιδί μετὰ κρίσιν καὶ φιλομουσίαν· τοῦ Ἀρησιλάου Γιαννακοπούλου, ὅστις δύναται νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν τῶν λύσεων ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ μοῦ στέλλῃ μόνον ὅσας λύσεις εὐρίσκει μόνος του

καὶ νὰ μὴ ἀντιγράψῃ καμμίαν ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του· τοῦ Γεωργίου Ἀρχαυλάκη, ὅστις εἰς προσεχὲς φυλλάδιον θὰ ἴδῃ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν διηγήματος· τῆς Σκύλλης-Χαροῦδωρος, ἣν δέχομαι εὐχαρίστως εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου, διότι εἶμαι βεβαίως ὅτι μετ' ὅλον τὸ προμερὸν ψευδώνυμον εἶνε ἀξιοκίνητος· τῆς Ἀργυρίου, ἣς τὸ γλυκὺ ψευδώνυμον πολὺ μ' ἀρέσει καὶ εἰς οὐδεμίαν ἄλλην ἀνήκει· τῆς Ἐξόδου τοῦ Μεσσηνίου, ἣς μετ' ὀλίγον θὰ ἴδῃ καὶ τοῦ 19ου διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων τὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα μόνον ἐνεκα τῆς ἐπισωρεύσεως πολλῆς ἐργασίας εἰς τὸ Γραφεῖόν μου δὲν ἐδημοσιεύθησαν ἀκόμη· τοῦ Δ. Α. Παράγου, διὲν τὰ φυλλάδια τοῦ 1880 θὰ τὰ λάβῃ ὅταν ἀνατυπωθῶν καὶ ἂς μὴν ἀνησυχῇ· τῆς Βασιλικῆς Κοτσέλοπούλου, ἣς ἂν ἐξακολουθήσῃ νὰ στέλλῃ λύσεις θὰ ἴδῃ τὸ ὄνομα τῆς ὅταν δημοσιεύθωσιν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων· τῆς Ἐλένης Ἀμπαροπούλου, ἣς μετὰ χαρὰς ἔλαβα τὴν κομψὴν ἐπιστολήν· τοῦ Ἰακώβου Ὁμοῦ, ὃν τὸσον συνεκίνησεν ἡ ἱστορία τοῦ Τωδῆ· τοῦ Κ. Γκιᾶτη, ὅστις ἂν ἀναγνώτῃ προσεκτικῶς τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων θὰ ἐνόησεν ὅτι δικαιούται καὶ αὐτὸς νὰ συναγωνισθῇ· τοῦ Πρώτου Σωματοφύλακος, ὅστις καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀκόμη ἐπεξετέλει τὴν ἐνεργείαν του πρὸς αὔξησιν τῶν φίλων μου· τοῦ Ἀνδρέου Μόρφου, ὅστις ἂν ἐξακολουθῇ νὰ γράφῃ εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ φύλλον χάριτος ὅλας τὰς ἀποστολάς, διατρέχει

τὸν κίνδυνον νὰ παραπέσουν καμμίαν φορὰν αἱ λύσεις του, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ λαμβάνω γνώσιν τῶν ἄλλων συνθέσεων του ὅταν τὰς γράφῃ εἰς τὸ ἴδιον τεμάχιον χάριτος μετὰ λύσεις του· τοῦ Ἀνθού τοῦ Ἀγροῦ, τὸ ὁποῖον αὐτὴν τὴν φορὰν ἐπέτυχεν εἰς τὸ ψευδώνυμον· τοῦ Αἰθρίου Ὀυρανοῦ, παρ' οὗ μὲ χαρὰν μου ἔμαθα ὅτι εἶνε εὐχαρίστημένος ἐκ τῆς νέας διαμονῆς του· τοῦ Κ. Βασαρδάνη, Γ. Κατσιμπα, Γρηγορίου Δ. Βαρβέρη καὶ Σωτηρίου Φωστηροπούλου, οὓς δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου.

Πολὺ παρὰ πολὺ μετ' εὐχαρίστησαν αἱ δύο σου ἐπιστολὴς τὰς ὁποίας μετὰ τὸσον μακρὰν σιωπὴν σου ἔλαβον, προσριστάτη μου Ἀμφιτρίτη· δὲν ὑπέθετα ποτὲ ὅτι μετ' ἐλθόντος ἄλλ' εἶχα φοβεράν κνησυχίαν μήπως ἦσο ἀσθενής· ὅταν ὅμως εἶδα ὅτι τὰ ταξίδια καὶ τὰ δῶρα καὶ οἱ διαγωνισμοὶ εἰς τὰ μαθήματα ἦσαν τὸ μόνον ἐμπόδιον νὰ μοῦ γράψῃς ἡτύχασα καὶ εὐχαριστήθηκα πολὺ πολὺ· ὅτι εἶμαι λίαν εὐτυχής, ἂν ἡ φίλη σου Λουκία γίνῃ καὶ ἰδικὴ μου φίλη. Τὴν νύκτα σου φωτογραφίαν περιμένω ἀνυπομονῶν.

Ἐ! μὰ ὅχι πάλιν ἔτσι νὰ μοῦ γράφῃς, ἀγαπητὴ μου Ἀλκυὼν· εἶπα ὅτι ὅσοι μετὰ ἀγαπῶν εὐρίσκουν πάντα κατὰ καὶ μοῦ γράφουν, ἀλλὰ δὲν ὑπέθετα ποτὲ ὅτι τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ θὰ εὐρίσκεις θὰ ἦσαν τέτοιαις βαθεῖαις ἐλλήνικα· ποῦ τῆς ξετύπωνες, καλὴ! εἶνε πανάρχαιες. Περιμένω ἀνυπομονῶνς νὰ μοῦ τὰς ἐξηγήσῃς εἰς τὴν γλῶσσάν σου ὁμιλοῦμεν.

Μὴν ἀμφιβάλῃς, Νίκη μου, ὅτι αἱ πνευματικαὶ σου ἀσκήσεις θὰ δημοσιευθῶν, ἂν εἶνε καλαὶ, ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρά των.

Τὸ γνωρίζω, φίλτατε Εὐέλπι, ὅτι εἶσαι ἀρχαιοτάτος συνδρομητὴς μου, καὶ ἀποροῦσα μάλιστα πῶς, ἐνῶ εἶσαι τὸσον φιλόμουτος, δὲν μοῦ ἔγραψες. Τώρα θὰ μοῦ γράψῃς τακτικά. Ναί;

Ἄν θέλῃς νὰ δημοσιεύω πνευματικὰς ἀσκήσεις μετὰ τὸ ὄνομα σου, φίλε μου Πέτρε Σχίμφλε, πρέπει νὰ προσπαθῇς νὰ συνθέτῃς νέας, ἰδικὰς σου, ὅχι νὰ μοῦ στέλλῃς γνωστάς καὶ δημοσιευμένας μυριάκις εἰς ἄλλα περιοδικά.

Τέτοια καλὰ κοριτσάκια ὥσάν ἐσέ, μικρούλκι μου Ἀθῶν Περιστερά, τὰ ἀγαπῶ πολὺ καὶ τὰ συσταίνω καὶ εἰς ὅλους τοὺς φίλους μου νὰ τὰ ἀγαπῶν καὶ αὐτοί. — Λοιπὸν, φίλοι μου, σὰς συνιστῶ τὴν Ἀθῶν Περιστεράν, κατοικὸν Πατρῶν· ἂν καὶ εἶνε μικροῦλα ἀκόμη, 8 ἐτῶν μόλις, περιμένει πάντοτε μετὰ ἀνυπομονήσιν πότε νὰ λάβῃ τὸ περιοδικόν μου καὶ ἅμα τὸ λάβῃ διαβάξῃ πρῶτα τὰ πρῶτα τὴν ἀλληλογραφίαν μου, ἔπειτα ὅλες μου τὰς ἄλλας ἱστορίας καὶ ἀμέσως ἔπειτα πολεμᾷ νὰ λύσῃ τὰς περισσοτέρας πνευματικὰς ἀσκήσεις ἀπ' ὅλους· ἀγαπᾷ ὅλα τὰ φιλομαθῆ παιδία. Καὶ βέβαια! ἀφοῦ καὶ αὕτη εἶνε φιλομαθής.

Πῶς δὲν εἰσεύρω, Ἀκακία μου, πόσον εἶσαι εὐτυχής διότι ἔγινες συνδρομητριά μου; τὸ εἰσεύρω, πολὺ τὸ εἰσεύρω, διότι αὐτὸ αἰώνιως προσπαθῶ, πῶς νὰ κάμω εὐτυχῆς τοὺς φίλους μου· ἀλλὰ σὺ εἰσεύρεις πόσον εἶμαι καὶ ἐγὼ εὐτυχής ὅταν λαμβάνω ἐπιστολάς ἀπὸ τοὺς φίλους μου; Ἄν τὸ εἰσεύρῃς, γράφε μου λοιπὸν συχνά.

Ἄν σὰς ἡρώτα κανεῖς, ποῖον ἀγαπᾷς πλεονάζον, τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ἢ τὰ γλυκὰ; τί ἠθέλατε ἀπαντᾷς; Μὴ μοῦ τὸ λέγετε, διότι τὸ μαντεύω. Ὁ Διαβολάχος ὅμως φαντασθῇ τί θυσίαν κάμνει! τοῦ παρουσιάζουν ἕνα μεγάλο-μεγάλον γλυκὸ, τόσο! καὶ ἐνὶ φύλλον τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, καὶ τοῦ λέγουν, «Διαβολάχο, διάλεξε καὶ πάρε» καὶ αὐτὸς καθὼς βλέπει τὸ τριανταφυλλὶ φορεματάκι ὁρμᾷ ἐνθους καὶ ἀρπάζει τὸ φύλλον μου. Φαντασθῇ θυσία! Καὶ τοῦτο μὴ νομίζετε ὅτι τὸ κάμνει διὰ νὰ μετὰ κολακίαν. Ἀφοῦ δὲν εἶμαι παρούσα; Ἄν ἤμην θὰ τοῦ τὸ ἔβλεπα καὶ τὸ γλυκὸ ὡς ἀμοιβὴν τῆς φιλομαθείας του.

Ὁ ἀγαπητὸς μου φίλος Δημήτριος Πολιορκητὴς δύναται νὰ κρατήσῃ τὸ ψευδώνυμον τοῦτο· ἀλλὰ θέλω νὰ μοῦ γράψῃ τακτικά.

Ἀγαπημένη μου Γλυκεῖα Ἑλλάς, ποῦ γράφεις μετὰ τὸσον ἀπαικὸν ἄλλας τὰς ἐπιστολάς σου, δὲν σοῦ τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε ὅτι εἶνε μὲν ὠραῖον τὸ ψευδώνυμόν σου τοῦτο ἀλλὰ τὸ πρῶτον μοῦ ἔρεσκε περισσότερον; Εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου δὲν εἵμπορῶ νὰ ἀπαντήσω χωρὶς νὰ φανῶ ἀκριτόμυθος· Φίλησέ μου πολὺ πολὺ τὸν Θεμιστοκλέα καὶ γράφε μου ἂν ἔγινε πάλιν παχουλὸς σὰν τὸ ἀφράτο γουρουνάκι καὶ ἂν ἐροδοκοκίνησεν τὸ μαγουλάκι του, νὰ χαρῶ. Μετ' ὑπερηφάνειάν μου εἶδα ὅτι ἡ ὠραία διδασκάλισά σου μετὰφράζει εἰς τὴν ἀγγλικήν· εἶπέ της ὅτι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ is very obliged for her kindness.

Μ' ἐμάγευσαν, ἀγαπητὴ μου Ἐλένη Κ. οἱ «τρεῖς μάγοι βασιλεῖς» σου, ἀλλὰ μετὰ λύπην μου σοῦ λέγω ὅτι δὲν θὰ βασιλεύσωσιν εἰς τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ἣν ἀνέγνωσες πολλάκις εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου. Ἄμα μεγαλώσῃς ἀκόμη ὀλίγον καὶ γίνῃς σωωτέρα σοῦ ὑπόσχεταί ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ὅτι διὰ διατάγματός της θὰ σὲ διορίσῃ ἐπιστήμης συνεργάτιδα. Ἐνασχολοῦ λοιπὸν εἰς τὴν φιλολογίαν, μετὰφράζε, γράφε, μελέτα, θησαυρίζε γνώσεις καὶ στέλλε μου νὰ διαβάξῃς τὰ ἔργα σου ὥς νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ γίνῃς ἀξία νὰ σὲ διαβάξουν καὶ ὅλοι οἱ φίλοι μου.

Τὰ ἴδια ἔχω νὰ εἴπω καὶ πρὸς σέ, φίλε μου Ἡρακλῆ Μαφούρη· τὰ ποιήματά σου, τὰ ἐδιάβασα μὲν, δὲν θὰ τὰ δημοσιεύσω δέ.

Πολὺ, παρὰ πολὺ μ' ἐλύπησε, φίλε μου Βασίλειος ἐδὼν Ἀνθῶν, ἡ εἰδησις τοῦ θανάτου τοῦ ἀγαπητοῦ σου πατρός. Ὁ Θεὸς ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν ἀφίνει κανέν πλάσμα του χωρὶς παρηγορίαν θὰ σὲ παρηγορήσῃ καὶ σέ, ἀφοῦ μάλιστα βλέπει ὅτι ἤρχισε νὰ φαίνεται ἡ ἀνδρική σου καρτεροψυχία.

Νὰ καὶ μίαν παρὰ πολὺ σπουδαίαν εἰδήσιν ποῦ ἔχω νὰ σὰς ἀναγγείλω σήμερον· ἀκούσατε καὶ θαυμάσατε τί μοῦ γράφει ὁ ἀγαπημένος μου μικρὸς φίλος Μεγαλὸ Στρογκῶφ: Ἀπεφάσισαν λέγει, αὐτὸς καὶ ὁ ἄλλος μικρὸς φίλος μου καὶ συμμαθητὴς του Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας νὰ ἐκδώσουν καὶ αὐτοὶ παιδικὸν περιοδικόν. Θὰ εἶνε, λέγει, τὸ ἀριστον τῶν παρ' ἡμῖν ἐκδομένων· κατὰλληλον διὰ παιδία, ἐκφῆθους καὶ νεανίας καὶ τὸ πρῶτον φύλλον θὰ ἐκδοθῇ, λέγει, τὴν 1 Μαρτίου. Διὰ νὰ ἐννοήσῃτε πόσον σπουδαία εἶνε τὰ πράγματα, μάθετε ὅτι πεντακόσιαι ἀγγελοὶ ἐξητηθήσαν, λέγει! μάλιστα, κυρία καὶ κύριοι, ἐξητηθήσαν! ἔγω καὶ ἐγὼ μίαν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου καὶ ὅστις θέλει ἂς σπεύσῃ νὰ ἐγγράψῃ, πρὶν ἐξαντληθῇ καὶ αὕτη...

Περὶ τῶν μου φαίνεται, Μαγεμένη Ἀκρογιαλιά, πῶς γίνεταί ἕνα τόσο μεγάλο καὶ γνωστὸν παιδί σὰν τὸν Κωστάκη σας νὰ πιστεύῃ ὅτι ὑπάρχουν πραγματικῶς νεράιδες καὶ βρυκόλακες καὶ νὰ φοβῆται μάλιστα μήπως τοὺς συναντήσῃ. Παιδί μου, Κωστάκη, μόνον εἰς τὰ παραμυθία ὑπάρχουν ἡ νεράιδες καὶ οἱ βρυκόλακες. Πίστευσε ἐμὲ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ποῦ σοῦ τὸ λέγω καὶ μὴ φοβεῖσθαι πλέον.

Ἡ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ἐφέτος, Πυρπολικὸν τοῦ Κανάρη, περιέχει διηγήματα ἐφάμιλλον πρὸς τὴν «Ἀνθοῦλα» καὶ τὴν «Μαρουσίαν». Ὀνομάζεται «Ἡ Νίνα, αἱ ἐξ ἑταίρας της, καὶ οἱ ἐπτά ἐξάδελφοί της». Ἐγγραφοὶ ἀγγλιστὶ ὑπὸ τῆς δικαστικῆς εἰς τὸ εἶδος τῆς ἀμερικανίδος συγγραφέως Λουίζης Μ. Ἀλκώτ, μετεφράσθη εἰς τὴν γαλλικὴν ὑπὸ δύο ἐξόχων συγγραφέων τοῦ Π.-Ι. Στάλ καὶ τοῦ Ι. Λερμών, ἐξελληνίσθη δὲ ὑπὸ τοῦ ἀγαπητοῦ σας συνεργάτου μου κ. Π. Ι. Φέρριπου. ἔχει καὶ παρὰ πολὺ ὠραίαις εἰκόνας καὶ εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ διηγήματα ποῦ μαγεύουν καὶ διαβάσκονται ἀπὸ μικροὺς καὶ μεγάλους ἀπληστώτας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Αι λύσεις θα δημοσιευθῶσιν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Μαρτίου.]

29. Συλλαβόγριφος.

Γράμματα δύο, φίλε μου, κοντὰ κοντὰ ἂν θέσῃς
Τὸ ὄνομα γλυκοῦ ποτοῦ εὐθὺς θ' ἀποτελέσῃς.
'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Πολιτιστοῦ τοῦ 1821.

30. Λεξιγρίφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, τὸ ἄλλο πόλις στρογγυλή.
Τὸ σύνολον μὲ κλάσιν τὴν οἰκουμένην ἀπειλεῖ.
'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Παίδος τοῦ Παναγιώτου.

31. Λεξιγρίφος.

'Σ τοῦ πρώτου μου τοὺς δούχας ἂν πέσῃς, πάει, σήξῃσαι·
Τὸ δευτέρον μου ἦμισυ εἶν' ὁλος διόλου ἴδιον.
Διὰ νὰ βρῇς τὸ δλον μου ποσῶς μὴ βασανίζῃσαι,
Μιὰ πόλις εἶν' ἑλληνική, ὅχι κανέν χωριδίον.
'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Χαλαμπου τοῦ Ρ. Σαράντη.

32. Στοιχειόγριφος.

Τῆς Ἑλλάδος νῆσος εἰμὶ
Καὶ εἰς τὸ Αἰγαῖον κεῖμαι.

'Αν μὲ ἀποκεφαλίσῃς,
Πρόσεξε μὴ μὲ πατήσῃς.

'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀθροιστοῦ τοῦ Ἀνθού.

33. Αἵνιγμα.

Εἰμὶ σοφὸν καὶ ἔμπειρον καὶ σεβαστὸν προσέτι·
Εἰς ἄλλους τώρα βρίσκομαι καὶ 'ς ἄλλους μετὰ ἔτη.
'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Ὀμοδοτοῦ τοῦ Ἀχιλλίου.

34. Αἵνιγμα.

Τέσσαρες ἔχω ἀδελφεῖς, μὰ ἑακουστὲς ἀλήθεια·
Αὐτὴ ἐδῶ 'ς τὴ δύναμι ἐκείνη εἰς τὰ κάλλη·
'Ἡ μία ξεύρει γράμματα καὶ τέχνας ξεύρει ἡ ἄλλη·
'Εγὼ εἶμ' ἡ πιδ μελαγχρινὴ κ' ἔχω φωτιά 'ς τὰ στήθια.
'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Θεοδοσίου τοῦ Θεοδοσιάδου.

35. Κυβόλεξον.

1. "Οπου εἶμ' ἐγὼ εἶν' εὐτυχία.
2. Εἶμ' ἑνας σύνδεσμος ἐγὼ.
3. Ἐμοῦ τὰ ρούχα ἔχουν χρεῖα.
4. Τῆς μάχης μ' εἶχαν ἀρχηγὸ.

'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Μίλανος τοῦ Ἀιστοῦ.

36. Λογοπαίγνιον.

Ποῖα κωμόπολις τῆς Ἑλλάδος κρατεῖ τὰ κλειδιά τοῦ
Παραδείσου;
'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τοῦ Δασῶ.

37. Ἑρώτησις.

Ποῖον εἶνε τὸ μέγιστον τοῦ κόσμου πρᾶγμα τὸ ὁποῖον
ἔχει τὸ μικρότερον ὄνομα;
'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Ἑσπερίας τοῦ Ἀλφας.

38. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζώων.

1. Τὸ χρυσίον ὅστις ἐξεργάζεται ὀνομάζεται χρυσοκόμος.
— 2. Μία ἀσθένεια πολὺ κοστίζει. — 3. Πολὺ διαφέρει ὁ εὐ-
σεβὴς τοῦ ἀσεβοῦς. — 4. Ἰσχυρὸς ἦτο ὁ Σαμφών.

'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Μοσχολοῦ τοῦ Ἑσπερίας.

39. Παίγνιον.

'Αναγνώσατε τὸ κάτωθι ἐπίγραμμα.

ΕΝ

ΘΑΔ

ΕΚΕΙΤΑ

ΙΟΝΕΚΡΟ

ΣΤΟΥΚΟΥΦΙ

ΟΚΕΦΑΛΑΚΗ

'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Κατεργαράκου.

40. Πρόβλημα.

Κυνηγὸς τις ἐθήρευσε 40 διάφορα πτηνὰ, δηλαδὴ κοσ-
σύφους, πέρδικας καὶ ἀγριόχηνες. Τοὺς κοσσύφους ἐπωλ-
σε πρὸς 25 λεπτὰ τὸν ἕνα, τὰς πέρδικας πρὸς δύο δραχμάς
ἐκάστην καὶ τὰς ἀγριόχηνες πρὸς τέσσαρας δραχμάς
ἐκάστην. Ὡς ἀντίτιμον δὲ δλων ὁμοῦ ἐσύνταξε δραχμὰς 40.

Πόσοι ἦσαν οἱ κοσσύφοι, πόσαι αἱ πέρδικες καὶ πόσαι
αἱ ἀγριόχηνες;
'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Κ. Βασιλαράκου.

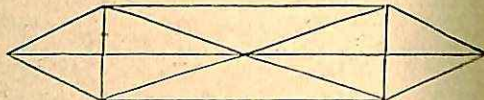
41. Ἀστεῖα παροράματα.

1. Κάθε καλὴ κράσις χάνει τὴν ὑγίαν τῆς ἄμα λὺ-
σὲς ἀπὸ συμφέρον.

2. Ὁ Νεαγὸρας τῆς Ἀγγελικῆς εἶνε μέγας κατεργ-
'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Μουσεῦ.

42. Μονοκονδυλιά.

Διαγράψατε τὸ κάτωθι σχῆμα διὰ μονοκονδυλίας
ῖς νὰ διέλθῃ δις ἀπὸ τὸ αὐτὸ σημεῖον ἢ γραφίς.

'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Μαχίμης τοῦ Ἀκροατοῦ.

43. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀ-
λοῦσιν ὄνομα Μούσης.

1. Κράτος τῆς Εὐρώπης.
2. Θηρίον.
3. Ποταμὸς Εὐρώπης.
4. Θεὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.
5. Πόλις Εὐρώπης.
6. Ἀρχηγὸς ἀρχαίας ἐκστρατείας.
7. Ὁ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀργυροῦ τοῦ Παντολήκου.

44. Γεωγραφικὴ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτε-
λὲς τὸ ὄνομα νήσου τῆς Εὐρώπης.

1. Νῆσος τῶν Κυκλάδων.
2. Κράτος τῆς Ἀσίας.
3. Πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας.
4. Κράτος τῆς Εὐρώπης.
5. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος.
6. Πέλαγος.
7. Σειρὰ ὑψ. ὀρέων.

'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Νικολάου τοῦ Ἀβούρη.

45. Ἑλληνοσύμφωνον.

·ε·ι··ο·ε·ο· — αἰ — αἰ — ἡ — ὦ — ἡ — οὐ — αἰ — αἰ —
·ο· — αἰ — ε· — οὐ — αἰ — αἰ — ἡ — ἡ — ἡ — οὐ — αἰ — αἰ —
·ἡ — Ε· — α·.

'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Πυρπολικοῦ τοῦ Κανάρη.

46. Φωνηεντόλιπον.

Τ — Πδκν — πνμ — ν — ρττν — θδλρν — τ — πν — · — α·
ος — χρσν — ς — κνς — κ — τν — φλν — τς — σ — τν — γπν — πρ
στρν.

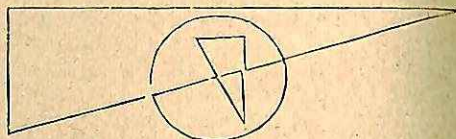
'Εστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀμυριτίου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλαδίῳ τῆς 15 Ἰανουαρίου Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

1. Ἄννα (Ἄν, Νά). — 2. Σπόρος, Πόρος, ὄρος. — 3. λύχνος. — 4. Ἡ Μοῖρα, τὸ μύρον. — 5. Τὸ γράμμα Μ. — 6. Τὸ Μεσολόγγιον. — 7. Λουκιανός.

8.

9. Φασοῦλι τὸ φασοῦλι γεμίζει τὸ σακκοῦλι. — 10. 1. 11. ρίσοι. 2. Λονδῖνον. 3. Ἀθῆναι. 4. Νέα Ὑόρκη. 5. Μόσχα. — 11. Καθότι τὸ μὲν μεγάλο λουκοῦμι τρώγεται τὸ δὲ γάλο-μεγάλο ψέμμα δὲν τρώγεται. — 12. ΚΥΩΝ (1. Κρήνη. 2. Ὑάλος. 3. Ὀκεανός. 4. Νηρηΐς). — 13. ΑΣΙΑ (1. Ἀσία. 2. Σῦρος. 3. Ἰνδός. 4. Αἴγινα). — 14. Ἀγάπη. ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ διότι πάντοτε σὲ συμβουλεύει νὰ πράττῃς καλὸν καὶ νὰ ἀποφεύγῃς τὸ κακόν.

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — ΚΑΤ' ΕΠΙΤΟΜΗΝ ΥΠΟ Π. Ι. ΦΕΡΜΠΙΟΥ

[Συνέχεια · ὅδ. σελ. 33]

Οἱ παῖδες ἔσπεισαν νὰ σύρῃσι τὸ σχοινίον μάλλον καὶ ἐκκλύπτον τὸ πλοῖον, καὶ μετ' οὐ
διὰ νὰ ἐπικναφέρωσι τὸν Βριάν εἰς τὸ πλοῖον, πολὺ θὰ το κατέκλυζον.

Μόνος ὁ Θεὸς ἠδύνατο νὰ βοηθήσῃ τοὺς μι-
κροὺς ναυαγούς. Αἱ δὲ προσευχαί των ἀνεμί-

Πρὶν δὲ παρέλθῃ ἐν λεπτὸν τῆς ὥρας, ὁ
Βριάν ἦτο ἐπὶ τοῦ καταστρώ-
ματος ἀναίσθητος μὲν, ἀλλὰ
ταχέως συνῆλθεν ἐν ταῖς ἀγκά-
λαις τοῦ ἀδελφοῦ του.

Λοιπὸν ἀπέτυχεν ἡ ἀπόπειρα
τοῦ νὰ προσδεθῇ κάλως ἐπὶ τῶν
βράχων. Οὐδεὶς δὲ θὰ ἠδύνατο
νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ μετὰ τινος
πιθανότητος ἐπιτυχίας. Τὰ δύσ-
τηναι παιδία ἐπρεπε νὰ περιμέ-
νωσιν. Ἀλλὰ τί νὰ περιμένωσι;
Βοήθειαν; Καὶ πόθεν καὶ παρὰ
τίνος ἡλπίζον νὰ ἔλθῃ ἡ βοή-
θεια;

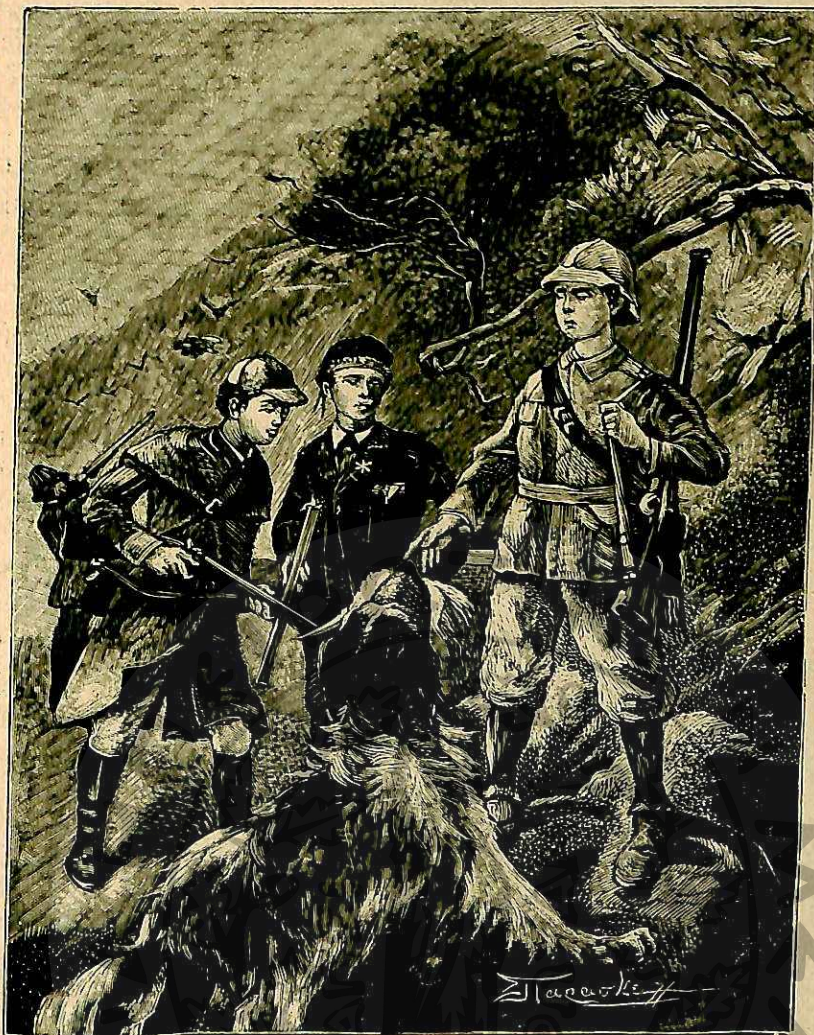
Εἶχε παρέλθῃ ἡ μεσημβρία.
Ἡ παλίσροια ἤρχιζε πάλιν
καὶ τὰ κύματα ἠΐζανον. Ἐπει-
δὴ δὲ ἦτο νοσηνία ὁ σάλος
ἦτο σφοδρότερος ἢ χθές! Ὅθεν
ἐὰν ὁ ἄνεμος ἐστρέφετο ὀλίγον τι
πρὸς τὸ πέλαγος, τὸ πλοῖον ἐκιν-
δύνει νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τῶν
βράχων ὅπου ἦτο πλαγιασμένον.
Θὰ ἤρχιζε πάλιν νὰ πτεροκοπῇ
καὶ ἤθελε περιτραπῇ ἐπὶ τῶν
ὕψων! Ψυχὴ δὲ δὲν θὰ ἐσώζετο
ἐκ τοῦ ναυαγίου τούτου! Καὶ
οὐδὲν μέσον σωτηρίας, οὐδὲν!

Πάντες ἦσαν ἐπὶ τῆς πρύ-
μνης, οἱ μικροὶ περικυκλούμενοι
ὑπὸ τῶν μεγάλων, καὶ παρε-
τήρουν τὴν ἐξογκουμένην θά-
λασσαν καὶ τὰς κορυφὰς τῶν
βράχων οἵτινες ἐξηφανίζοντο ἄλ-
λος μετ' ἄλλον καθ' ὅσον ἀνέβαινον τὰ ὕδατα.

Δυστυχῶς ὁ ἄνεμος ἔπνεε πάλιν ἐκ δυσμῶν
καὶ ὡς τὴν προηγουμένην νύκτα κατεμάστιζε
δεινῶς τὴν ξηράν. Καθ' ὅσον δὲ τὰ ὕδατα
ἐγίνοντο βαθύτερα, τὰ κύματα ὑψοῦντο ἐπὶ

χθῆσαν μετὰ τῶν ἐκ τοῦ φόβου κραυγῶν αὐτῶν.

Ὀλίγον πρὸ τῆς 2 μ. μ. τὸ πλοῖον ἀνορθώ-
θεν ὑπὸ τῆς πλημμυρίδος δὲν ἐκλινε πλέον
ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ τοίχου. Ἀλλ' ἕνεκα τοῦ
σάλου ἡ μὲν πρῶτα προσέκρουσεν εἰς τὸν βυθόν,

ΕΤΟΣ 11^{ον}. — ΤΕΥΧΟΣ 4^{ον}.ΤΟΜΟΣ 15^{ος} — 4

ἀλλὰ τὸ ποδόσπῳμα τῆς πρύμνης ἦτο ἐσφηνωμένον ἐντὸς τῶν βράχων. Μετ' οὐ πολὺ τὰ πτεροκοπήματα ἔγιναν συχνότερα καὶ τὸ πλοῖον ἐκύλισεν ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ τοίχου εἰς τὸν ἀριστερόν. Τόσον δὲ βίαιον ἦτο τὸ κύλισμα, ὥστε τὰ παῖδια ἠναγκάσθησαν νὰ κρατηθῶσι καὶ νὰ συσφιγθῶσι διὰ νὰ μὴ πέσωσιν εἰς τὴν θάλασσαν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὅρος ἀφρίζον ἐπερχόμενον ἐκ τοῦ πελάγους ἐστάθη πρὸ τοῦ πλοίου εἰς ἀπόστασιν διακοσίων τεσσαράκοντα ὀργυίων. Εἶχε δὲ ὕψος ὑπὲρ τοὺς εἴκοσι πόδας. Ἐπῆλθε δὲ ὁρμητικὸν ὡς χεῖμαρρος, κατέκλυσε κατὰ μέγα μέρος τοὺς βράχους, ἐσάλυσε τὸ πλοῖον, καὶ τὸ ἐξώθησεν ὑπεράνω τῶν βράχων, χωρὶς καὶ νὰ ἐγγίῃ ἐπ' αὐτῶν τὸ σκάφος.

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ τὸ πλοῖον ἐν τῷ μέσῳ τῶν παφλασμάτων τοῦ ὑδατίνου ἐκείνου ὄγκου ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς ἄμμου διακοσίους πόδας πρὸ τῶν πρώτων δένδρων, τῶν συμπεπυκνωμένων κάτω τῆς βραχώδους ἀκτῆς.

Ἐκεῖ δὲ ἔμεινεν ἀκίνητον — ἀλλ' ἐπὶ τῆς στερεᾶς γῆς — ἐν ᾧ ἡ θάλασσα ἀποσυρομένη ἀφῆκεν ὅλην τὴν παραλίαν ἐλευθέρην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΤΟ ΠΑΙΔΑΓΩΓΕΙΟΝ ΣΑΙΡΜΑΝ ΕΝ ΛΟΥΚΛΑΝΔΗ,
ΤΑ ΔΕΙΨΑΝΑ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἦτο ἐπισημότερον τὸ «Παιδαγωγεῖον Σαίρμαν» ἐν τῇ Ἀουκλάνδη ἥτις εἶνε πρωτεύουσα τῆς Νέας Ζηλανδίας, σπουδαίας ἀποικίας Ἀγγλικῆς ἐν τῷ Εἰρηνικῷ. Τὸ παιδαγωγεῖον τοῦτο εἶχε περὶ τοὺς ἑκατὸν μαθητάς, Ἀγγλους, Γάλλους, Ἀμερικανούς, Γερμανούς, τέκνα τῶν πρώτων οἰκογενειῶν τῆς χώρας, τέκνα κτηματιῶν, κεφαλαιούχων, μεγαλεμπόρων καὶ ὑπαλλήλων.

Ἡ Νέα Ζηλανδία σύγκειται ἐκ δύο κυρίων νήσων, τῆς Ἰκαναμαὺ ἢ Ἰχθυονήσου πρὸς βορρᾶν, καὶ τῆς Ταβαίπονερου ἢ Γῆς τοῦ Ἰαδεβέρ πρὸς νότον. Χωρίζονται δὲ ὑπὸ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Κούκ καὶ κεῖνται ἐπὶ τοῦ νοτίου ἡμισφαίριου εἰς θέσιν ἀντιστοιχοῦσαν πρὸς τὴν θέσιν ἣν κατέχει ἐπὶ τοῦ βορείου ἡμισφαίριου ἡ Γαλλία καὶ τὰ βόρεια τῆς Ἀφρικῆς.

Ἡ νῆσος Ἰκαναμαὺ ἔχουσα βαθείας ἐντομὰς πρὸς τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος, ἔχει σχῆμα τραπεζίου ἀκανονίστου, τὸ ὁποῖον παρτείνεται

πρὸς τὰ βορειοδυτικά, διαγράφον καμπύλην κατὰ τὴν ἀκρωτήριον Βὰν Διέμεν.

Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς καμπύλης ταύτης, ἔχει ὅπου ἡ χερσόνησος ἔχει πλάτος ὀλίγων μιλίων, εἶνε ὠκεδομημένη ἢ Ἀουκλάνδη. Ἡ πόλις αὕτη λοιπὸν κεῖται ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ ἡ Κόρινθος, ὅθεν καὶ ἐπονομάζεται «Κόρινθος τῆς Μεσημβρίας» καὶ ἔχει δύο λιμένας, τὸν μὲν πρὸς δυσμὰς τὸν δὲ πρὸς ἀνατολάς.

Μία τῶν κυριωτάτων ὁδῶν τῆς πόλεως ταύτης εἶνε ἡ λεγομένη Βασιλικὴ ὁδός· περὶ τοῦ μέσου δὲ τῆς Βασιλικῆς ὁδοῦ κεῖται τὸ «Παιδαγωγεῖον Σαίρμαν».

Λοιπὸν τῇ 15 Φεβρουαρίου 1860 μετὰ μεσημβρίαν ἐξήρχετο ἐκ τοῦ Παιδαγωγείου τοῦτου ἑκατοστὺς παίδων συνοδευομένων ὑπὸ τῶν γονέων των. Ἦσαν δὲ πάντες φαιδροὶ καὶ ἐξάδιζον περιχαρεῖς — πτηνὰ ἀπολυθέντα ἐκ τοῦ κλωβίου των.

Καὶ εἶχον δικαίον τὰ παῖδια νὰ χαίρωσι, διότι ἤρχιζον αἱ διακοπαὶ τῶν μαθημάτων, δύο μηνῶν ἀνεξαρτησία, δύο μηνῶν ἐλευθερία. Τινὲς μάλιστα τῶν μαθητῶν εἶχον χαρὰν μεγαλύτεραν, διότι ἐμελλον νὰ ταξιδεύσωσι χάριν διασκέδασις διὰ πλοίου, τὸ ὁποῖον ἠτοιμάζετο νὰ περιπλεύσῃ τὰς ἀκτὰς τῆς Νέας Ζηλανδίας. Τὸ πλοῖον τοῦτο ὠνομάζετο Σιλῶνι καὶ οἱ γονεῖς τῶν μαθητῶν τὸ ἐμίσθωσαν ἐπὶ ἐξέδομχδας.

Ὡς ἄλλως δύνανται οἱ μαθηταὶ νὰ διδάσθωσι καλλίτερον ὀλίγας ἐβδομάδας τῶν διακοπῶν;

Εἰς τὰ Ἀγγλικά Παιδαγωγεῖα ἡ ἀγωγή τῶν μαθητῶν διαφέρει πολὺ τῆς ἀγωγῆς τῶν ἰδικῶν μας σχολείων. Ἡ ἀγωγή συμβαδίζει μετὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως, καὶ διὰ τοῦτο οἱ μαθηταὶ ἐκεῖ εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐγενεῖς, φιλόφρονες, κομφοὶ καὶ φιλόκαλοι, καὶ ὅπου ἔξισον μάλιστα σημειώσεως, εἶνε πολὺ ὀλίγοι ἐπιρρεπεῖς εἰς τὴν προσποίησιν καὶ τὸ ψεῦδος καὶ ὅταν ἀκόμη πρόκειται νὰ ἀποφύγῃσι διὰ καίαν τινὰ τιμωρίαν.

Οἱ μαθηταὶ δικαιοῦνται εἰς τάξεις καθ' ἡλικίαν. Εἰς δὲ τὸ Παιδαγωγεῖον Σαίρμαν ἦσαν πέντε τάξεις. Καὶ οἱ μὲν τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας τάξεως ὅταν βλέπωσι τοὺς γονεῖς τῶν ἀσπάζονται αὐτοὺς εἰς τὴν παρεῖαν, οἱ δὲ τῆς τρίτης ἀντικλισθῶσι τὸν υἱὸν ἀσπασμὸν διὰ

τῆς θλίψεως τῆς δεξιάς ὡς οἱ τέλειοι ἄνδρες. Ὅθεν οὔτε παιδονόμους ἔχουσιν, οὔτε ἐπιτηρητάς, ἐπιτρέπονται εἰς αὐτοὺς μυθιστορήματα καὶ ἐφημερίδες, ἔχουσι συχνὰς ἐξόδους, ὀλιγίστας ὥρας μελέτης, ἀσκήσεις, γυμναστικὴν, πυγμὴν καὶ διαφόρους ἄλλους ἀγῶνας. Ἀλλ' ὅμως πρὸς περιστολὴν τῆς ἀνεξαρτησίας ταύτης, τὴν ὁποίαν ὅμως σπανίως καταχρῶνται οἱ μαθηταί, εἶνε ἐν χρήσει αἱ σωματικαὶ ποινὰ καὶ μάλιστα ἡ μαστίγωσις. Διότι οἱ νέοι Ἀγγλοσάξωνες δέν το θεωροῦσι προσβολὴν ἐὰν μαστιγῶσιν, καὶ ὑποβάλλονται εἰς τὴν τιμωρίαν ταύτην ἀγογγύστως, ὅταν ἀναγνωρίζωσιν ὅτι εἶνε ἄξιοι τιμωρίας.

Οἱ Ἀγγλοι, ὡς γνωστόν, σέβονται τὰς παραδόσεις, ὅχι μόνον ἐν τῷ ἰδιωτικῷ καὶ τῷ δημοσίῳ βίῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς σχολείοις, ὅσον καὶ ἂν εἶνε ἄτοποι. Φερ' εἰπεῖν οἱ ἀρχαιότεροι μαθηταὶ προθύμως προστατεύουσι τοὺς νεωτέρους, ἐπὶ τῷ ὄρῳ ὅμως οἱ νεώτεροι οὗτοι νὰ ὑπηρετῶσιν αὐτοὺς.

Οἱ νεώτεροι λοιπὸν φέρουσι τὸ πρόγευμα εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους, καθαρίζουσι τὰ ἐνδύματά των, στυλβώνουσι τὰ ὑποδήματά των, ἐκτελοῦσι διαφόρους παραγγελίας. Οἱ μικρότεροι δὲ μαθηταὶ οἱ τῆς πρώτης τάξεως ὑπηρετοῦσι τοὺς τῶν ἀνωτέρων τάξεων μαθητάς καὶ οὐαὶ εἰς αὐτοὺς ἐὰν ἀρνηθῶσι. Διὰ τοῦτο οὐδὲ σέπτονται καὶ νὰ εἴπωσιν ὅχι, καὶ οὕτω πῶς συνηθίζουσιν εἰς πειθαρχίαν ἀγνωστον παρ' ἡμῖν. Παράδοξον ἴσως φαίνεται εἰς ἡμᾶς τοῦτο, ἀλλὰ τὸ ἀπαιτεῖ ἡ παράδοσις, καὶ τὴν παράδοσιν σέβονται οἱ Ἀγγλοι ἀπὸ τοῦ εὐτελεστάτου πολίτου μέχρι τῶν μελῶν τῆς Ἀνω Βουλῆς.

Οἱ μαθηταί, οἵτινες ἐμελλον νὰ ταξιδεύσωσι διὰ τοῦ πλοίου Σιλῶνι, ἦσαν διαφόρων τάξεων τοῦ Παιδαγωγείου Σαίρμαν, τοῦτ' ἐστὶν ἡλικίας ὀκτὼ μέχρι δεκατεσσάρων ἐτῶν, ὡς εἶδομεν ἐν τοῖς ἐμπροσθεν κεφαλαίοις. Τὰ δεκαπέντε δὲ ταῦτα παῖδια, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ μαύρου ναυτοπαίδος, ἐμελλον νὰ ἀποπλανηθῶσι ἐπὶ πολὺν χρόνον καὶ νὰ ὑποφέρωσι τὰ πάνδενα!

Καιρὸς εἶνε νὰ γνωρίσωμεν καλλίτερον τὰ δεκαπέντε ταῦτα παῖδια, νὰ γνωρίσωμεν τὰ ὀνόματά των, τὴν ἡλικίαν των, τὰς κλίσεις των, τοὺς χαρακτῆράς των, τὴν κοινωνικὴν

κατάστασιν τῶν οἰκογενειῶν των, καὶ ὁποῖαι ἦσαν αἱ πρὸς ἄλληλα σχέσεις των ἐν τῷ Παιδαγωγείῳ, ἐκ τοῦ ὁποίου εἶχον ἀναχωρήσῃ ἐνεκα τῶν διακοπῶν τῶν μαθημάτων.

Ἐξαιρουμένων δύο Γάλλων, τῶν ἀδελφῶν Βριάν, καὶ τοῦ Γόρδωνοι· ὅστις εἶνε Ἀμερικανός, πάντα τὰ ἄλλα παῖδια ἦσαν καταγωγῆς Ἀγγλικῆς.

Καὶ τοῦ μὲν Δόνιφαν καὶ τοῦ Κρός αἱ οἰκογένειαι εἶνε ἐκ τῶν πρώτων τῆς ἀνωτάτης τάξεως τῆς Νέας Ζηλανδίας, οἱ γονεῖς των εἶνε πλούσιοι κτηματῆται. Ἐχουσι δὲ ἡλικίαν δεκατριῶν ἐτῶν καὶ τινῶν μηνῶν, εἶνε ἐξάδελφοι, καὶ ἀμφότεροι εἶνε μαθηταὶ τῆς πέμπτης τάξεως. Ὁ Δόνιφαν κομψὸς καὶ φιλοκάλως ἐνδεδυμένος εἶνε ἀναντιρρήτως ὁ ἀριστος τῶν μαθητῶν. Εἶνε εὐφυῆς καὶ ἐπιμελέστατος, καὶ πάντοτε διακρίνεται καὶ διὰ τὴν φιλομάθειάν του καὶ διὰ τὴν φιλοτιμίαν του. Εἶνε δὲ χαρακτηριστικὸς δεσποτικῶς καὶ ἤθελε πάντοτε νὰ ἄρχῃ. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἀντεφέρετο πάντοτε πρὸς τὸν Βριάν, ὃν ἐθεώρει ὡς ἀντίπαλόν του, ἀφ' ὅτου μάλιστα ἐνεκα τῶν περιστάσεων πάντες οἱ μαθηταὶ ἐσέβοντο καὶ ὑπήκουον τὸν Βριάν. Καὶ τοιοῦτος μὲν εἶνε ὁ Δόνιφαν, ὁ δὲ Κρός εἶνε μαθητῆς μέτριος, ἀλλὰ θαυμαστής τοῦ ἐξαδέλφου του, θαυμάζει καὶ ὅ,τι διανοεῖται, λέγει, ἢ πράττει ὁ Δόνιφαν.

Ὁ δὲ Βάξτερ, μαθητῆς τῆς αὐτῆς τάξεως, ἡλικίας ἐτῶν δεκατριῶν, παιδίον σοβαρὸν, σκεπτικόν, φιλόπονον, εὐφυέστατον, ἐπιδεξιότατον εἶνε υἱὸς ἐμπόρου καταστάσεως μετρίου.

Ὁ δὲ Οἰέπ καὶ Οὐίλλοξ, δώδεκα καὶ ἡμισυ ἐτῶν, εἶνε μαθηταὶ τῆς τετάρτης τάξεως. Ἐχουσι διάνοιαν μετρίαν, καὶ ἐπιμονὴν μεγάλην καὶ εἶνε σφόδρα φιλέριδες καὶ ἀπαιτητικοί. Αἱ οἰκογένειαι των εἶνε πλούσιοι καὶ οἱ γονεῖς των ἀνώτατοι ὑπάλληλοι.

Ὁ δὲ Γάρνερ καὶ ὁ Σέρβης εἶνε τῆς τρίτης τάξεως, ἀμφότεροι δώδεκα ἐτῶν. Καὶ ὁ μὲν εἶνε υἱὸς πλοίαρχου ἀποστράτου, ὁ δὲ υἱὸς ἀποίκου πλουσίου. Αἱ δύο οἰκογένειαι των ἔχουσι σχέσιν μεγάλην· ἐνεκα δὲ τῆς στενῆς ταύτης σχέσεως οἱ δύο οὗτοι συμμαθηταὶ διατελοῦσιν ἀχώριστοι φίλοι. Εἶνε δὲ παῖδια χρηστότατα, ἀλλ' ὀλίγον φιλόπονα. Ὁ Γάρνερ ἀγαπᾷ τὴν φυσαρμόνικαν, τὸ ἀγαπητὸν ὄργανον τῶν Ἀγγλων ναυτικῶν. Ὡς υἱὸς λοιπὸν ναυτικοῦ παῖ-